

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

Diplomová práce

2024

Martina Olšáková

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

**Současní myslitelé evropské krajní pravice: komparativní
analýza**

Diplomová práce

Autorka práce: Martina Olšáková

Studijní program: Politologie

Vedoucí práce: Mgr. Jan Charvát, M.A., Ph.D.

Rok obhajoby: 2024

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 2. ledna 2024

Martina Olšáková

Bibliografický záznam

OLŠÁKOVÁ, Martina. *Současní myslitelé evropské krajní pravice: komparativní analýza*. Praha, 2024. 97 s. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut politologických studií, Katedra politologie. Vedoucí diplomové práce Mgr. Jan Charvát, M.A., Ph.D.

Rozsah práce: 224 751

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá politickým myšlením současných intelektuálních představitelů krajní pravice a také myslitelů, kteří postavili ideologické základy pro moderní krajní pravici. V první části práce jsou představeny základní pojmy, se kterými krajně pravicová scéna pracuje a také způsoby její organizace. Dále se práce zaměřuje na významné zakladatele krajně pravicového myšlení Julia Evolu, Oswalda Spenglera, Carla Schmitta a Ernsta Jünger. Další část práce je věnována charakteristice současné krajní pravice, představení ideologických pilířů, představení francouzské Nové pravice a identitárního hnutí. V poslední části práce jsou zkoumány a komparovány názory na vybraná témata hlavních představitelů intelektuální krajně pravicové scény současnosti Alaina de Benoista, Guillaume Fayeho, Renauda Camuse, Dominique Vennera, Götze Kubitscheka, Markuse Willingera, Armina Mohlera, Alexandra Dugina, Franca Fredy a Tomislava Suniće. Práce si především klade za cíl popsat, jak se intelektuální krajně pravicová scéna snažila adaptovat a přizpůsobit své ideologické a politické myšlení tak, aby se stalo přijatelným ve společnosti a politickém prostředí po druhé světové válce a dále jaké jsou společné a rozdílné znaky vybraných autorů na téma liberalismu, multikulturalismu a identity.

Abstract

The thesis deals with the political thinking of contemporary intellectual representatives of the extreme right, as well as the thinkers who built the ideological foundations for the modern extreme right. In the first part of the thesis, the basic concepts with which the far-right scene works and also the methods of its organization are presented. Furthermore, the thesis focuses on important founders of extreme right-wing thought, Julius Evola, Oswald Spengler, Carl Schmitt and Ernst Jünger. The next part of the work is devoted to the characteristics of the contemporary extreme right, the introduction of ideological pillars, the introduction of the French New Right and the identitarian movement. In the last part of the work, the opinions on selected topics of the main representatives of the intellectual far-right scene of today, Alain de Benoist, Guillaume Faye, Renaud Camus, Dominique Venner, Götze Kubitschek, Markus Willinger, Armin Mohler, Alexander Dugin, Franco Freda and Tomislav Sunić are examined and compared. The work primarily aims to describe how the intellectual far-right scene tried to

adapt its ideological and political thinking so that it became acceptable in society and the political environment after the Second World War, and what are the common and different features of the selected authors on the topic liberalism, multiculturalism and identity.

Klíčová slova

Krajní pravice, multikulturalismus, identita, liberalismus, konzervatismus

Keywords

Far right, multiculturalism, identity, liberalism, conservatism

Title

Contemporary thinkers of the European far right: a comparative analysis

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala Mgr. Janu Charvátovi, M.A., Ph.D. za jeho trpělivost, ochotu a cenné rady, díky kterým tato práce mohla vzniknout. Poděkování dále patří mé rodině a přátelům za podporu nejen během studia, ale také při psaní diplomové práce.

Obsah

Úvod.....	4
1. Teoretický rámec.....	8
1.1 Metodologie a cíle práce.....	8
1.2 Konzervatismus	9
1.3 Vymezení základních pojmů	12
1.3.1 Liberalismus	12
1.3.2 Multikulturalismus.....	14
1.3.3 Etnopluralismus	15
1.3.4 Identita	16
1.4 Způsoby organizace	17
2. Otcové zakladatelé krajně pravicového myšlení.....	19
2.1 Julius Evola.....	21
2.2 Oswald Spengler	23
2.3 Carl Schmitt	25
2.4 Ernst Jünger	27
Souhrn politického myšlení otců zakladatelů	28
3. Charakteristika současné krajní pravice	31
3.1 Ideologické zakotvení krajní pravice	31
Antiegalitářství	31
Autoritarismus	32
Nativismus	33
Antikomunismus.....	33
Nacionalismus.....	34
3.2 Francouzská nová pravice (Nouvelle Droite)	35
3.3 Identitární hnutí	40
4. Současní myslitelé krajní pravice.....	45
4.1. Francouzská škola.....	45
4.1.1 Alain de Benoist	46
Liberalismus	47
Multikulturalismus	48
Identita.....	48
4.1.2 Guillaume Faye.....	49

Liberalismus	50
Multikulturalismus	51
Identita.....	52
4.1.3 Renaud Camus	53
Liberalismus	53
Multikulturalismus	54
Identita.....	55
4.1.4 Dominique Venner.....	56
Liberalismus	56
Multikulturalismus	58
Identita.....	58
4.2 Německá škola.....	60
4.2.1 Götz Kubitschek	61
Liberalismus	62
Multikulturalismus	63
Identita.....	64
4.2.2 Markus Willinger.....	65
Liberalismus	65
Multikulturalismus	66
Identita.....	67
4.2.3 Armin Mohler	68
Liberalismus	70
4.3 Příklady dalších evropských autorů.....	71
4.3.1 Alexander Dugin.....	72
Liberalismus	74
Multikulturalismus	75
Identita.....	76
4.3.2 Franco Freda	76
Liberalismus	77
Multikulturalismus	78
Identita.....	78
4.3.3 Tomislav Sunić	79
Liberalismus	80
Multikulturalismus	80

Identita.....	81
Závěr.....	82
Summary	86
Použitá literatura	91

Úvod

Krajní pravice je fenomén, který získával značnou pozornost ze strany akademického světa i širší veřejnosti, děje se tak především po jeho opětovném vzestupu od druhé poloviny 20. století. Po hrůzných zkušenostech s druhou světovou válkou byla mnohá krajně pravicová hnutí a strany v mnoha zemích zakázána nebo silně potlačena. Bylo to v důsledku poválečného odporu vůči fašismu, nacismu a extremistickým ideologiím. Důležitou roli v rehabilitaci krajní pravicových myšlenek zastávalo intelektuální prostředí. Mezi mysliteli krajní pravice se nacházejí významné osobnosti, které ovlivnily současnou politickou scénu v mnoha zemích. Tato diplomová práce se zaměřuje na současné myslitele krajní pravice a jejich myšlenkové odkazy, přičemž se věnuje jak starší generaci myslitelů, kteří položili základy krajně pravicového myšlení, tak i současným představitelům.

Mezi starší generaci myslitelů patří Julius Evola, Carl Schmitt, Oswald Spengler a Ernst Jünger. Tito autoři ovlivnili myšlení nacistů, fašistů a dalších krajně pravicových skupin. V druhé části práce je pak pozornost věnována dnešní době významným zástupcům francouzského politického myšlení Alain de Benoistovi, Guillaume Fayemu, Renaud Camusovi a Dominique Vennerovi, německým krajně pravicovým myslitelům, které pak zastupují Götz Kubitschek, Markus Willinger a Armin Mohler. Dále je pozornost věnována dalším evropským myslitelům, jako jsou Alexander Dugin, Franco Freda a Tomislav Sunić. Výše zmíněné osobnosti krajní pravice byli zahrnuti v této diplomové práci v rámci jedné analýzy, i přesto, že někteří z nich jsou spíše více známí ve svých konkrétních regionálních nebo národních kontextech, jiní mají větší mezinárodní zájem, jejich politická přesvědčení mohou být složitá a mohou existovat různé interpretace jejich významu a vlivu. Význam těchto osobností pro krajní pravici spočívá v jejich schopnosti propagovat a formulovat myšlenky, které jsou v rozporu s mainstreamovými politickými a společenskými hodnotami, jejich názory a ideje jsou často kontroverzní a vyvolávají debaty o různých tématech, včetně národní identity, imigrace, multikulturalismu a globalizace. Přesto lze napříč jejich politickému myšlení najít několik společných prvků, jako například názory na etnopluralismus, kritiku liberalismu, multikulturalismu, imigrace a globalismu.

Cílem této práce je pomocí komparativní analýzy myšlenek, názorů a prací současných myslitelů krajní pravice identifikovat hlavní rozdíly a shody v jejich politickém myšlení v předem vytyčených otázkách liberalismu, multikulturalismu a identity. Starší generace myslitelů krajní pravice, kteří se objevili na evropské scéně v první polovině 20. století, stavěli

své myšlenky především na kritice modernity a liberalismu. Tyto myšlenky se rozvíjely především na základě zkušeností s první světovou válkou a následnými společenskými změnám a byly dále formovány zkušenostmi s druhou světovou válkou, která byla pro krajně pravicové myslitele silným východiskem. Dále si tato práce klade za cíl popsat vývoj krajně pravicových myšlenek a postojů tak, aby se staly přijatelnými ve společnosti a politickém prostředí po druhé světové válce

Julius Evola, italský filozof a spisovatel, je jedním z nejvlivnějších myslitelů krajní pravice. Jeho filozofie byla založena na kritice moderní civilizace a návratu k tradici. Evola tvrdil, že moderní společnost je poznamenána dekadencí a duchovním úpadkem, a poukazoval na potřebu obnovy tradičních hodnot.

Carl Schmitt, německý právní teoretik a politický filozof, se zaměřoval na problematiku státu a suverenity. Jeho myšlenky byly formovány zkušenostmi s první světovou válkou a následnými změnami politického uspořádání Evropy. Schmitt tvrdil, že neexistuje objektivní základ pro právo a morálku, a že výklad práva a spravedlnosti je vždy politický.

Oswald Spengler, německý filozof a historik, se proslavil svou teorií konce civilizace. Spengler tvrdil, že každá civilizace má svůj vlastní životní cyklus, a že západní civilizace se nachází na svém vrcholu a bude brzy přecházet do stádia úpadku.

Ernst Jünger, německý spisovatel a filozof, se zaměřoval na problematiku technologie a masové společnosti. Jünger tvrdil, že technologie je nevyhnutelná součást moderní společnosti, ale zároveň se obával, že technologie a masová společnost mohou vést k ztrátě individuality a svobody. Tyto myšlenky byly dále formovány zkušenostmi s druhou světovou válkou a nacistickým režimem, který používal krajně pravicové myšlenky jako ideologii.

Francouzští autoři, jako Alain de Benoist, Guillaume Faye, Renaud Camus a Dominique Venner, jsou v současnosti považováni za klíčové představitele myšlení krajní pravice v Evropě. Tyto osobnosti jsou spojovány s intelektuálního hnutím nazývaným „Nová pravice“, které se snaží přinést nové myšlenky a přístupy do krajně pravicové politiky. Přestože mají francouzští autoři společné některé koncepty s klasickým krajně pravicovým myšlením, jako jsou nacionalismus, kritiku multikulturalismu, migrace nebo globalizace, jejich názory se odlišují v několika klíčových bodech.

Neo-euroasianismus je jedním z nejvýznamnějších příspěvků v kontextu nové krajní pravice ruského myslitele Alexandra Dugina. Jedná se o koncept, který spojuje ideje národního

socialismu s pravoslavným křesťanstvím a eurasijským pohanstvím. Tento směr se snaží vytvořit alternativu k hegemonii amerického liberalismu a prosazuje multipolární světový řád, ve kterém by Rusko hrálo významnou roli.

Identitářství neboli koncept zdůrazňující význam identity a kultury pro jednotlivce i společnost jako celek. Zatímco klasická krajní pravice se soustředí spíše na rasovou identitu, nová pravice se snaží propojit národní a kulturní identitu a kritizuje globalistickou homogenizaci společnosti. Francouzští autoři ovlivnili současnou krajní pravici v Evropě svými názory na identitu, kulturu a evroasijskou geopolitiku. Jejich myšlenky také přispěly ke vzniku nových politických hnutí, jako například Alternativa pro Německo (AfD) v Německu nebo Vlaams Belang v Belgii.

Mezi významné německé myslitele krajní pravice patří například Götz Kubitschek, Markus Willinger a Armin Mohler. Tyto osobnosti se zaměřují na několik stěžejních témat, která jsou pro krajní pravici v Evropě typická, jako je kritika zejména globalizace. Podle nich globalizace, jejímž důsledkem je dle jich názoru spojena masová imigrace vede k postupnému ničení původní kultury a identity a ohrožuje národní státy. Willinger se zaměřuje na propagaci bílé identity a kritiku multikulturalismu. Podobně jako francouzští autoři, i němečtí myslitelé krajní pravice se snaží vytvořit novou pravici, která by se odlišovala od tradičního pravicového spektra. Armin Mohler prosazuje myšlenku „konzervativní revoluce“, která se snaží propojit tradiční konzervatismus s revolučními myšlenkami. Liší se však v několika klíčových bodech od francouzských myslitelů. Například němečtí autoři se zaměřují více na konzervativní myšlenky a zdůrazňují tradiční hodnoty. Zatímco francouzští autoři se více soustředí na otázky identity, němečtí myslitelé krajní pravice kladou důraz na otázky imigrace a multikulturalismu. Zároveň však existují i některé společné prvky, jako například kritika globalizace, ochrana národní identity a kultury a podpora evropské geopolitiky.

Alexander Dugin, Franco Freda a Tomislav Sunić jsou dalšími významnými mysliteli krajní pravice, kteří mají vliv na současnou krajní pravici v Evropě. Alexander Dugin je ruský geopolitický teoretik, který se proslavil svou kritikou liberalismu a demokracie a prosazuje myšlenky eurasijské integrace, která by spojila Evropu a Asii. Duginovo myšlení ovlivnilo mnoho krajně pravicových skupin po celém světě a jeho kniha *Čtvrtá politická teorie* se stala klíčovým dílem pro mnoho současných krajně pravicových myslitelů.

Franco Freda je italský myslitel, který se proslavil kritikou moderního liberalismu a kapitalismu a prosazuje myšlenku „metapolitiky“, neboli bojování proti kulturním a ideologickým

tendencím pomocí vytváření alternativních kultury a myšlení. Freda byl také spojen s italskou organizací Ordine Nuovo a ovlivnil mnoho myslitelů krajní pravice v Evropě.

Tomislav Sunić je chorvatský politický teoretik a autor, který se zaměřuje na kritiku liberalismu, globalizace a multikulturalismu. Sunić se také snaží vytvářet alternativy k tradičnímu pravicovému myšlení a prosazuje myšlenku etnického nacionalismu, který staví na ochranu etnických identit a kultur.

Zatímco někteří myslitelé krajní pravice, jako například francouzští autoři, se zaměřují především na identitární témata, Dugin a Sunić se více soustředí na geopolitiku a kritiku liberalismu a globalizace. Mohli bychom říci, že jejich myšlení je více založeno na politické filozofii a geopolitice než na konkrétních sociálních tématech. Zároveň však mají společné prvky s ostatními mysliteli krajní pravice, jako je kritika multikulturalismu a podpora národní identity a kultury. Franco Freda stojí oproti předešlým dvěma myslitelům na ideologické poli. Freda je neofašista hlásící k ideologiím a postojům fašismu, jako je silný národní stát a důrazu na italskou národní identitu a kulturu či rasistické a xenofobní názory vyzdvihující určitou rasu nebo etnikum nad ostatními a nepřátelství vůči cizincům. Podporoval myšlenku, že Itálie by se měla soustředit na své vlastní zájmy a chránit svou suverenitu.

1. Teoretický rámec

Cílem této práce je pomocí analýzy a komparace přinést ucelenou charakteristiku a vytyčit hlavní společné i rozdílné prvky politického myšlení významných postav evropské krajní pravice současnosti v tématech, jimiž jsou – liberalismus, multikulturalismus a identita. Rovněž by mělo dojít k popsání adaptace témat intelektuální krajní pravice na vývoj společenské situace po druhé světové válce. I když je tato práce věnována myslitelům, kteří se všichni pohybují v evropském prostředí, vliv jejich myšlení můžeme pozorovat i v dalších částech světa, jako je například Severní Amerika. Pro správné pochopení a interpretaci významných publikací osobností, které ovlivnili krajně pravicové myšlení, je zapotřebí definovat si základní pojmy, se kterými operují. Hlouběji se také práce bude věnovat pro účely této práce nazvaným „otcům zakladatelům“, od kterých, z velké části, jejich pozdější následovníci a nynější hybatelé intelektuálními základy krajně pravicového myšlení, čerpali.

Na tomto místě je třeba poznamenat, že názory Amina Mohlera na problematiku multikulturalismu a identity, nejsou příliš známy, v tomto ohledu lze pouze vycházet z jeho kritiky liberalismu a demokracie, a proto nejsou v práci zahrnuty.

1.1 Metodologie a cíle práce

Práce je analýzou politického myšlení vybraných intelektuálů působících v prostředí krajní pravice. Pro lepší pochopení jednotlivých pohledů na vybranou problematiku zkoumaných myslitelů je zapotřebí analýzy jak primární literatury, přičemž zde je nutné říci, že primární literatura nebyla dostupná v případě všech zmíněných autorů, a také samozřejmě sekundární literatury, která doplnila případné mezery způsobné absencí té primární. I přesto jejich vliv a význam, i když někdy pouze lokální nebo regionální, však není možné opomenout, neboť přispěli k ideologickému formování nové krajní pravice. Například Armin Mohler, který i když publikoval velmi málo, svým myšlením zabývajícím se konzervativní revolucí měl velký vliv na krajní pravici v Evropě.

Poté také došlo k analýze sekundárních textů a odborných publikací zabývajících se danou problematikou. Práce vytyčuje dvě výzkumné otázky, které si klade za cíl zodpovědět:

1. Jak se intelektuální krajně pravicová scéna snažila adaptovat a přizpůsobit své ideologické a politické myšlení tak, aby se stalo přijatelným ve společnosti a politickém prostředí po druhé světové válce?

2. Jaké jsou společné a rozdílné znaky vybraných autorů na téma liberalismu, multikulturalismu a identity?

Kromě analýzy textů a myšlenek krajně pravicových autorů je zapotřebí představit základní pojmy a představit historické předchůdce krajně pravicových myslitelů současnosti.

1.2 Konzervatismus

Konzervatismus je komplexní politická, sociální a filosofická ideologie, která si klade za cíl udržení existujících institucí, tradic, hodnot a společenských struktur s důrazem na kontinuitu s minulostí, je charakterizována opatrností vůči radikálním změnám a zdůrazňuje potřebu postupných, organických změn, které respektují existující sociální řád. První konzervativní doktríny se utvářely na konci 18. a na začátku 19. století v reakci na ekonomické a politické změny vyvolané francouzskou revolucí. V snažení odolat tlakům vyvolaným rozmachem liberalismu, socialismu a nacionalismu, se konzervatismus postavil do role ochránce stále tradičního společenského uspořádání (Heywood, 2019).

Tato ideologie se staví proti radikálním změnám a zdůrazňuje kontinuitu s minulostí. Konzervatismus kladně hodnotí autoritu, stabilitu a postupné, organické změny ve společnosti. Oponenti konzervatismu občas označují tuto ideologii za odpor vůči sociálním inovacím a progresivním změnám. Konzervativci považují tradice za klíčový prvek, který poskytuje stabilitu a identitu společnosti. Tradiční hodnoty, normy a instituce jsou považovány za důležité pro udržení sociálního řádu a touhou konzervativců je tyto hodnoty uchovávat a chránit. Z tohoto úhlu pohledu představuje tradice shromážděnou moudrost minulosti a instituce a postupy, které byly prověřeny časem. Tyto by měly být uchovány pro blaho současných generací i pro ty, které teprve přijdou, proto mají konzervativci tendenci být obezřetní ohledně rychlých nebo radikálních změn ve společnosti a zdůrazňují opatrnost a postupné přizpůsobení. (Heywood, 2019).

Stejně jako důležitost ochrany tradic je pro konzervativní myšlení výrazným prvkem hierarchie. Konzervativci vidí v hierarchii a autoritě důležité nástroje pro udržení řádu. Konzervativním pojetím je hierarchie společenského postavení v organické společnosti přirozená a nevyhnutelná (Heywood, 2019).

Výrazným prvkem konzervatismu je autorita. Konzervativci obvykle zdůrazňují důležitost autority a sociální hierarchie jako prostředky udržení řádu a stability ve společnosti.

Konzervativci zastávají názor, že do určité míry je autorita vždy vykonávána „shora“, poskytuje vedení a podporu těm, kteří nemají znalosti, zkušenosti nebo vzdělání, aby jednali moudře ve svých vlastních zájmech. Ctností autority je, že je zdrojem sociální soudržnosti a dává lidem jasnou představu o tom, kdo jsou a co se od nich očekává. Svoboda proto musí koexistovat s odpovědností, spočívá tedy z velké části v ochotě přijímat závazky a povinnosti (Heywood, 2019).

Konzervatismus klade důraz na důležitost autority, tradic, kulturní identity a sociální stability. Mnozí konzervativci podporují tržní hospodářství, omezený státní zásah a zachování národní jednoty. Konzervatismus typicky zdůrazňuje tradiční hodnoty, instituce a opatrný přístup ke společenským změnám. Snaží se zachovat zavedené sociální struktury, jako je rodina, náboženství a autorita. Konzervativci často obhajují omezený vládní zásah do ekonomiky, silnou národní obranu a ochranu individuálních svobod v kontextu existujících společenských norem. Konzervativci se často řídí pragmatismem, tj. orientací na konkrétní výsledky a účinky opatření, spíše než na abstraktní ideály. Při hodnocení politiky a společenských otázek kladou důraz na praktické důsledky (Fawcett, 2020).

Zatímco konzervatismus i krajní pravice mohou být proti některým aspektům progresivních nebo liberálních ideologií, rozsah, v jakém tak činí, a jejich základní motivace se mohou výrazně lišit. Některým konzervativcům mohou být rychlé společenské změny nepříjemné, ale nemusí nutně zastávat extrémní nebo radikální postoje. Naproti tomu krajně pravicová hnutí mohou odmítat nejen progresivní politiku, ale také základní principy liberálních demokracií.

Zatímco konzervatismus a krajní pravice sdílejí určité společné rysy, vykazují také značné rozdíly, pokud jde o jejich základní principy, politické postoje a celkový přístup k vládnutí. Je důležité si uvědomit, že tyto rozdíly se mohou v různých kontextech lišit a politické prostředí je dynamické. Mezi některé obecné podobnosti patří například důraz na tradici. Konzervatismus i krajní pravice často kladou velký důraz na zachování tradičních hodnot, kulturních norem a společenských institucí. Mohou odolávat rychlým společenským změnám a obhajovat udržení zavedených sociálních struktur. Obě ideologie mohou vykazují silný smysl pro národní identitu, kladou důraz na národní jednotu, bezpečnost a zachování kulturní identity a upřednostňování zájmů své vlastní země. Nacionalismus se může projevit v politikách, které zastávají domácí zájmy před mezinárodní spoluprací. Společným rysem je také důraz na kulturní a historickou kontinuitu. Konzervativci považují kulturní dědictví a tradice za základní prvky, které poskytují identitu a stabilitu společnosti. Konzervativci a krajní pravice často sdílejí zájem o právo a

pořádek, obhajují silné vymáhání práva a robustní systém trestního soudnictví. Tento důraz se může rozšířit na otázky, jako je imigrační kontrola a bezpečnost hranic. S tím souvisí i skepse nebo odpor ke globalizaci a obhajování politiky, která chrání domácí průmysl a pracovní místa.

Krajní pravice je naproti tomu termínem zahrnujícím řadu politických hnutí a ideologií, které často odmítají mainstreamový konzervatismus ve prospěch radikálnějších a extrémnějších pozic. Existují tak samozřejmě tedy rozdíly mezi konzervatismem a krajní pravíci, jedním z nich je například fakt, že krajní pravice je obecně radikálnější a extrémnější ve svých pozicích ve srovnání s mainstreamovým konzervatismem. Krajně pravicová hnutí mohou obhajovat více autoritativní nebo vylučovací politiky a mohou odmítat některé demokratické principy. Zatímco konzervatismus může být opatrný ohledně společenských změn, krajní pravice může být výslovně proti kulturní a etnické rozmanitosti. Krajně pravicové ideologie podporují etnocentrické názory, které často vedou ke xenofobii a protiimigrantským náladám. Konzervatismus i krajní pravice mohou upřednostňovat silné vedení, krajní pravice s větší pravděpodobností přijme autoritářství a odmítne demokratické normy. Autoritářské tendence, včetně přehlížení principu brzd a protivah, jsou často výraznější v krajně pravicových hnutích.

Současná krajní pravice kombinuje prvky konzervatismu a prvky krajně pravicového extremismu. Novou pravici lze označit za modernizovanou formu pravicového extremismu. Usiluje o kulturní a politickou hegemonii, které má být dosaženo prostřednictvím strategie označované jako metapolitika: Nová pravice odmítá politické strany a upřednostňuje intelektuální úroveň v boji „kulturní války“, jejímž cílem je zvrátit společensko-politické změny roku 1968. Rasistické myšlenky byly přeformulovány prostřednictvím konceptů, jako je etnopluralismus. Tento druhý koncept vidí kultury jako homogenní a statické entity; přívrženci etnopluralismu tvrdí, že každá kultura je kombinací etnických a kulturních prvků a má svou vlastní půdu, na kterou „přirozeně“ patří. Když se jedna kultura mísí s jinou, vznikají konflikty, které nakonec vedou k násilí a válce. Aby se takovému konfliktu vyhnuli, etnopluralisté požadují, aby odlišné kultury byly prostorově odděleny (Fielitz, a další, 2016).

Snahou krajní pravice je udržet a obnovit tradiční hodnoty, národní identity a kulturní dědictví v reakci na vnímané hrozby ze strany globalizace, multikulturalismu a liberálních společenských změn. Tento konzervatismus, spojený s krajní pravíci, obvykle kombinuje konzervativní sociální a kulturní hodnoty s nacionalismem a závazkem k ochraně národní suverenity. Krajně pravicoví konzervativci obvykle zdůrazňují důležitost ochrany a zachování tradičních hodnot a institucí ve společnosti. Patří sem například tradiční rodinné struktury,

náboženské hodnoty a kulturní normy. Tento postoj může zahrnovat odmítání liberálních sociálních změn, jako je legalizace stejnopohlavního manželství nebo potratů, a snahu o návrat k "starým hodnotám." Konzervativci z nové krajní pravice kladou velký důraz na národní identitu a suverenitu. Argumentují, že národ je základní jednotkou společnosti a měl by být chráněn před nadnárodními organizacemi a globalizací. Odmítají snahy omezit národní pravomoci v rámci mezinárodních dohod a spolupráce. Konzervativní nová krajní pravice je často kritická vůči masové imigraci a multikulturalismu, které vnímá jako hrozbu pro národní kulturu a identitu. Usiluje o tvrdou kontrolu imigrace a větší důraz na kulturní integraci. Konzervativci z nové krajní pravice často kritizují liberální intelektuály a politickou elitu za to, že podporují liberální hodnoty a globalistickou agendu. Mohou argumentovat, že tato elita je vzdálena od běžných občanů a nepředstavuje jejich zájmy a hodnoty (Jean-François Drolet, 2018) (O'Sullivan, 1993).

1.3 Vymezení základních pojmů

Tato podkapitola stručně představí základní pojmy, se kterými je dále v práci pracováno, a které se často objevují v rétorice a publikacích krajně pravicových autorů, kteří jsou dále zmiňováni. I přesto, že si je autorka práce vědoma komplexnosti a hloubky jednotlivých pojmů, budou zde níže zmíněné pojmy pro účely práce krátce definovány. Nejzákladnější pojmy, na které se tato práce soustředí jsou liberalismus, multikulturalismus, etnopluralismus a identita.

1.3.1 Liberalismus

Liberalismus je politická a filozofická ideologie, která zdůrazňuje individuální svobody, ochranu základních práv a svobod, rovnost jednotlivců před zákonem, rovnost v příležitostech nebo například v přístupu ke svým právům a příležitostem. Tím se snaží o vytvoření společnosti, kde je respektována individualita a současně je minimalizováno omezení jednotlivce skrze nerovnost ve všech jejich formách. Liberalismus je založen na principech individualismu, volného trhu, omezeného zásahu státu a vlády práva. Liberalismus prosazuje myšlenku, že lidské bytosti jsou v první řadě jednotlivci, obdařeni rozumem, a měli by mít maximální možnou svobodu, sledovat vlastní cíle a zájmy bez nadměrného zasahování ze strany státu nebo jiných autorit (Heywood, 2021 str. 19).

Klíčový je pro liberalismus koncept individualismu. Individualismus je ontologickým jádrem liberálního myšlení, je základem morální, politické, ekonomické a kulturní existence. Liberalismus klade důraz na svobodu jednotlivce, individuální svoboda je jedním z

nejzákladnějších principů liberalismu a tvoří jeho jádro. Liberalismus považuje individuální svobodu za základní právo a hodnotu. Tato svoboda zahrnuje právo jednotlivců na svobodnou volbu a rozhodování o svém životě, včetně jejich myšlenek, názorů, náboženského vyznání, volby povolání, partnera, a dalších osobních záležitostí (Vincent, 2010 str. 32). Liberalismus zdůrazňuje důležitost zajištění rovných příležitostí pro všechny občany. To zahrnuje spravedlivý přístup k vzdělání, zaměstnání a jiným klíčovým zdrojům individuálního rozvoje. Spravedlnosti může být však dosaženo také omezením základních svobod. Rawls (1995) ve své teorii spravedlnosti navrhl základní princip spravedlnosti zvaný "rovnostářství". Podle tohoto principu by měly být nerovnosti v společnosti strukturovány tak, aby nejvíce prospívaly těm, kteří jsou nejvíce znevýhodněni. Rawls tvrdí, že individuální svobody mohou být omezeny pouze tehdy, pokud tato omezení přispívají k větší rovnosti. I přes zdůraznění rovnosti a omezení svobod pro dosažení rovnosti, Rawls trvá na ochraně základních individuálních svobod. Tyto svobody zahrnují svobodu myšlení, svobodu projevu a právo na soukromí. Omezení těchto svobod je přípustné pouze tehdy, pokud to má obhájitelný důvod a pokud je to v souladu s principem rovnosti.

Liberalismus tvrdí, že hlavním úkolem vlády je chránit a zajišťovat práva jednotlivců. To zahrnuje právo na svobodu projevu, tedy právo vyjadřovat své názory a kritizovat vládu bez obav z represí. Ochrana soukromí je dalším důležitým aspektem individuální svobody, a to včetně ochrany před neoprávněným státním zásahem do soukromých záležitostí občanů. Liberalismus odmítá autoritářské způsoby vlády, které omezují individuální svobodu. Liberalismus usiluje o dosažení rovnosti příležitostí a rovnosti před zákonem a podporuje odstranění diskriminace a nerovnosti založené na rase, pohlaví, náboženství nebo sociálním postavení, klade důraz na ochranu základních práv a svobod jednotlivce. Mezi tyto práva patří právo na život, svobodu projevu, právo na soukromí, svobodný přístup k informacím, právo na spravedlivý soudní proces a další (Bell, 2014).

Liberalismus se snaží vytvořit materialistický blahobyt, aby lidé mohli uspokojovat své duševní potřeby. Preferuje omezenou roli státu a jeho zásah do osobních svobod a ekonomiky. Věřící v důležitost tržního hospodářství, kde jsou rozhodování o produkci a spotřebě v rukou jednotlivců a soukromých subjektů (Von Mises, 2019). Ekonomická svoboda je jedním z hlavních pilířů liberálního myšlení a hraje klíčovou roli v ekonomickém liberalismu, který zdůrazňuje minimální zásah státu do ekonomiky. Ekonomický liberalismus prosazuje volný trh jako nejlepší způsob organizace ekonomiky. Volný trh znamená, že ekonomika by měla být regulována trhem a cenami, nikoli státem. Jednotlivci a firmy mají svobodu rozhodovat o tom,

co vyrábějí, kupují a prodávají na základě jejich vlastních preferencí a potřeb. Liberální ekonomika zdůrazňuje důležitost soutěže. Soutěž na trhu vede k inovacím, efektivitě a nižším cenám pro spotřebitele. Liberalismus věří, že monopolní síly by měly být omezeny, a naopak by konkurence by měla být povzbuzována. Ochrana vlastnictví je klíčovým prvkem ekonomické svobody. Jednotlivci mají právo vlastnit majetek, včetně pozemků, domů, firem a intelektuálního vlastnictví. Ochrana těchto práv je důležitá pro zajištění ekonomického rozvoje a prosperity. Celkově lze říci, že liberalismus klade důraz na ekonomickou svobodu jako prostředek k dosažení prosperity a individuální svobody. Liberalismus argumentuje, že omezený státní zásah do ekonomiky a důraz na volný trh a soutěž vytváří podmínky pro růst a inovace, což má pozitivní dopady na celou společnost. Ekonomická svoboda je tedy těsně spojena s hlavními principy liberalismu, včetně individuální svobody a omezené moci vlády (Hobhouse, 1964 stránky 88-109).

Zdůrazňuje důležitost vlády práva, což znamená, že nikdo, ani samotný stát, není nad zákonem. Vláda práva zaručuje rovnost před zákonem pro všechny občany, to znamená, že nikdo by neměl být privilegovaný nebo diskriminován na základě svého původu, náboženství, pohlaví nebo jiných osobních charakteristik, nezávislost soudnictví a dodržování právních postupů. Liberalismus věří, že právní systém by měl být spravedlivý, transparentní a zajišťovat spravedlivé soudní rozhodnutí. Všichni občané mají mít stejný přístup k právům a právní ochranu. (Bell, 2014).

Liberalismus podporuje tolerantní a pluralitní společnost. Respektuje různorodost názorů, přesvědčení a životních stylů jednotlivců, cení si svobody projevu a pluralitního politického prostoru, kde se různé názory mohou diskutovat.

1.3.2 Multikulturalismus

Multikulturalismus je sociopolitická filozofie a přístup, který se zaměřuje na uznání, respekt a podporu kulturní rozmanitosti ve společnosti. Základní myšlenkou multikulturalismu je, že společnost je tvořena různými kulturními skupinami, které mají různé hodnoty, zvyky, jazyky a tradice, a tyto rozdíly by měly být uznány a respektovány (Bauböck, 2001).

V multikulturální společnosti jsou jednotlivé kultury považovány za rovnocenné a mají právo na svobodu projevu a zachování vlastní identity. To znamená, že jednotlivci a skupiny mají právo vyjadřovat a praktikovat svou kulturu, jazyk a náboženství bez diskriminace nebo nátlaku. Multikulturalismus také zdůrazňuje výhody kulturní rozmanitosti pro společnost jako celek. Předpokládá se, že interakce mezi různými kulturami přináší nové perspektivy, obohacuje

kulturní život a podporuje vzájemné porozumění. Multikulturní společnost se snaží vytvářet prostředí, ve kterém jsou jednotlivé kultury vzájemně respektovány a mohou spolu koexistovat (Bhikhu, 2006).

V praxi může multikulturalismus zahrnovat politiky a opatření, které podporují kulturní rozmanitost. To může zahrnovat vytváření multikulturních institucí, podporu jazykového a kulturního vzdělávání, ochranu menšinových práv a prevenci diskriminace. Cílem těchto opatření je zajistit, aby se jednotlivci cítili přijímáni a respektováni ve společnosti bez ohledu na jejich kulturní pozadí (Bhikhu, 2006).

Nicméně multikulturalismus není bez kontroverze a kritiky. Někteří tvrdí, že přílišné zdůrazňování kulturních rozdílů může vést k segregaci a vytvářet paralelní společnosti, které nemají dostatečnou sociální soudržnost. Kritici také upozorňují na možnost konfliktů mezi různými kulturami a potřebu nalézt rovnováhu mezi uznáním kulturních práv a zajištěním základních hodnot a principů demokratické společnosti (Gutmann, a další, 1994).

Celkově však multikulturalismus představuje přístup k mezikulturnímu soužití, který se snaží vybudovat inkluzivní společnost, která uznává a respektuje rozmanitost kultur a identit.

1.3.3 Etnopluralismus

Etnopluralismus je koncept typický pro krajně pravicové prostředí, který prosazuje myšlenku uznání a respektu k rozmanitosti etnických skupin a jejich právu na zachování a rozvoj vlastní kultury, identity a tradic. Tento koncept se opírá o představu, že různé etnické skupiny mají odlišné potřeby, hodnoty a způsoby života, a proto by měly mít právo na autonomii a samosprávu ve svých regionech, a tak zůstat teritoriálně odděleni (Göpffarth, 2023 str. 209). Koncept etnopluralismu je používán především v prostředí italských, francouzských a německých krajně pravicových stran či hnutí a byl formulován jejich intelektuálními představiteli, mezi které patří například Alain de Benoist, Guillaume Faye, Henning Eichberg nebo Martin Lichtmesz (Havertz, 2023).

Etnopluralismus se zpravidla staví proti asimilaci, která by mohla vést k ztrátě etnické identity a kulturní rozmanitosti. Namísto toho prosazuje zachování a podporu kulturních rozdílů mezi různými etnickými skupinami, a to i v rámci jednoho státu nebo společnosti. Často je zde vyvolán pocit vlastní nadřazenosti vůči cizí identitě, mnohdy může docházet i k projevům nenávisti vůči těm, kteří nenáleží ke stejné kultuře. Etnopluralismus předpokládá, že se lidé

mohou rozvíjet pouze v prostředí své kultury, kde jsou propojeni se svými tradicemi (Mudde, 2019).

Koncept etnopluralismu není založen, jako například rasismus, na vyzdvihování biologických rozdílů mezi skupinou původního obyvatelstva a imigrantů, ale na poukazování především na kulturní rozdíly (Havertz, 2023). Je to koncept, který chce zachovat etnicky homogenní regiony a národy, které jsou schopny koexistovat, avšak nedocházelo by k jejich míšení (Göpffarth, 2023 str. 209).

Etnopluralismus se stal jednou z hlavních ideologických pilířů současných nejvýznamnějších krajně pravicových uskupení v Evropě (Havertz, 2023). Dle mnohých vede k segregaci a vytváření bariér mezi etnickými skupinami, což ohrožuje sociální soudržnost a rovnost ve společnosti. Diskuse o etnopluralismu se tak často týká otázek kulturní identity, integrace a rovnosti ve společnosti. (Mudde, 2019).

1.3.4 Identita

Identita je komplexní a mnohostranný koncept, který se týká toho, kdo jsme jako jednotlivci a jak se vnímáme ve vztahu k sobě samým a ke světu kolem nás. Zahrnuje soubor charakteristik, vlastností, hodnot, přesvědčení, kulturních faktorů a sociálních rolí, které nás definují a odlišují od ostatních lidí (Hall, 2011).

Identita se vyvíjí a formuje v průběhu našeho života a je ovlivněna mnoha faktory, jako jsou rodinné vazby, kultura, etnicita, jazyk, náboženství, sociální skupiny, gender, sexuální orientace, vzdělání a další. Naše identity mohou být více vrstevnaté a mohou se skládat z různých aspektů, které se vzájemně prolínají a ovlivňují. Identita je výsledkem psychosociálních procesů, které probíhají v průběhu našeho života při sociálních interakcích. Může být vnímána jak individuálně, tak i kolektivně. Individuální identita se týká našeho osobního pocitu sebe sama, našich vnitřních přesvědčení, zájmů, cílů a sebeuvědomění. Kolektivní identita se váže na naši příslušnost k určitým skupinám, jako jsou národy, etnické skupiny, náboženské komunity, genderové skupiny, profesní asociace apod. Tato kolektivní identita může nám i ostatním poskytovat pocit sounáležitosti, příslušnosti a sdílení společných hodnot a tradic (Virchow, 2015).

Identita je často utvářena interakcí s okolním prostředím a se sociálními skupinami, ke kterým patříme. Proces socializace, ve kterém se učíme normy, hodnoty a kulturní vzorce, hraje klíčovou roli při formování naší identity. Tímto způsobem můžeme přijímat, odmítat nebo

přetvářet různé prvky naší identity v souladu s tím, jak se vyvíjíme a jak nás ovlivňuje naše prostředí. V moderní době byl podle Baumana (2011 str. 18) problém konstrukce identity a její následná stabilizace, postmoderní problémem je zamezení její fixace a ponechání různých možností, jak identitu v průběhu života měnit a formovat.

Je důležité si uvědomit, že identita je dynamický proces a může se měnit a vyvíjet v průběhu času. Naše identita není pevně daná a nemusí být omezena jen na jednu specifickou kategorii. Můžeme se identifikovat s různými aspekty a různými skupinami v různých situacích.

Celkově lze identitu chápat jako soubor faktorů, které nás definují a ovlivňují naše vnímání sebe sama a našeho místa ve světě. Je to složitý a individuální koncept, který odráží naši jedinečnost a kulturní rozmanitost.

1.4 Způsoby organizace

Krajně pravicové skupiny se organizují na různých úrovních, liší se ve strukturovanosti nebo v tom, na co primárně zaměřují své cíle.

Politické strany jsou organizačním způsobem, který má největší vliv, a to zejména z důvodu toho, že se účastní voleb. Umožňuje tak svým členům být zvoleni do veřejných úřadů (například národních parlamentů), kde svůj vliv mohou veřejně prosazovat, a navíc se s tím pojí financování ze strany státu. Interně jsou krajně pravicové politické strany jen velmi málo demokratické a jsou řízeny spíše centralisticky, proto je tato situace výhodná pro jednoho charismatického lídra strany, který je v rámci strany velmi vlivný a na veřejnosti často viditelný. Samotné politické strany mohou mít mnoho forem, co se členství týče, nejčastěji jsou to strany masové, běžné je také, že jsou projektem jednoho politického vůdce. V současné době jsou krajně pravicové strany součástí mnohých evropských parlamentů, ovlivňují utváření národních politik a v rámci kampaně také veřejného mínění (Castelli Gattinara, a další, 2020).

Sociální hnutí jakožto dalším typem organizace subjektů na krajní pravici, má podobný cíl jako politické strany – ovlivnit politiku. Mají velmi jasnou ideologickou základnu, avšak hierarchická struktura a členství nemusí mít vždy přesnou hranici. Od politických stran se ale liší například v inertních procesech, jako je mechanismus přijímání rozhodnutí. Avšak i v rámci tohoto druhu organizace můžeme pozorovat rozdíly, některá hnutí se například mobilizují ve volbách, jiné spíše v rámci pouličních protestů, vliv na to mohou mít finanční prostředky nebo lidský kapitál (*Severské hnutí odporu*). Jiný směr mají v rámci hnutí skupiny, kam můžeme

řadit i *Identitáře*, které se považují za intelektuální předvoj a věří, že tím změní mentalitu většinové části národa. Díky své aktivitě ve veřejném prostoru, čímž jsou myšleny především protesty (které se v posledních letech týkaly hlavně anti-islámu), získala krajní pravice platformu, na které stále úspěšněji šíří svůj vliv, jednak na národní, tak na mezinárodní scéně (Castelli Gattinara, a další, 2020).

Na rozdíl od dvou předchozích forem organizování se na krajní pravici, jsou zde *média* (například vydavatelství, časopisy) a *intelektuální organizace* (think tanky), jejichž primárním cílem není bezprostředně přímo tvořit politiku nebo se ucházet o veřejné úřady, ale nepřímo ovlivňovat debatu ve veřejném prostoru a přitahovat pozornost k tématům rezonujícím v prostředí krajní pravice. Často nejsou vnitřně příliš organizované, jelikož se skládají spíše z individuálních intelektuálů nebo lidí pohybujiících se v online mediálních prostředích. Z toho vychází i jejich aktivita, která se zaměřuje především na organizování debat, konferencí, vzdávání knih atd. Intelektuální „kluby“, jako například *Nouvelle Droite* ve Francii se věnují intelektuální rovině, rozvíjení pravicové ideologie a myšlenek, proto operují především směrem dovnitř, kdežto krajně pravicová média spolu se svými organizátory téměř výhradně působí směrem navenek. Rozsah publikací je velmi široký, neboť některé jsou určeny pro militantnější krajně pravicové protagonisty (například knihy či časopisy), jiné spíše pro širší publikum, a to zvláště v online prostředí (Castelli Gattinara, a další, 2020).

Poslední důležitou složkou současné krajní pravice jsou *subkultury* propojující nejrůznější množství skupin, které sdílejí specifickou identitu či hodnoty, jejich motivace tak často není politická a prosazování politických cílů, ale spíše budování identity. Oproti předešlým organizačním formám se subkultury spojují na poli kultury (hudba, sport) a nemají téměř žádnou pevnou vnitřní strukturu a institucionalizaci. Všechny výše uvedená specifika subkultur jsou často překážkou k trvalejší spolupráci například s politickými stranami. Avšak i subkultury jsou v dnešní době aktivní v online prostředí a prostředí sociálních sítí, jejich rychlá adaptace na moderní dobu jim umožňuje se efektivněji mobilizovat, rekrutovat nové členy, a především šířit svou ideologii. V tomto ohledu dochází ke stírání hranic mezi subkulturami, sociálním hnutím a mediálními organizacím. Specifikem online prostředí je však absence jednoho velmi důležitého prvku krajní pravice, a to, že zde není jeden výrazný vůdce a zároveň nejsou jasně hierarchicky rozdělené. Online prostředí jim však nabízí velkou výhodu, kterou je svá funkčnost, ať už informační, mobilizační nebo intelektuální, což bylo dle Castelliho (2020) zřetelné na příkladu prezidentských voleb v Brazílii a zvolení Jair Bolsonara.

2. Otcové zakladatelé krajně pravicového myšlení

Ve Francii lze počátky liberálního demokratického myšlení spatřovat v období osvícenectví a v myšlenkách, které vyzněly během revoluce roku 1789, a to byli především boj za individuální práva, svobody a rovnost. Revoluční myšlenky daly za vznik novému chápání role člověka-občana ve společnosti, které mělo být rovné, nikoli determinované sociálním postavením či vírou. Z revoluce vzešly hodnoty jako například individualita, základní práva, lidské svobody, rovnost občanů ve společnosti, protože občanství, i když je do jisté míry vázáno na národní identitu, je možné univerzálně vztáhnout na veškeré lidstvo, neboť základní podstata bytí je neměnná, nevázaná na určité místo či lid. Přínos, který mělo francouzské osvícenectví a revoluce pro dnešní liberální myšlení je nepopíratelný. Heslem *svoboda-rovnost-bratrství* byly položeny základy univerzalizmu, občanství, individualismu a lidských svobod. Osvícenství kladlo důraz na rozum, vědecký přístup a individualismus. Zpochybňovalo tradiční náboženské, monarchické a aristokratické autority a prosazovalo svobodu myšlení, vědecký pokrok a občanská práva. Toto hnutí mělo výrazný vliv na evropskou společnost, politiku a kulturu. Krajní pravice se začala formovat jako reakce na některé zásady a změny prosazované osvícenstvím. Osvícenství zpochybňovalo tradiční autority, včetně náboženství či monarchie, krajní pravice se postavila na obranu těchto hodnot a autorit, ve kterých spatřovala základ pro společenskou stabilitu a řád. Ohrožení tradiční společnosti mohla krajní pravice spatřovat také v osvícenecké podpoře společenského pokroku a modernizace, což mohlo vést ke ztrátě tradičních hodnot a komunitních struktur (McMahon, 2002).

Avšak stejně jako je to u většiny věcí a názorů i idea liberální demokracie našla své odpůrce a kritiky, kteří své myšlení formovali především kolem zásad rozdílnosti, nacionalismu, kulturního konfliktu. Ve 20. a 21. století jde pak především o odmítání multikulturalismu a imigrace z oblastí třetího světa, která se stala podle krajně pravicových názorů hrozbou pro evropskou kulturu, civilizaci a rasu, to vše se později stalo podstatou současných krajně pravicových postojů (McAdams, a další, 2021 stránky 27-28). Na tomto místě je důležité prozkoumat hlavní ideje a myšlenky, jako je především koncept identity založený na rasové, kulturní a národnostní odlišnosti, díky kterým se krajně pravicovým hnutím dostává po celém světě stále více popularity. Následující kapitola se však vrací zpět k teoretickým základům krajně pravicového myšlení, k otázkám identity a tradicionalismu, k problematice koncepcí dějin a dějinného vývoje.

Mimo klasický pohled na krajně pravicovou scénu, která spíše přitahuje pozornost veřejnosti a médií, jsou však tyto postoje zastoupeny i v rámci intelektuálního prostředí, které je důležité, neboť právě z něj vycházejí na veřejnost publikace a myšlenky, ze kterých poté alespoň částečně čerpají výše zmínění aktéři nebo se jimi inspiroují.

Tato diplomové práce se zaměřuje na současné myslitele krajní pravice, ale neznamená to, že se nedají najít jejich předchůdci, „otcové zakladatelé“ jak jsou pro účely práce nazváni, i v minulosti. Naopak mohly bychom najít spousty myslitelů v období počínajícího francouzskou revolucí až do druhé světové války, avšak v reakci na hrůzy, které tato válka přinesla, byly podnikány kroky proti krajní pravici, a to mělo za následek, že na určitou dobu zmizela z politické scény a úpadek zaznamenala i v intelektuální rovině (Sedgwick, 2019).

Na začátku 21. století se však realita změnila, populistické strany v Evropě si vypracovaly silnější postavení a dostávalo s jím stále větší podpory ze stran široké veřejnosti. Na důležitosti se tedy logicky znovu získaly myslitelé krajní pravice. Výzvy, kterým liberální demokracie v nynější době čelí, nemají svůj počátek v mimo liberálně-demokratických režimech (Čína, Rusko), naopak pocházejí z nitra Západních demokracií, kde už nejsou pouze záležitostí populistů, ale kritika liberalismu pomalu narůstá rovněž v intelektuálních kruzích (Rose, 2021 str. 2). Proto je nejdříve velmi důležité představit si hlavní intelektuály minulosti, ze kterých částečně jejich pozdější kolegové vycházejí nyní. Dále zmínění myslitelé byli vybráni na základě vlastního uvážení autorky této diplomové práce, zvažten byl především jejich vliv na budoucí generace myslitelů, dále byl brán v potaz také jejich vliv na světové publikum, především zda si jejich díla získala mezinárodní čtenáře. Rovněž byli myslitelé selektováni na základě toho, do jaké míry se jim věnují autoři odborné literatury, což může být také indikátorem určité míry významu pro tento obor.

Mark Sedgwick ve svém díle *Key Thinkers Of The Radical Right* (2019) za nejdůležitější intelektuály krajní pravice označuje čtyři hlavní osobnosti: Carla Schmitta, Juliuse Evolu, Oswalda Spenglera a Ernsta Jüngera. Vliv daných myslitelů na současné aktéry radikální pravice byl hlavním motivem Sedgwicka pro výběr právě těchto autorů. Všichni autoři patřili mezi hlavní představitele německého myšlenkového proudu, který je známý jako *konzervativní revoluce*¹ nebo se k ní významně názorově blížili (Sedgwick, 2019 str. 24). Všichni kromě Spenglera byli činnými v době, kdy nad jejich zeměmi vládli nacisté či fašisté, ale pouze

¹ VICE MOHLER, Armin, 1972. *Die konservative Revolution in Deutschland 1918-1932*. 2. Darmstadt: Buchgesellschaft. ISBN 3-534-03955-6.

Schmitt byl aktivním členem narcisistické strany. Jünger ani Spengler nepodporovali nacisty, to se však nedá říct o Evolovi, který podporoval jednak nacisty, tak fašisty, avšak nebyl oficiálním členem fašistické strany. Je tedy dobré rozlišovat mezi klasickými mysliteli radikální pravice a mezi mysliteli historického nacismu a fašismu, kteří všichni působili vedle sebe, například všichni psali svá nejdůležitější díla v meziválečném období, kromě Spenglera, který publikoval své nejznámější dílo *Zánik Západu* v průběhu první světové války, kdy bylo ještě z německého pohledu možné zvítězit (Sedgwick, 2019).

2.1 Julius Evola

Julius Evola (1898–1974), italský myslitel konzervatismu, dá se říct nejvíce přispěl k myšlení radikální pravice svým vymezením tradicionalismu. Stejně jako ostatní níže zmínění myslitelé konzervatismu a krajní pravice i Evola byl velkým kritikem moderního světa, který je podle něj spíše bodem úpadku nežli evolučním vrcholem. Moderní svět je antitezí tradicionalismu, každý z nich má rozdílné hodnoty a vedou každý k jinému stavu, vše, co převládá v moderním světě je opakem v tradičním typu civilizace. Současný věk se jeví být věkem rozpadu, Evola promlouvá ke člověku, který se necítí být součástí moderního světa a většiny, která jej reprezentuje. Takovému člověku radí, aby se obrátil ke „světu“ tradic, přičemž každá složka takového světa je tvořena a řízena nějakým vyšším principem a zároveň k němu všechny směřují (Evola, 2018 str. 2).

Modernita podle Evoly směřuje ke kolektivismu, materialismu a anarchii (Sedgwick, 2019 stránky 60-61). Své tradicionalistické myšlení postavil Evola na doktríně dvou světů, jeden svět je založený na fyzickém řádu a druhý na metafyzickém řádu věcí (Ferraresi, 1987 str. 111). Fyzický svět je viditelný a hmotný, kdežto metafyzický je jeho opakem, existoval před světem fyzickým a bude existovat i po něm, je pravou silou a skutečným životem té první. Moderní člověk realitu vztahuje pouze k fyzickému světu, neboť je ovlivněn prostředím a vlastní zkušeností, přestože může věřit v existenci něčeho vyššího (metafyzického světa), nemůže jej poznat, a to z důvodu toho, že jeho intelektuální schopnosti jsou limitovány zákony, náboženskými dogmaty či vědeckými principy. Naopak metafyzickým světem hýbou neměnné, univerzální principy, veškerá aktivita je směřována k nějakému vyššímu principu a je jím také určována shora (Ferraresi, 1987 str. 111). V tomto ohledu Evola definuje tradicionalismus, takový svět je podle něj tradiční, neboť je řízen metafyzickými principy, všechny jeho složky jsou jimi prostoupeny a všechny k nim směřují. Zároveň Evola v podstatě vylučuje možnost

změny poměrů, neexistují již vhodné podmínky ve společnosti ani v institucích, které by reálnou změnu dovolily. (Evola, 2018 stránky 2-3).

Nejhorším druhem materialismu je pak podle Evoly ten, který spočívá v tom, že se lidská zkušenost již nevztahuje na metafyzický, nehmotný svět. Zkušenost tradičního člověka se rovněž velkým dílem zakládala na nefyzickém, neviditelném aspektu vnímání, které bylo bráno jako stejně skutečné, ne-li skutečnější než data smyslově vnímaná (Evola, 2018). Evolův tradicionalistický přístup lze pozorovat i v jeho pojetí dějin. Podle něj dějiny nesměřují k pokroku, procházejí spíše procesem opačným evoluci. Dochází k pomalému úpadku, který ilustruje na příkladu kast, v prvním „zlatém věku“ by odpovídala první kasta, bylo to období vrcholné monarchie, poté byla vystřídána „druhou kastou“, která toto období uzavírá, následuje kapitalismus a individualismus, pro kterou je paralelní třetí kasta. Posledním stádiem regrese dějin, ve které jde především o boj o moc, je marxismus a komunismus, které Evola přirovnává k nejnižší kastě (Ferraresi, 1987 stránky 112-113).

Co se ideálního politického systému týče, měl Evola představu o hierarchicky uspořádané společnosti, organickém státu, jeho transcendentálním duchu, který prostupuje všemi prvky státu (Sedgwick, 2019 str. 61). Proto za nejlepší formu společenského uspořádání byl z jeho pohledu kastovní systém, jelikož analogicky kopíruje hierarchii funkcí, kterou mají jednotlivé složky v jakémkoli organismu poháněném „duchem“. Spodní vrstva je pouhou nediferencovanou hmotou a pouhou vitalitou nad kterou vykonává regulační funkci vyšší vrstva. Příslušnost k jakékoli z kast je podle Evoly důsledkem předchozí transcendentální povahy, rozhodnutí o příslušnosti do určité kasty je učiněno určitým nadřazeným principem, a proto je nerovné uspořádání společnosti ospravedlnitelné (Ferraresi, 1987 str. 112).

Ani demokracie se nevyhnula Evolově kritice, neboť mu vadila především skutečnost, že se demokracie zakládá na kvantitě, nikoli kvalitě a postrádala duchovní ráz, který pro něj byl důležitý. Kritickým byl především ke vnímání individuality, neboť je podle něj beztvárá, založená pouze na kvantitě. Jedinec však podle něj nemá sám o sobě žádnou kvalitu, nic, co by ho odlišovalo, podle tohoto postoje lze tedy například předpokládat, že muži a ženy jsou si rovni nebo že všem lidem lze připsat stejná práva a povinnosti, stejně jako stejná míra „lidské důstojnosti“ jakožto „lidským bytostem“. Hlavním problémem moderního úpadku je podle Evoly právě nástup tohoto individualismu, neboť ničí organické tradiční hierarchické uspořádání a nahrazuje ho společností, která je atomizována. Velké množství kvalitativně stejných jednotlivců pak následně tvoří masy (Evola, 2018 stránky 106-107).

Duchovno se projevilo i v tom, jak Evola vnímal ideální uspořádání státu, tedy jakési spirituálně-monarchistické impérium. (Sedgwick, 2019 str. 61).

Nejen demokracie, terčem Evolovy kritiky se stala rovněž fašistické revoluce, která podle něj byla „karikaturou revoluce“, byla příliš populistická a také postrádala v jeho očích důležitý spirituální prvek. Věřil však, že je možné fašistický režim „napravit“. Evola později opustil Itálii a stáhl se do Německa, kde ho především fascinovala německá SS, ale také samotná ideologie národního socialismu, a to především kvůli důrazu na mytologii, symboly, disciplínu a poslušnost. Evola však také kritizoval německý nacismus, principu vůdcovství podle něj chyběla dostatečná legitimita a vadila mu neustálá potřeba používání demagogie, také princip čistě biologického rasismu Evola velmi kritizoval (Sedgwick, 2019 str. 63).

2.2 Oswald Spengler

Největším přínosem Oswalda Spenglera (1880–1936) pro myšlení krajní pravice je jeho dílo *Zánik Západu*. Snaží se v něm načrtnout budoucnost Západu, a to na základě komparace kultur². Kulturu chápe jako vyvíjející se živý organismus, připodobňuje ji k živé přírodě a stejně jako přírodní zákony se dají vztáhnout na dějiny lidstva (vznik, zánik) (Spengler, 2010 stránky 94-96). Spenglerovo filozofické dílo popisuje způsob, jakým probíhají jednotlivé fáze světových dějin, které podle něj neprobíhají lineárně, ale cyklicky, a to v podobě střídání pádů a vzestupů lidských civilizací a tyto procesy není možné nějakým způsobem dále ovlivnit. Fáze „života“ jednotlivých kultur jsou zrození – vývoj – vrchol – úpadek – zánik. Díky daným zákonitým procesům předpovídá konec západní (evropské) civilizace (Stimely, 1998).

Spengler usiloval o nalezení základních charakteristických rysů jednotlivých národů, které by pevně spojovali občany ke svým národům, prostřednictvím daných zákonitých prvků by pak mohl být předpovězena budoucnost nejen daného národa, ale také světa, nezabýval se tedy jen evropskými národy, nýbrž dějinami a světových kultur. Jednotlivé kultury Spengler vnímá jako organismy, které se rodí a zase zanikají, aniž by jim přisuzoval jakýkoli smysl. Po zániku dané kultury pak nenásleduje jiná vyšší fáze, ale pouze následuje zrození kultury další, takto se dějiny lidstva podle něj neustále cyklí, je tedy patrné, že kultury nebo civilizace podléhají jim nadřazenému dějinnému vývoji (Urválek, 2009 str. 254). Typicky když daná kultura dojde do stádia naplnění, nevyhnutelně povede fáze úpadku a následně zániku k bodu, kdy dojde k přechodu od „kultury“ k „civilizaci“ (Stimely, 1998). Pokud již mluvíme o civilizaci, pro tento

² Spengler vytvořil celkem osm kategorií kultur, a to babylonskou, egyptskou, čínskou, mexickou, arabskou, indickou, antickou a západní (Stimely, 1998). Sedgwick (2019 str. 9) přidává ještě devátou kulturu – ruskou.

stav jsou typické války, nepokoje, velká migrace lidí, paralelně k těmto velkým sociálním otřesům dochází k výstavbě tzv. „megalopolis“, což jsou podle Spenglera velká městská a příměstská centra, která vysávají intelekt a sílu z okolních vesnických oblastí. V této fázi již většinové obyvatelstvo, které v konglomeracích bydlí je „bezduché“, „bezbožné“, materialistické, požitkářské a „vytržené z kořenů“, dohromady tyto faktory zapříčiňují zánik kultury (Stimely, 1998). I když má každá z velkých kultur vlastní „duši“ či „esenci“, každá je jedinečná, i přes to se žádná z nich nevymyká schématu „života“ kultur, a tudíž všechny spějí ke stejnému konci. V tomto pesimistickém pohledu na dějiny světa hraje podle Spenglera důležitou roli svoboda. Svobody lze dosáhnout tak, že přijmeme svůj osud, jedině tak můžeme jednat ze svobodné vůle (Spengler, 2010 str. 109). Je tedy paradoxní, že svobodným se člověk stává až tehdy, kdy se smíří s nevyhnutelností svého osudu a pochopí, že není možné jej svými činy nijak zvrátit. V jeho díle se projevuje i velká kritika idealismu, neboť lidé, kteří stále slepě věří ideálům jsou v jeho pojetí dějin nesvobodnými, a dále idealismus podle něj reprezentuje hodnoty, které jsou typickými pro fázi civilizace a jsou odlišnými od hodnot konzervativních. Jsou to například hodnoty jako materialismus, liberalismus, vládu peněz, demokracii, požitkářství, odtržení se od kořenů a neosobitost či pohodlnost (Urválek, 2009 stránky 255-256).

Své dílo *Zánik Západu*³ napsal, aby dal lidstvu najevo, že se nachází na konci kultury. Vzniklo však nedorozumění, které bylo především zapříčiněno skutečností, že dílo bylo sice psáno, a konečně i vydáno, v době, kdy bylo německé vítězství v první světové válce ještě myslitelné, avšak do rukou širší veřejnosti se dostalo a po válce. Proto jej lidé pokládali za existenciální a pesimistické, a to především poválečná německá pravice (Urválek, 2009 str. 255). Literární práce Oswalda Spenglera znovunabyla na popularitě po konci Studené války, opětovné objevení témat, kterým se věnoval, jako například kritika modernismu, technologií, ekologie nebo otázkám lidské evoluce, nyní přinášejí pro radikální pravici novou perspektivu pro vnímání výzev, kterým dnešní západní svět čelí od počátku 21. století. Po konci Studené války lze pozorovat slábnoucí vliv západní kultury nad světem a na její úkor sílící čínská kultura, dále rostoucí vliv populismu a unifikace Evropy, to všechno jsou důvody, proč se práci Oswalda Spengler dostává pozornosti nejen od akademického prostředí, ale také od médií (Sedgwick, 2019 stránky 3-15).

³ První edice byla vydaná v roce 1918.

2.3 Carl Schmitt

Carl Schmitt (1888-1985) byl ústavním právníkem, v rámci svého politického myšlení se zabýval především pojmy jako jsou suverenita, násilí či stát. Pojem politično, se kterým Schmitt přichází se definuje právě ve vztahu k suverenitě, kdy suverén určuje základní prvky politična, tudíž definuje nepřítele. Jelikož je ve Schmittově politickém myšlení politično spojeno s pojmem suverenity, může suverén rozhodovat a definovat základní prvky politična, mezi které patří také identifikování přítele/nepřítele. Schmittův pesimistický pohled na člověka je viditelný v jeho vymezení vztahu přítel-nepřítel, na které pohlíží čistě realisticky (Sulcová, 2007 str. 270). Vymezení nepřítele by mělo být oproštěno od ideologických či morálních hodnot, naopak by se mělo jednat čistě o realistický pohled suverénního politického celku. Základem jeho politického myšlení pro radikální pravici bylo jeho vymezení vztahu přítel – nepřítel, založena je na něm sama jeho teorie politična a spočívá na tom také jeho chápání politiky, jako oblast konfliktů, moci a boje proti nepříteli. Nepřítel je vnímán nikoli jako konkurent, ale jako zločinec, kterého je třeba postavit „mimo lidstvo“ a to i za použití nehumánních prostředků (Schmitt, 2013 stránky 26-27). Tento vztah je nejvíce zřetelný v rámci vztahů mezi teritoriálními státy (Schmitt, 2013 str. 19). Nejzazším vyústěním konfliktu mezi přítelem a nepřítelem je válka, která je zároveň nejkrajnějším řešením politična. Vzniklý konflikt již nelze řešit v rámci sociálních vztahů, a tak se přenáší na hranici vlastního bytí a nebytí. Schmitt však nepovažuje válku za cíl politiky, naopak je jejím krajním prostředkem a důkazem, že bez hrozby ozbrojeného konfliktu není politiky jako takové. Je možné říct, že existence politiky, jako oblasti řešení veřejných sporů, je vázaná na hrozbu eskalace konfliktu až do bodu vzájemného fyzického zničení (Schmitt, 2013 stránky 27-37).

Schmitt byl velkým kritikem demokracie a liberalismu, lze to spatřovat především v jeho vnímání suverenity. V době, kdy ve společnosti vládne demokracie je suverenita vládce omezena, jelikož je politično přeneseno na prospěch většiny. Suverenity lze dosáhnout, pokud je nejvyšší vládnoucí instance ničím neomezena ve svém rozhodování. Suverén tak v rámci politického rozhodování drží plnou moc nad politickou jednotkou. Schmitt zcela nepopíral pluralismus, avšak podle něj fakt, že je stát, který by měl být zastřešující entitou postaven na roveň s vícero lidskými společenstvími, podrývá autoritu státu a podstatu politiky a rozpouští tak politickou jednotu státu, která je považována některými filozofy, mezi které patří i Schmitt, za nejvyšší hodnotu (Schmitt, 2013 stránky 38-45) (Jacobson, a další, 2000 stránky 302-304).

Za nepřítel, kterým byl pro politično a evropskou politickou jednotu, byli Schmittem označeni Židé, což platí především pro období Výmarské republiky, a zvláště pak po roce 1933 (Slováček, 2016 stránky 54-55). Schmittův antisemitismus nepramenil ani tak z rasové nesnášenlivosti, jako čistě z náboženské otázky. Schmitt využíval křesťanských dogmat, přeformuloval je do politických mýtů, která pak ztvrdil v rámci politické propagandy, (Sedgwick, 2019 str. 45). Slováček (2016 str. 55) vysvětluje Schmittovo vymezení nepřítel jako „*zsekularizovanou racionalizaci antisemitských stereotypů vlastních německému katolickému prostředí druhé poloviny 19. století a počátku 20. století.*“

Schmittův koncept politiky zdůrazňoval rozdíl mezi individuální politickou komunitou a liberálním univerzalismem. Navazuje tak částečně na Jüngera v jeho kritice globálních universalistických elit (Sedgwick, 2019). Schmitt kritizuje liberalismus především kvůli jeho tendencím eliminovat násilí a snahám o vytvoření univerzálního společenství, sjednocení všech lidí pod univerzální hodnoty a normy (Schmitt, 2013 str. 54) (Slováček, 2016 stránky 821-822). Pokud by k tomu došlo, vymazaly by se veškeré rozdíly a konflikty mezi lidskými či politickými celky a svět by se depolitizoval. V důsledku toho by také ztratila význam konfliktní linie přítel-nepřítel a s tím i celý pojem politična (Schmitt, 2013 stránky 53-58). Mimo jiné se liberalismus snaží omezit moc státu, nadřazenými sférami zájmu se stávají ekonomie a etika, nad kterými stát nemá rozhodovací pravomoc. V tomto ohledu je možné u Schmitta pozorovat kořeny teorie primátu politiky and ekonomickou sférou. Schmitt také upozorňuje v každé dějinné etapě existují tendence urovnat spory pomocí dosažení vzájemného dorozumění a sjednocení na základě nového pojetí pravdy. Daná etapa začíná nadějí, že právě ona zajistí trvalý mír, v rámci nějakého univerzálního pozitivního programu, jedné vytyčené oblasti života, která pomůže vyřešit ostatní problémy. Schmitt argumentuje, že pro konec 20. let 20. století byla touto oblastí technika. Pomocí technické pokroku se podle Schmitta snažila společnost překonat problémy, mimo jiné dochází k upřednostnění konzumu a produkce a ekonomické sféra tak zbavuje politiky odpovědnosti, neboť řešení problémů se přenechává hospodářské oblasti. Nebezpečí technického pokroku spatřuje Schmitt v jeho schopnosti ovládat masy. Vytvoření masové společnosti, která je částečně oprostěna od morálních norem, s sebou nese riziko, které se projevilo v obou světových válkách, a které později spatřovala také Hannah Arendt (Schmitt, 2013 stránky 68-77). Do protikladu staví Schmitt *totální* stát, který nevyklučuje ze svého zájmu žádnou oblast společenského života a v rámci každé takové oblasti uplatňuje svůj vliv. Vše se pak po uchvácení stran státu stává minimálně do jisté míry politické (Schmitt, 2013 stránky 23-24).

2.4 Ernst Jünger

Ernst Jünger (1895–1998) byl prvním z významných myslitelů, který artikuloval obavy z rozmachu „*globálních kosmopolitních elit, které by postrádaly specifické kulturní kořeny*“, obava, která je v dnešní době velmi aktuální (Sedgwick, 2019).

První světová válka byla pro Jüngera zásadním milníkem v jeho životě. V roce 1920 vydal své zápisky z války pod názvem *V bouřích ocele*, kniha obsahuje jeho vzpomínky na válku, kterou zobrazuje v hrdinském světle, a ve které viděl kontrast k pozitivistickému a liberálnímu duchu počátku 20. století (Urválek, 2009 str. 261). Díky dalším Jüngerovým poválečným esejím byl vnímán jako vedoucí postava „*Nových nacionalistů*“, což byli veteráni, kteří chtěli své zkušenosti nabyté ve válce uplatnit v rámci politiky rodící se Výmarské republiky. (Sedgwick, 2019 stránky 23-24). Prostřednictvím svých válečných esejí se Jünger a další autoři snažili ospravedlnit smrt a válku, když ji vykreslili až v mýtických rovinách a vytvořili tak nacionalistický utopistický narativ, který měl být protikladem k nově se vytvářející republice stojící na liberálně-demokratických základech. Věřil, že válka skončuje s pozitivisticky liberálně-demokraticky naladěnou dobou, že skončí období, ve které se slepě vyznává rozum a osvícenecká víra v pokrok. Jünger vnímal první světovou válku jako odluku od liberální demokracie a navrácení se zpět k organickému pojetí etnické komunity (Jünger ji nazývá *Volk*). Tyto představy se však brzy ukázaly jako marné, Jünger na vlastní kůži pocítil, že na válce není nic romantického a statečnosti či hrdinství se ve válečném konfliktu dostávala neosobní anonymní formy (Urválek, 2009 str. 261). V jeho myšlenkách se rovněž projevil vliv sociálního darwinismu, především v pojetí politiky, kterou vnímal jako boj o přežití národa, který pokud nedosáhne vítězství bude zničen (Sedgwick, 2019 str. 25). Válečný stav Jüngera inspiroval a snažil se jej převést i do podmínek běžného života. V poválečném životě by se rovněž měla projevit totální mobilizace, jde tedy o militarizaci státu, a především pracovního procesu. Například dělník pro Jüngera představuje vojáka, akorát v mírových podmínkách a poválečný život by měl být pouze plánovaným pracovním procesem. Jünger měl představu o uspořádání poválečného „normálního“ stavu, jako „*technicky a státně organizovaný pracovní militarismus*“ (Urválek, 2009 str. 262). Jünger, jelikož pohrdal městem a modernitou, si představoval návrat člověka zpět do krajiny a jeho opětovné spojení s přírodou a půdou, zároveň byl inspirován válečnou technikou, která první světové válce dominovala a dospěl tak k názoru, že lidé by se měli podobat dokonale pracujícím technickému stoji, totálně propojené pracovní mašinérii, která by obhospodařovala krajinu (Urválek, 2009 str. 264). Myšlenky totálního nasazení v mírové době inspirovaly fašistickou ideologii, a tak bývá Jünger označován

jako „prefašista“. Toto označení by se však dalo rozporovat, neboť Jüngerovy myšlenky by se daly vztáhnout jednak na pravicově nacionální formu diktatury, tak na levicově socialistickou (Urválek, 2009 str. 263).

Poté co volby do německého Reichstagu vyhrál Adolf Hitler se Jünger od nacistické strany distancoval, a to především kvůli rozpornému názoru na rasismus, který Jünger nezastával, neboť jeho myšlenky byly více nacionalistické a autoritářské, nikoli však rasistické. V mládí velmi radikálně zastával nacionalismus a také socialismus, nebyl však zastáncem strany, která oba tyto prvky spojovala.

Literární díla Ernsta Jüngera ovlivnila myslitele Nové pravice, a to zejména kvůli jeho kritice technologií, modernity a celkové víře v pokrok. Předpověděl rozvoj technologií a také skutečnost, že se svět bude stále více propojovat a integrovat, jev, který dnes nazýváme globalizace. Vyjádřil rovněž myšlenky, že evropská kultura postupně vymizí a bude nahrazena univerzální, sterilní kulturou vnucenou kosmopolitními elitami, kterým již chybí vazby na své kulturní kořeny. Celý proces podle autora vyústí ve vzestupu demagogů, kteří manipulují masami lidí a kontrolují moderní technologie a jedné východisko, jak se před mini člověk dokáže zachránit by bylo stáhnout se zpět do anonymity. Koncept později ovlivnil myslitele krajní pravice, dal by se také však označit za pokrokový, jelikož jej můžeme vztáhnout i na situaci v nynější době (Sedgwick, 2019 stránky 25-34).

Jüngerův přínos pro myšlení krajní pravice vychází především z kritiky liberální humanistické demokracie, modernity, avšak ne technologického pokroku, který naopak chce využít k totálnímu propojení lidí do mechanického továrního stoje, a to i v mírovém stavu, dále kritizuje důvěru v osvícenecký rozum, všechny tyto ideje pro něj byly cizí, namísto nich Jünger vycházel z pojmů jako totální militantní nasazení, autorita, poslušnost nebo vůdcovství, čímž inspiroval nejen konzervativní, myšlení, také krajně pravicové a radikální proudy, mimo jiné například fašismus. Z Jüngerových myšlenek mohly stejně tak vycházet levicově socialistické názory, především kvůli ideální formě světového uspořádání, jak jej Jünger vnímal, tedy formy totální organizace dělníků (Urválek, 2009 str. 266).

Souhrn politického myšlení otců zakladatelů

Všichni výše zmínění autoři vyjádřili silný odpor vůči moderní společnosti a moderním hodnotám. Viděli modernitu jako dekadentní a destruktivní vůči tradičním hodnotám. Tito myslitelé zdůrazňovali důležitost hierarchie a věřili, že společnost by měla být řízena elitami, které jsou nadřazeny běžným jednotlivcům. Všichni čtyři byli silnými kritiky demokracie,

kteřou považovali za chaotickou a neefektivní formu vlády vedoucí k morální a kulturní degeneraci společnosti. Místo toho podporovali autoritativní režimy a silné vůdcovství. V jejich politickém myšlení autoritářské režimy představují prostředek k udržení stability a řádu ve společnosti. Autoři zdůrazňovali důležitost národa a etnické identity, podporovali nacionalismus a často měli negativní postoj k multikulturalismu a globalizaci. Všichni čtyři se ostře vymezovali proti liberalismu a liberálnímu myšlení. Viděli liberalismus jako ideologii, která oslabuje tradice a hodnoty, vede k rozkladu a atomizaci společnosti a k ohrožení kulturní identity. Autoři byli skeptičtí k ideálu rovnosti a věřili, že lidé jsou přirozeně nerovni. Spíše než prosazovat rovnost, upřednostňovali zachování hierarchizace společnosti.

Evola zdůrazňoval důležitost duchovní dimenze a tradice. Odmítal modernitu a demokracii a prosazoval obnovení autoritářství a hierarchie ve společnosti. V jeho myšlení bylo konzervativní v přijímání starých hodnot a odmítání liberálních a demokratických ideálů. Schmitt zdůrazňoval význam politické autority a silné vlády pro udržení stability a řádu ve společnosti. Odmítal liberální demokracii a obhajoval silné exekutivní pravomoci. Jeho myšlenky o státu a výjimečném stavu mohou být považovány za konzervativní, protože podporují tradiční autoritářské struktury. Spengler věnoval velkou pozornost kulturnímu vývoji a historickému smyslu. Kritizoval moderní dekadenci a zdůrazňoval důležitost kulturního zachování. Jeho myšlenky lze chápat jako konzervativní v tom, že upřednostňoval tradiční hodnoty před moderním pokrokem. Jünger byl válečný veterán a ve svých dílech často zdůrazňoval význam válečného hrdinství, disciplíny a řádu. Byl kritikem demokracie a zdůrazňoval důležitost autoritářství. Jeho myšlenky lze chápat jako konzervativní ve smyslu ochoty zachovat vojenské hodnoty a hierarchie.

I když myslitelé Julius Evola, Carl Schmitt, Oswald Spengler a Ernst Jünger vycházeli z konzervatismu překračovali jej zároveň v několika aspektech. Všichni tito myslitelé vehementně odmítali liberalismus a demokracii. Kde konzervativci často respektují některé liberální instituce, zmínění autoři je odmítali z principu, považující je za dekadentní a ničící pro tradiční společenské hodnoty. Namísto toho propagovali formy autoritářství a zdůrazňovali potřebu silné centrální autority, což představuje radikální odchylku od tradičních konzervativních postojů, které často respektují liberální instituce a demokratické principy. Někteří z těchto myslitelů, zejména Carl Schmitt, propagovali autoritářské formy vlády, obhajoval koncept silného vůdce a silné exekutivy. Schmittova teorie o výjimečném stavu a jeho podpora totalitářských režimů se odchyluje od tradičních konzervativních postojů, které často respektují omezenou vládu a právní stát. Julius Evola byl známý svým zájmem o

esoterické a spirituální tradice. Jeho myšlenky o duchovním vedení společnosti a důrazu na transcendentní hodnoty překračovaly konvence tradičního konzervatismu, který často staví na náboženských tradicích, ale ne nutně na esoterických nebo okultních prvcích. Všichni tito myslitelé byli kritici modernity, avšak jejich kritika nebyla pouze o obraně tradičních hodnot. Tito myslitelé tedy nejen odmítali některé prvky konzervatismu, ale překračovali tradiční hranice a ubírali se směrem, který byl mnohdy radikálnější a kontroverznější.

3. Charakteristika současné krajní pravice

Současná krajní pravice je aktivní v mezinárodním měřítku, rovněž však také na domácí národní scéně, kde její příznivci participují ve volbách a mobilizují se na základě takzvaných národních hodnotách a problémech, v tomto prostředí navíc dochází ke stírání rozdílů mezi různými projevy politické participace, například dochází ke kombinaci tradičního členství v politické straně a nekonvenční, často násilné, formě aktivismu nebo propojení témat typických pro levicovou část politického spektra s extrémně pravicovými myšlenkami (Castelli Gattinara, a další, 2020).

Krajní pravice převážně působí na domácí scéně, účastní se národních voleb, mobilizují se na základě tzv. národních hodnot a organizují se kolem lídrů známých v jejich domácím prostředí. I přes to se v poslední době krajní pravice dostává do mezinárodních institucí, kde se krajně strany propojují a vytváří partnerství, lze to pozorovat na příkladu politické skupiny Identita a demokracie v Evropském parlamentu, kde působí poslanci ze stran jako je česká SPD, italská Liga, německá Alternativa pro Německo nebo francouzské Národní sdružení.

3.1 Ideologické zakotvení krajní pravice

Tato podkapitola se podrobněji zabývá ideologickými základy současné krajní pravice. Krajní pravice je politickým spektrem, které zaujímá různorodé postoje a přístupy napříč různými zeměmi, ale existují určité společné ideologické prvky, které jí charakterizují. Rozebrány budou klíčové aspekty, jako je antiegalitářství, autoritarismus, nativismus, antikomunismus, konzervatismus a nacionalismus, aby došlo k lepšímu porozumění ideovým základům, které formují současnou krajní pravici (Falter, a další, 1988).

Antiegalitářství

Kritika liberální demokracie ze strany krajní pravice pramení mimo jiné z jejího postoje k rovnosti. Z pohledu krajní pravice není absolutní rovnost možná a nevyhází z reálné zkušenosti, dochází tak k tomu, že liberální demokracie vnucuje společnosti, aby přijala její principy, což dle krajní pravice činí lidi nešťastnými, neboť to není v jejich přirozenosti (McAdams, 2021 str. 7). K nerovnosti se krajně pravicové subjekty staví jako k jevu, který je ve společnosti přirozený, dochází kvůli němu ke stavu, kdy na základě rozdílů si jednotlivci či skupiny nemohou být rovni, a tak jsou podle nich některé nadřazeny jiným, čímž si ospravedlňují především svůj autoritářský postoj ve společnosti. V tomto rámci považují

rovnost za nereálnou nebo dokonce nežádoucí, protože věří, že sociální a ekonomické nerovnosti jsou přirozeným výsledkem rozdílných schopností a úsilí jednotlivců (Castelli Gattinara, a další, 2020). Krajní pravice kritizuje liberální demokracii také v tom smyslu, že i když argumentuje přirozenou rovností a uplatňování stejných měřítek pro všechny, ve skutečnosti se, dle jejich názoru, věnuje pouze zájmům menšinových skupin, ať už náboženských, etnických nebo přistěhovaleckých. Paradoxně tak dle nich liberální demokracie přispívá k vytváření nerovností, z toho důvodu, že znevýhodňována je právě většinová společnost. Krajně pravicový myslitelé své politické myšlení tedy nepovažují za rasistické, dle jejich názoru pouze poukazují na zdroje nerovností ve společnosti (McAdams, 2021 str. 9).

Autoritarismus

Velmi artikulovanými principy jsou „právo a pořádek“, bez kterých bychom podle krajně pravicových myslitelů nemohli jsou společnost držet pohromadě, takového stavu nelze podle nich dosáhnout ani v demokratických zřízeních, tudíž autoritářský způsob vlády je pro ně ideálním. Je však faktem, že na daném tématu uspořádání společnosti neexistuje v krajně pravicovém prostředí stoprocentní shoda.

Některé krajně pravicové skupiny „pouze“ projevují silné autoritářské postoje, jako například volání po zavedení represí vůči projevům názorům a chováním, které se odlišují od jejich vlastních standardů (Castelli Gattinara, a další, 2020). I ve vztahu k liberální demokracii nepanuje v krajně pravicovém prostředí stejný přístup zaujímaný všemi subjekty. Radikální pravice se vůči liberální demokracii vymezuje a kritizuje ji ne však v celém jejím rozsahu, dochází třeba k využívání lidové suverenity a také v menší míře také parlamentních procedur ke kritice ostatních složek liberální demokracie, především pluralismu a práv národnostních menšin. Radikální pravice neprojevuje svou kritiku pouze slovně, používání násilí pro ně není vůbec výjimečné. Jedná se o soudobě nejrozšířenější formu krajně pravicové strategie, která je reprezentována mimo jiné i v rámci evropských parlamentů. Subjekty na krajní pravici, které odmítají demokracii jako takovou, jsou označovány jako *extrémní pravice*. Suverenitu lidu povětšinou tyto skupiny zavrhnou a po vzoru totalitních režimů 20. století se obrací k myšlence jednoho vyvoleného charismatického vůdce. Výrazným prvkem je také odmítání jakékoli plurality, týká se to politických stran nebo národnostních a kulturních menšin ve státě. Znakem spojujícím oba hlavní proudy krajní pravice je použití násilí ve veřejném prostoru jako prostředku k dosažení politických cílů (Castelli Gattinara, a další, 2020).

Nativismus

Dalším výrazným prvkem tvořícím základy krajně pravicové ideologie je nativismus. Jedná se o přesvědčení, že stát a národ by měli být kulturně a politicky jednotní a chráněni před vnějšími zásahy či vlivy. Zde odborníci rovněž rozlišují dvě podoby nativismu. První je *biologický rasismus*, podle kterého jsou ve společnosti přirozeně se vyskytující rozdíly, kvůli kterým nelze dojít k rovnosti, a tak jsou některé skupiny nadřazeny jiným. Idea biologického rasismu je podporována zejména krajně pravicovými politickými stranami, avšak také tzv. *white supremacist*⁴ organizacemi prosazující rasové chápání etnické nadřazenosti. Druhou podobou nativismu nazývají odborníci *etnický nacionalismus*, ten je rozšířen ve většině krajně pravicových stranách, a to zejména u těch, které nezastávají rasistické dělení společnosti, ale to etnokulturní. Na národ se dívají z perspektivy společné kultury, etnika, jazyku, tradic nebo náboženství. Vše, co je mimo většinový etnokulturní proud je odmítáno a pohlíží se na to jako na hrozbu. Tyto strany striktně odmítají míchání kultur, došlo by tak dle jejich názoru k postupnému úpadku původní kultury (Castelli Gattinara, a další, 2020).

V krajně pravicové ideologii současnosti se objevuje rasismus, který může mít mnoho forem. Přesto, že po druhé světové válce, kdy byly odhaleny všechny hrůzy napáchané fašistickými a nacistickými režimy, došlo k naprosté rasismu a nacionalismu, se v průběhu let objevovaly snahy tyto ideologie určitým způsobem přivést zpět do veřejného prostoru. Historická zkušenost s biologickým rasismem jeho návrat téměř naprosto vyloučila, a tak se intelektuálové krajní pravice zaměřili na jiné podoby rasismu. Na rasismus je možné pohlížet jako na diskriminační a strukturované názory a diskurzy založené na rozdílech (mezi rasovými skupinami) a moci (mezi dominantní a ovládanou skupinou). Díky této celkem široké definici můžeme rasismus rozlišit na příklad na kulturní (propojující etnické a kulturní aspekty) nebo již zmíněný biologický (založený na fyzických charakteristikách) (Rueda, 2021 stránky 215-216).

Antikomunismus

Pro krajní pravici je antikomunismus výrazným ideologickým prvkem. Krajní pravice se vymezuje proti komunismu a marxismu-leninismu, a to jak politicky, tak i ideologicky. V kontextu krajní pravice je antikomunismus klíčovým prvkem, který hraje důležitou roli. Krajně pravicové ideologie obvykle zdůrazňují individualismus, tržní ekonomiku, národní suverenitu

⁴ Idea nadřazenosti bílé rasy.

a konzervativní hodnoty, zatímco komunismus prosazuje kolektivismus, plánovanou ekonomiku a internacionalismus. Tato protikladná ideologická povaha vede k antikomunismu jako přirozené reakci ze strany krajní pravice (Griffin, 2017). Krajní pravice často hájí tržní ekonomiku a kapitalismus jako základní prvky svého světonázoru, nicméně existují skupiny a autoři kritizující aspekty kapitalistického systému. Kritika komunismus za strany krajní pravice vychází spíše z ideologických a sociálních perspektiv, které jsou pro něj charakteristické, jako například koncept rovnostářství. Komunismus a jeho varianty, které prosazují státní vlastnictví produktivních prostředků a plánovanou ekonomiku, jsou vnímány jako hrozba pro tuto ekonomickou strukturu. Antikomunismus je tak prostředkem k ochraně tržního hospodářství. Krajně pravicové hnutí často zdůrazňuje národní suverenitu, zachování kultury a identity země. Komunismus může být vnímán jako hrozba těmto hodnotám, protože často propaguje internacionalismus a může zpochybnit tradiční národní struktury. Antikomunismus může posílit pocit národní jednoty a identity (Merkl, a další, 2003) (Geof, 1990).

Nacionalismus

Cílem nacionalismu je dosáhnout bodu, kde národní stát je ústřední politickou organizací definovanou společným jazykem, kulturou a územím. Nacionalisté tak prosazují splynutí hranic územních, etnických a také kulturních (Charvát, 2007 str. 32). Nacionalismus krajní pravice je politická ideologie a hnutí, které kladou důraz na národní suverenitu, národní identitu a národní zájmy s cílem ochránit a posílit národní stát a kulturu (Jamin, 2021 str. 53). Krajní pravice spatřuje hrozbu v multirasové společnosti pro evropskou civilizaci (Spektorowski, 2003 stránky 121-122). Krajní pravice často zdůrazňuje etnickou homogenitu národa a kritizuje imigraci a multikulturalismus. Mnohé krajně pravicové skupiny se snaží prosazovat politiky, které by omezily imigraci a podporovaly čistě etnickou koncepci národa. Nacionalistické hnutí na krajní pravici může být proti mezinárodní integraci a spolupráci. Krajní pravice často zdůrazňuje nutnost zachování národní suverenity a nezávislosti před globální společností a mezinárodními organizacemi, jako je Evropská unie. Tyto skupiny mohou považovat mezinárodní spolupráci za ohrožení národní nezávislosti a rozhodovací pravomoci. Může zdůrazňovat potřebu ochránit národní suverenitu před nadnárodními organizacemi a dohodami, jako je Evropská unie. Nacionalistická krajní pravice bývá často kritická vůči globalizaci a imigraci kterou považuje za hrozbu pro národní ekonomiku a kulturu. Myšlenka, že národní identita a kultura jsou spojeny s určitou etnickou skupinou, a proto by měla být chráněna před "cizími" vlivy, zejména imigrací, je výrazným prvkem krajně pravicové ideologie. Tento důraz na etnickou homogenitu

může být použit k podpoře politik omezujících přistěhovalectví a multikulturalismus (Shurts, 2021 stránky 28-42).

Když se Evropa po druhé světové válce rozdělila na liberální demokratický západ a autoritářský socialistický východ, prostor pro krajně pravicové extrémisty se uzavřel. Evropský politický prostor, v té době rozdělený mezi východní blok pod bluve Sovětského svazu preferující socialistický systém a západní část Evropy, která přijímala liberálně demokratický model, neposkytoval příznivé podmínky pro nárůst a rozvoj krajně pravicových politických hnutí či ideologií. Výjimkou se stala oblast jižní Evropy, zejména Španělska a Portugalska, kde i po druhé světové válce vznikly autoritářské a totalitní režimy omezující osobní a politické svobody. Politici či intelektuálové prosazující ať už extrémně či radikálně pravicové názory byli ve většině částí evropského kontinentu marginalizováni a jejich novým úkolem bylo původní doktríny zrevidovat a zajistit, aby přežily do budoucích let.

3.2 Francouzská nová pravice (Nouvelle Droite)

Historické okolnosti vzniku Nové pravice

Šedesátá léta dvacátého století byly pro Francii pod vedením Charlese de Gaulla ve znamení ekonomického růstu, kulturního rozvoje, pozornost se také začala otáčet k sociálním skupinám, které byly dříve znevýhodněny nebo opomíjeny (ženy, homosexuálové, přistěhovalci), k jejich právům a postavení ve společnosti (Collins, 2020 stránky 1-2). To by však nesměl přijít obrat v letech 70., ekonomický kolaps spojený s ropným šokem roku 1973, který podle odborníků znamenal konec éry dlouhého ekonomického růstu, dokončil proces dekolonizace a vedl k redefinici mezinárodních vztahů. Důsledky ropné krize na sebe nenechaly dlouho čekat, a tak se 70. léta nesla ve znamení ekonomické stagnace, rostoucí nezaměstnanosti, inflace a sociálního neklidu (Bini, a další, 2016 stránky 1-2). V roce 1981 byl poprvé v období Páté republiky zvolen prezident ze Socialistické strany – François Mitterrand, avšak ani jeho levicová vláda si za 7 let nedokázala poradit s ekonomickou stagnací, a naopak provedla řadu protiinflačních opatření. Tato nepopulární rozhodnutí vedla k propadu podpory levice a úbytku jejich členů⁵. Pravice procházela podobnými problémy, a i když v roce 1986 vyhrála parlamentní volby, což vedlo v první kohabitaci v období Páté republiky, v roce 1988 se většina

⁵ Mezi lety 1982 až 1987 přišla Francouzská komunistická strana o téměř 100 000 členů (Collins, 2020 str. 3).

v parlamentu obrátila ve prospěch levice a v roce 1993 zpět na stranu pravice. Období 80. let se tak neslo v duchu politické nejistoty a neschopnosti velkých politických stran a koalic najít si pevnou půdu pod nohama (Collins, 2020 str. 3). Situace na politické scéně a roztržité síly nechali prostor pro vzestup krajní pravice v podobě Národní fronty Jean-Marie Le Pena, která postupně získávala podporu v lokálních, národních ale i evropských volbách, objevovat se ale začali i anti-rasistické skupiny⁶. Do veřejné debaty se tak logicky dostávali témata rasy, přistěhovalců nebo pohlaví. Vzniklá debata opět rozdělovala společnost, neboť skupiny, které byly dříve opomíjeny požadovaly nový přístup, více inkluzivní a rovnostářský. To celé na pozadí ekonomické recese, a zatíženého státního rozpočtu a zavedení úsporných opatření v roce 1983 zanechalo dojem, že některé skupiny požívají, na rozdíl od jiných, větších výhod, jako například sociálních dávek. Zájmy sociálních skupin byly stále častěji v konfliktu, některé požadovali, aby přistěhovalci neměli nárok na sociální dávky, proti nim stála socialistická strana v čele s prezidentem Mitterrandem, která prosazovala politiku tolerance a inkluze. Je zřejmé, že situace ve společnosti se od 60. let 20. století postupně měnila, ekonomická situace proti sobě postavila různé proudy a ideologie, které v minulosti utvářeli obraz společnosti museli ustoupit novým. Dalo by se říci, že francouzští myslitelé ze všech stran politického spektra zažili určitý restart, který znamenal možnost začít od nuly a vdechnout starému politickému myšlení nový život (Collins, 2020 stránky 3-4).

Kořeny francouzské Nové pravice sahají do 60. let 20. století, kdy se v této době mladí intelektuálové, zejména Alain de Benoist a Dominique Venner, shromáždili kolem think tanku nazývaného Sdružení pro výzkum a studium evropské civilizace (*Groupement de Recherche et d'Études pour la Civilisation Européenne* – zkráceně CRECE) (Rueda, 2021 str. 219). Společným se jim stalo odmítání komunismu, naopak byli zastánci nacionalismu, především tradičního vědeckého rasismu, od kterého později především díky svému lídrovi Alainu de Benoistovi ustoupili, zejména kvůli tomu, že byl dle jejich názoru zastaralý a nahradili jej pluralitním „diferencialismem“ (Spektorowski, 2012 stránky 46-47). Dle Spektorowského se jednalo o první poválečné neofašistické hnutí, které mělo za cíl plně revidovat fašistickou ideologii. A to především v několika oblastech, jako byla například původní myšlenka, že liberální demokracie má být nahrazena „rasově čistým“ národem, kterou nahradili cílem vytvořit „etnicky čisté“ komunity sdružené na regionálních úrovních. Stejně tak autoritářský způsob vládnutí založený na nacionalismu by myslitelé Nové pravice zaměnili za organicky vzniklé komunity v rámci, kterých by byla podporována přirozená nerovnost. A v neposlední

⁶ Např. SOS Racisme založené roku 1984

řadě tradiční krajně pravicový odpor k multikulturní a kosmopolitní společnosti byl dle jejich myšlenek nahrazen postojem, který oslavuje a vyzdvihuje rozdíly mezi jednotlivými etnickými a kulturně uzavřenými komunitami (Spektorowski, 2012 str. 47). Obě nejvýznamnější postavy GRECE, de Benoist a Venner sdílely stejnou představu, jak by mělo dojít k realizaci jejich vizí. Vyhrát volby či uskutečnit puč nebylo v jejich zájmu, pomalu a konzistentně chtěli podryvat poválečné liberální hodnoty, multikulturní společnost a demokracii a dosáhnout tak nejdříve vítězství na kulturním poli (Rueda, 2021 str. 219).

Ideologické zakotvení nové krajní pravice

Nová krajní pravice velmi kriticky pohlížela na republikánský způsob asimilace cizí kultury, který se snažila aplikovat především Francie, a to jak vůči koloniím, tak i na domácí půdě, kde regionální identity byly potlačovány rovněž a asimilovány do jednoho národu, republiky. Francie byla hnána přesvědčením, že její mise je civilizační, a na národy, které Francie kolonizovala, pohlížela jako na méně vyspělé, proto se snažila šířit své hodnoty i mimo své domácí území. Pro Francii se stala integrační a imigrační politika svým způsobem zdrojem hrdosti, ale postrádala jakékoli porozumění pro jiný způsob života nebo jiné morální hodnoty. Integrační politiku kritizují také představitelé francouzské rasistické inteligence jako byli Maurice Barrés nebo Charles Maurras, a to především za to, že zničila velké množství kultur, tím, že docházelo k asimilaci cizích kultur do francouzské došlo nenávratně k jistému poškození autentické francouzské kultury, ale i těch cizích (Spektorowski, 2012 stránky 48-49).

S tím se také pojí volání po politické decentralizaci, jejíž následkem by dle jejich názoru bylo znovuobjevení lokálního patriotismu, spatřujeme zde propojení mezi politickou decentralizací a národní identitou, neboť dle Barrése původní francouzská identita není reprezentována kosmopolitní Paříží, nýbrž je obrazem lidí žijících v provinciích, Barrés tak například ospravedlňuje svůj rasistický postoj a tvrdí, že Židé mohou být legálně francouzskými občany, ale nikdy ne autentickými příslušníky francouzského národa. Barrésův ideologický přístup založený na „úctě k druhým“ a jeho antikolonialistický postoj vedly k dalšímu ideologickému vývoji. Stavěla na nich právě krajně pravice svou kritiku vůči imigraci založenou právě na „respektu“ ke kultuře imigrantů a dále se na nich zakládal negativní přístup Nové pravice ke kolonialismu, a především k jeho následkům, kterým byla asimilace nové cizí kultury do původní národní. Před Novou pravicí stálo rozhodnutí, zda si osvojí radikální pravicový antiimigrační přístup nebo se jej pokusí sofistikovaněji přetvořit. Alain de Benoist tak například

používal strategii radikálního odlišení, opaku asimilace, a podporoval nároky cizích kultur na projevení svých specifík a symbolů (například nošení šátků muslimskými dívkami), aby tak dávali najevo rozdíly oproti původní autentické kultuře, z Benoistovi strany to v žádném případě nebylo vyjádření tolerantnosti a respektu vůči asimilované kultuře ale odmítání integrace a výzva k separatismu (Spektorowski, 2012 str. 49). Logicky tedy dochází k silnému odmítání liberalismu, neboť ta je zodpovědná za snahy asimilovat cizí kultury v rámci národa. Není tak divné, že se ideologie liberalismu a republiky stávají pro Novu pravici negativními jevy úzce souvisejícím s imigrací a právě asimilací.

Změnu v přístupu k problematice multikulturalismu přinesl vznik francouzské Nové pravice. Jednalo se především o nové chápání multikulturalismu, skrze něj zdůrazňovali rozdíly mezi různými etnickými a kulturními skupinami a nepřímo tak poukazovali i na rozdíly mezi jednotlivci, vytvářejí tak základ pro rozlišování mezi nimi a „těmi ostatními“. Daný fenomén nazývají někteří autoři⁷ „pravicovým etnopluralismem“ a jeho počátky bychom našli ve Francii konkrétně u hnutí Nové pravice. Na první pohled protichůdná myšlenka – artikulace a prosazování multikulturalismu v prostředí současné krajní pravice, která, jak víme, teoreticky vychází ze skupin ideově se zakládajících mimo jiné na rasismu. Moderní krajní pravice se však vlivem dějinného vývoje myšlenky rasismu postupně snaží přetvořit do nového principu na základě, kterého cíleně upozorňuje na rozdílnost mezi většinovou společností a skupinami imigrantů, kteří se kulturně odlišují. Dochází k vytvoření konfliktu mezi těmi, kteří mají kořeny v dané kulturní společnosti a těmi kteří ne. Poukazováním na rozdílnost etnokulturních identit dle Benoista bude mít nevyhnutelně za následek konflikt mezi „autentickou“ evropskou kulturou a imigranty (Casadio, 2014).

Tradiční multikulturalisté se snaží artikulovat a spojovat zájmy jednak národnostních menšin ale také imigrantů. Národnostní menšiny jsou relativně zakořeněné v dané společnosti, jejich cílem je teritoriální anebo kulturní vymezení vůči většinové společnosti, kdežto imigranti jsou nově příchozí obyvateli, od kterých se čeká, že budou integrováni. Dle Spektorowského (2012 str. 41) národnostní menšiny využívají zejména nacionalistického diskurzu, skupiny imigrantů se oproti tomu více opírají o teorii liberálních svobod, nové pravici se podařilo dané rozdíly ještě více radikalizovat.

Další průvodní myšlenkou Nové pravice je dekonstrukce stávajícího národního státu, daleko větší důraz je kladen na regionální příslušnost. Zatímco tradiční krajní pravice odmítala

⁷ např. Spektorowski (2012)

myšlenky liberální Evropské unie a snažili se prosazovat především zájmy daného národního státu, její současní představitelé chtějí přetvořit Evropu a její struktury do heterogenního etnických regionů, které by se poté sdružovaly ve formě konfederace (Spektorowski, 2012 str. 42). Etnický region nebo případně etnický národ by tak reprezentovali autentickou identitu, která byla potlačena klasickou republikánskou integrační politikou. Dle představ Nové pravice by se tak zrodilo něco jako „Evropa tisíce vlajek“, což by reprezentovalo velké množství evropských regionálních a národních identit (Spektorowski, 2012 stránky 51-52). Dané regiony by se zakládaly na kulturních vazbách, což by automaticky vylučovalo jakékoli přistěhovalce. Tato myšlenka sice není klasickým případem rasismu, jak jej známe, přináší však velmi sofistikovanou formu vyloučení „cizích“ skupin či kultur a dominuje politickému diskurzu současné krajní pravice (Spektorowski, 2012 str. 42). Myšlenky Nové pravice se zde velmi výrazně rozcházejí s těmi, které zastává současná francouzská krajní pravice v čele s Le Pen, která by se idey suverenity Francouzské republiky nikdy nevzdala.

Přesto že francouzská Nová pravice ztratila v poslední době politickou, ale i ideologickou přitažlivost, svou intelektuální stopu zanechala především na členech novějších krajně pravicových subjektů, jako jsou italská Liga severu nebo belgický Vlámský blok. Ovlivnila rovněž debatu na poli multikulturalismu, a to především svým postojem k inkluzi/exkluzi menšin a imigrantů. Nová pravice byla, oproti obecnému vnímání multikulturalismu, jakožto inkluzivní demokratické teorii, zastáncem exkluzivního vnímání multikulturalismu. Pohled nové pravice na danou problematiku byl veden směrem k exkluzivismu, k vnímání a upozorňování na rozdílnosti mezi jednotlivými kulturami, představitelé nové pravice rozhodně nebyli zastánci asimilace minorit do většinové národní kultury. Naopak dle jejich názoru by ideálním uspořádáním byly etnické regiony, jejich postoj bychom mohli nazvat diferenciálním, neboť tvrdí, že „*kulturní komunity jsou uzavřené entity a jako takové by měly být respektovány*“ (Spektorowski, 2012 str. 44). Zatímco příznivci levicového diferenciálního přístupu tvrdí, že slabší etnické skupiny nebo kulturní komunity by měly vyzdvihovat své rozdíly vůči většinové společnosti, aby dosáhly svých zájmů, zastánci pravicového přístupu k této myšlence přidávají názor, že „bílá západní“ komunity mají činit stejně, prosazovat svou identitu a bojovat za své zájmy (Spektorowski, 2012 str. 45). Spektorowski (2012 str. 46) rozporuje tvrzení, že radikálně pravicové skupiny podporují kulturní asimilaci, naopak dle jeho argumentace jsou tyto skupiny zastánci etnické a kulturní diferenciace, za kterou maskují novodobý rasismus. V jejich přístupu bychom mohli pozorovat rozdělení lidstva do uzavřených kulturních skupin, neboť lidé jsou dle nich od přírody nositeli kultury, avšak jiné a vzdálené kultury jsou jim nesrozumitelné, a

proto dochází v rámci dané společnosti či státu k hierarchizaci a systematickému potlačování minoritních skupin a vyzývání k tomu, aby se „hrdě“ hlásili ke své kultuře a k návratu do svého „přirozeného“ prostředí. Rozlišování mezi jednotlivými etniky či kulturami a schovávání se za zdánlivý respekt k těmto cizím skupinám je jen prostředkem, který krajní pravice využívá k jejich vyčlenění a následnému vyzývání k návratu do „přirozeného prostředí“. Propojení krajně pravicové ideologie a respektu k pluralismu a etnickým skupinám se může zdát v tomto prostředí velmi netradiční, avšak právě tento nový přístup bychom mohli považovat za jeden z největších příspěvků Nové pravice do intelektuální debaty (Spektorowski, 2012 str. 47). Homogenní společnosti chtějí krajně pravicový představitel docílit prostřednictvím národního vzdělávání.

3.3 Identitární hnutí

Občanský místní aktivismus si v současné krajně pravicové politice vydobyl vlastní postavení, v posledních letech se krajně pravicové skupiny na bázi identitárního hnutí mobilizují hlavně okolo témat migrace a problematiky uprchlíků, identity a globalizace. Například ve skandinávských zemích vznikající domobrany – *Ódinovi vojáci* si vytyčily za cíl boj s kriminalitou, kterou mají dle jejich přesvědčení na svědomí hlavně muslimští imigranti. Hlídky Ódinových vojáků se v České republice objevily v roce 2016 například v Teplicích (Castelli Gattinara, a další, 2019 str. 447) (ECHO24.cz, 2016).

Identitární hnutí se vyvinulo z myšlenek nové pravice ve Francii a Itálii, avšak svou důležitou základnu má také v Rakousku, kde student Markus Willinger publikoval knihu *Generace Identity*, která se stala manifestem evropské mládeže revoltujícím proti liberálním hodnotám prosazovaných jejich rodiči (Dlouhý, 2016 str. 53). Nyní se identitární hnutí vyskytují zejména v Evropě a Severní Americe. Hnutí prosazuje myšlenky národní a kulturní identity a ochranu tradičních hodnot. Neliberální identitární myšlenky jsou charakteristickým znakem anti-republikánské, antiliberální extrémní pravice, která vnímá migraci, především tu z muslimských zemí, za hrozbu pro evropskou kulturu, civilizaci rasu a identitu (Shurts, 2021 str. 27).

Vznik identitárního hnutí lze vysledovat až do 80. let 20. století, kdy se v Evropě začaly objevovat první organizace s podobnými názory. Mezi ně patří například francouzská organizace GRECE, odkud pochází dvě významné osobnosti propagující antiliberální identitární diskurz – Alain de Benoist a Guillaume Faye. GRECE se zaměřovala na propagaci

myšlenek evropské kultury a kritizovala multikulturalismus, individualismus, globalizaci a migraci ohrožující „pravou“ evropskou identitu, Benoist však odmítal, že by se think tank profiloval jako krajně pravicový nebo rasistický, označoval ho spíše za etnopluralistický nebo diferencialistický (Shurts, 2021 str. 28). Dalším důležitým faktorem vzniku identitárního hnutí byly imigrační vlny, které postihly Evropu a Severní Ameriku v 80. a 90. letech. Mnoho lidí v té době začalo vnímat masovou imigraci jako hrozbu pro svou národní a kulturní identitu. V současné době existuje mnoho organizací, které se označují jako identitáři, a jejich ideologie se může lišit v závislosti na konkrétní zemi a kontextu. Nicméně všechny tyto organizace obecně prosazují myšlenku, že národní a kulturní identity jsou důležité a je třeba je chránit, což vychází především z myšlenek Renauda Camuse a jeho konceptu „Great Replacement“. Navahuje na něj například francouzská *Génération identitaire* skrze prosazování diferencialismu a kulturní odlišnosti, které staví do opozice k egalitářství a universalismu, mladí lidé by dle názoru Generace Identity měli zásadně odmítat jakékoli snahy o standardizaci národů a kultur (Shurts, 2021 stránky 41-42).

Identitární hnutí není centralizované, a tak nelze jasně označit jednotlivé představitele či vůdce hnutí jako celku. Existují však organizace a skupiny, které sdílejí podobné názory a snaží se prosazovat identitární ideály. Mezi organizace, které se často označují za identitární, patří například francouzská *Génération Identitaire*, rakouská *Identitäre Bewegung Österreich* nebo americká *American Identity Movement*, hnutí však působí v dalších evropských zemích, např. Belgie, Velká Británie, Irsko, Itálie, Švédsko a v zemích střední a východní Evropy, jako jsou Maďarsko, Slovinsko nebo Česká republika (Richards, 2022 str. 31). Tyto organizace mají své vlastní představitele, kteří vystupují jako mluvčí nebo vůdci, ale jejich vliv a popularita se může v různých zemích lišit. Velký vliv však na hnutí zanechal Markus Willinger je rakouský spisovatel a bývalý vedoucí propagandy rakouské odnože identitárního hnutí. Je autorem knihy *Generation Identity: A Declaration of War Against the '68ers"* (v češtině *Generace identity: Vyhlášení války*), která se stala důležitým manifestem identitárního hnutí. V této knize Willinger kritizuje ideologii osmašedesátníků⁸, což je označení pro generaci, která se narodila

⁸ Kulturní a sociální hnutí, které se objevilo v průběhu 60. let 20. století. Toto hnutí bylo charakterizováno mnoha různými názory a tendencemi, ale obecně lze říci, že se jednalo o reakci na konzervativní a autoritářské tradice, které převažovaly v západní společnosti. Mezi hlavní myšlenky a ideály ideologie 68erů patřily například liberalizace společnosti, pacifismus, kritika kapitalismu, Ideologie 68erů měla značný vliv na západní společnost a její důsledky jsou viditelné dodnes. 68eři byli považováni za progresivní sílu, která se snažila o demokratické a humánní společnosti, avšak v očích identitárních hnutí jejich názory vedly k úpadku západní kultury a civilizace (McAdams, 2021).

v 60. letech a prosazovala liberální hodnoty, pokrok, feminismus, antirasismus a multikulturalismus.

Willinger obviňuje předchozí generaci, že způsobila degradaci západní kultury a odcizili mladé lidi od svých kořenů a identity (Willinger, 2017).

„Když se osmašedesátníci chopili moci, nejenže umožnili hromadné přistěhovalectví cizích národů do Evropy; oni tento vývoj navíc aktivně prosazovali. A nazvali to multikulturalismus.

My, mladí Evropané, vyrůstáme na kontinentě, který nám už nepatří. Známe jen kulturu v úpadku a naše národy u konce svých životů. Museli jsme přestát pokusy našich rodičů a prarodičů vykořenit nás a udělat z nás „individua“ bez špetky identity. Chtějí abychom se z pádu Evropy radovali, smířili se s její porážkou a podvolili se. To se ale nestane. Postavíme se na odpor.“

V knize navrhuje, jak by se mladí lidé měli spojit a bojovat proti údajnému kulturnímu a etnickému úpadku Západu, způsobeného multikulturalismem, integrací cizích kultur do evropských národů, globalizací (Willinger, 2017). Willingerova kniha se stala inspirací pro mnoho členů identitárního hnutí a byla přeložena do několika jazyků (Dlouhý, 2016 str. 59). Willinger také vydal další knihu, *A Europe of nations* (2014) v nichž se věnuje tématům jako je globalizace, migrace a národní identita. Jeho názory a myšlenky, zejména ty z jeho knihy *Generace identity: Vyhlášení války*, se staly důležitou součástí ideologického základu identitárního hnutí a inspirovaly mnoho jeho příznivců a členů k aktivitám a akcím, které se snaží chránit kulturní a etnickou identitu Západu.

Identitární hnutí má mezinárodní charakter a vyskytuje se v různých zemích a regionech světa. Mimo již zmíněné organizace, které působí zejména v Evropě je hnutí také aktivní například v USA, zde se identitární hnutí objevilo v posledních letech a je reprezentováno organizacemi jako Identity Evropa, American Identity Movement nebo Patriot Front. Mimo Evropu a USA se identitární hnutí může vyskytovat i v jiných zemích, jako je Kanada, Austrálie, Nový Zéland nebo Brazílie (Richards, 2022).

Ideologické východisko

Identitární hnutí se inspiruje různými myšlenkami a ideologiemi, a tak nelze jednoznačně říci, že by byl jeden myslitel nebo filozof zodpovědný za vznik či ideologii tohoto hnutí. Nicméně lze identifikovat některé myšlenky a koncepty, které se často vyskytují v identitární rétorice a

ideologiích, a které mohou mít kořeny v různých filozofických a sociologických teoriích. Jedním z konceptů, který se často objevuje v identitární ideologii, je myšlenka etnické a kulturní identity. Identitární hnutí se obecně označuje za nacionalistické a konzervativní hnutí, které se snaží chránit a posilovat etnickou, kulturní a sociální identitu Evropy před vnějšími hrozbami, za které považují především imigraci, liberalismus a s ním spojený univerzalizmus. Ideologicky se identitáři zaměřují na kritiku multikulturalismu, globalizace, liberalismu a liberální demokracie, které považují za faktory oslabující tradiční národní a kulturní identity a způsobující rozpad společnosti. Částečně také ideově vychází z Nové pravice, ideologie krajní pravice a rasismu, který si přetvořili do své vlastní formy, a proto se někdy označuje jako alternativní forma neofašismu. Identitáři zdůrazňují význam bílé rasy a evropské kultury, a často se snaží hájit své názory pomocí argumentů o ochraně před nežádoucími migračními proudy a ohrožením evropské civilizace (McAdams, 2021).

Aktivity identitárního hnutí

Identitáři vyvíjejí různé aktivity a akce, kde prosazují své ideologie a cíle, většina jejich aktivit se však odehrává v prostředí internetu a sociálních sítí, publikují zde texty, videa nebo skrze e-shopy prodávají oblečení s anti-imigrantskou a anti-egalitářskou a jinou tematikou. Online prostor je místo, kde hnutí převážně komunikuje, využívá ho ke strategickému plánování, koordinaci (Virchow, 2015 str. 185).

Dochází však také k setkáním mimo online prostor, hnutí organizuje protesty a demonstrace proti imigraci, multikulturalismu a globalizaci, které jsou mnohdy doprovázeny násilím a konfrontacemi s protidemonstranty a policií. Prvním veřejným protestem francouzské *Génération Identitaire*, mládežnické odnože *Le bloc Identitaire—Le mouvement social européen*, bylo obsazení střechy právě budované mešity menší skupinou lidí ve francouzském Poitiers v roce 2012. V roce 2013 se identitáři při svém pochodu proti výstavbě mešity v Hamburгу střetli s odpůrci protestu (Virchow, 2015).

Identitáři se snaží šířit své názory, vzdělávat a učit své stoupence o své ideologii a politických cílech v rámci různých workshopů a jiných vzdělávacích akcích. Těmto aktivitám se velmi hojně věnuje například Götz Kubitschek, který založil nakladatelství Antaios vydávající krajně pravicové publikace, romány, detektivní příběhy, příručky apod. zaměřené proti liberalismu, imigraci nebo třeba právům žen. V roce 2000 založil think tank *Institut für Staatspolitik*, v rámci kterého organizují třeba přednášky a konference. Kubitschek navíc spolu s institutem pořádá na své farmě ve východním Německu mládežnickou akademii, kde on a další osobnosti

krajně pravicové scény učí a přednášejí o politickém aktivismu (McAdams, 2021 str. 95). Identitáři také vyvíjejí aktivity sociálně či ekologicky zaměřené, jako je například sbírání potravin nebo organizace charitativních akcí. Akce tohoto charakteru se často snaží dostat se do podvědomí veřejnosti a získat pozitivní publicitu pro hnutí. Ekologická problematika je tak dáována do kontextu s rasovou a etnickou diverzitou, ale také se objevuje ve „vědeckých“ teoriích věnujících se rasové hygieně (Dlouhý, 2016 str. 75).

Aktivity hnutí jsou povětšinou skromnějšího charakteru, protestů a demonstrací se neúčastní většinou mnoho lidí, avšak i přesto se daří poutat velkou pozornost médií. Doposud největší akcí hnutí byla „Defend Europe“, součástí které byla i sbírka za účelem pořízení velké lodi, která by bránila humanitárním organizacím při záchraně uprchlíků ve Středozezemním moři. Ve sbírce se vybralo okolo 178 000 dolarů, akce si tak získala, jak je tomu u podobných událostí spojených s hnutím obvyklé, velkou pozornost médií (Reuters, 2017) (Mudde, 2019).

4. Současní myslitelé krajní pravice

Tato kapitola je věnována vybraným významným myslitelům krajní pravice současnosti, kteří významně ovlivnili další vývoj na krajně pravicové scéně. Níže zmíněné osobnosti svým ať už politickým myšlením nebo publikacemi zanechali zřetelnou stopu na krajně pravicové scéně v Evropě nebo dokonce v některých případech ve světě.

První myslitelé, kterým se tato kapitola věnuje jsou z francouzského prostředí, tudíž jsou pro účely této práce zařazeni pod „francouzskou školu“, jedná se konkrétně o čtyři myslitele – Alaina de Benoista, Guillaume Fayeho, Renauda Camuse a Dominique Vennera. V případě francouzské školy lze pozorovat obrovský vliv na další krajně pravicové hnutí, strany, organizace nebo jednotlivé myslitele v evropském i celosvětovém prostředí.

Dále se tato kapitola zaměřuje na německou krajně pravicovou intelektuální scénu, z které byli pro tuto práci vybráni Götz Kubitschek, Markus Willinger a Armin Mohler. První dva zmínění myslitelé zanechali svou stopu především na identitářním hnutí. Armin Mohler se věnoval zejména konzervativní nacionalistické tematice. Hlavním rozdílem mezi Arminem Mohlerem a Götzem Kubitschkem a Markusem Willingerem je Mohlerův důraz na konzervativní revoluční tradici a jeho širší historický kontext. Zatímco Kubitschek a Willinger jsou spojováni s moderním pravicovým nacionalismem, Mohler byl součástí staršího konzervativního myšlenkového proudu, který měl kořeny v první polovině 20. století.

Třetí, a poslední, skupinou jsou další osobnosti evropské krajní pravice, kteří pochází z různých zemí Evropy, avšak politické myšlení každého z nich znamenalo přínos pro intelektuální krajně pravicovou scénu. Jedná se o ruského politického geografa Alexandra Dugina, italského neofašistického myslitele Franca Fredu a chorvatského politologa a politického aktivistu Tomislava Suniće.

Kapitola si klade za cíl představit stěžejní názory zmíněných autorů na problematiku třech vytyčených oblastí: liberalismu, multikulturalismu/etnopluralismu a identity. Poté dojde ke zhodnocení možných shod a rozdílů v daných oblastech jednak ve stejné skupině, a i mimo ni. Závěry zhodnocení budou poté předmětem další kapitoly.

4.1. Francouzská škola

Tato kapitola se zaměřuje na významné francouzské krajně pravicové myslitele, a to Alaina de Benoista, Guillaumea Fayea, Renauda Camuse a Dominique Vennera. Tyto osobnosti mají

významný vliv na evropskou a francouzskou krajně pravicovou scénu. Alain de Benoist je považován za jednoho z nejvlivnějších myslitelů evropské Nové pravice. Jeho největší přínos spočívá v teoretickém základě pro Novou pravici a obecně pro krajně pravicovou ideologii. Benoist se zaměřil na koncepty jako etnická identita a kulturní pluralismus, což ovlivnilo myšlení mnoha krajně pravicových politiků.

Guillaume Faye je známý svým pojetím identitářství a koncepcí eurasijského nacionalismu. Jeho nejvýznamnější přínos spočívá v analýze geopolitického prostoru Evropy, což má pro krajně pravicovou ideologii zásadní význam.

Renaud Camus je znám pro své koncepty jako "velká výměna" a "etnický masochismus". Jeho myšlenky se týkají především problematiky imigrace a multikulturalismu, což je v současné době klíčovým tématem krajní pravice.

A nakonec Dominique Venner je známý pro svůj přínos v oblasti evropského nacionalismu a tradicionalismu.

Všichni tito myslitelé zásadním způsobem ovlivnili krajně pravicovou ideologii ve Francii a Evropě. Jejich přínos spočívá v tom, že dokázali dát do souvislosti různé koncepty a myšlenky a posunout krajní pravici zpět na politickou scénu. Francouzští myslitelé, kteří jsou spojováni s krajní pravici, se zaměřovali na různé koncepty, které považovali za klíčové pro současné politické a společenské problémy, jako je například etnická identita, myšlenka, že etnická příslušnost je zásadní pro určení toho, kdo jsme a kde máme své místo v rámci společnosti. Tento koncept se často spojuje s myšlenkou kulturního a rasového nacionalismu. Dalším konceptem je multikulturalismus, který se týká společnosti, kde existuje více kultur a etnických skupin a tyto skupiny by měly být uznávány a respektovány. Francouzští myslitelé krajní pravice však často kritizují tento koncept jako narušení etnické identity a jednoty společnosti. Koncept „velké výměny“, neboli myšlenka, že probíhá masivní imigrace do Evropy, jejíž záměrem je postupné nahrazování původní evropské populace přistěhovalci z jiných zemí a kulturních prostředí. Tento koncept je spojen s obavami o zachování evropské kultury a identity. Tyto koncepty jsou často spojovány s francouzskými mysliteli krajní pravice, kteří je analyzovali a formulovali jako reakci na současnou politickou situaci ve Francii a Evropě.

4.1.1 Alain de Benoist

Narodil se roku 1943 ve městě Tours ve Francii. Na poli krajní pravice se Alain de Benoist pohyboval již od mladého věku, jako teenager psal publikoval v časopise *Lectures françaises*,

ve kterém mimo jiné působil jako editor Henry Coston, známý svými antisemitskými názory. V časopise byly zveřejňovány především články, jejichž tématem byla obrana a zachování idejí francouzského koloniálního impéria. (Rueda, 2021).

De Benoist se v průběhu let rozhodl věnovat hlavně intelektuální oblasti, neboť byl svědkem potírání krajně pravicových, rasistických skupin a přetrvávající okrajovosti francouzské extrémní pravice. Intelektuální cesta ho ve svých pouhých dvaceti pěti letech dovedla k založení již zmíněného think tanku *GRECE*, od té doby si s jistotou budoval postavení jednoho z nejvíce vlivných krajně pravicových myslitelů a prominentních členů *Nové pravice*. Za svůj život publikoval více než 100 knih a tisíce článků, většina z nich byla zveřejněna v periodikách spojených s Novou pravicí jako *Nouvelle École*, *Éléments* nebo *Krisis* (Rueda, 2021 stránky 213-214).

Liberalismus

De Benoist kritizuje liberalismus ve všech jeho formách i projevech, veřejně přiznával, že jeho hodnoty jsou neliberální, relativistické a pohanské. Ve spojení liberalismu s demokracií vidí de Benoist hrozbu pro suverenitu lidu a samosprávu (Rose, 2021 stránky 90-95). Z ekonomického hlediska de Benoist tvrdí, že liberalismus vykořisťuje jednotlivce, podporuje homogenizaci společnosti tím, že kladně hodnotí individualismus a konkurenci mezi jednotlivci, zatímco ignoruje skutečnost, že lidé jsou společenské bytosti, kteří potřebují vztahy s ostatními, a že vytváření společenství a solidarita jsou klíčové pro lidskou prosperitu. Podle Benoista vede liberalismus k atomizaci společnosti a zvyšuje sociální nerovnost, protože jeho základní principy jako je tržní soutěž a volný trh mohou být výhodné pro silné a bohaté, ale mohou znevýhodnit slabé a chudé jedince a skupiny, tržní síly tak dobývají společnost a oddělují jednotlivce od sociálního a politického tělesa (Rueda, 2021 str. 223).

Benoist také kritizuje liberální demokracii jako formu vlády, která vede k neustálému posunu směrem k centralizaci moci a omezení svobody pro jednotlivce a menší skupiny. Z pohledu lidských práv kritizuje de Benoist liberalismus za vytvoření „ideologie stejnosti“, univerzální lidská práva stejná pro všechny dle jeho názoru budou mít za následek snížení diverzity, kultur, systémů a obecněji způsobů života a povedou k jediné formě způsobu života. Nelíbí se mu také, že liberalismus prosazuje vládu práva, které je vždy silnější než třeba samotný stát. Dle jeho názoru jde o pokus potlačit suverenitu nejprve zákonodárnou mocí, poté samotným právem, což nakonec vede k depolitizaci veřejného života (Benoist, 1999).

De Benoist vidí liberalismus jako ideologii, která podporuje individualismus a tržní soutěž na úkor společenství a solidarity a která vede k sociální nerovnosti a centralizaci moci.

Multikulturalismus

De Benoist byl velkým kritikem multikulturalismu, o čemž svědčí i fakt, že byl velkým zastáncem konceptu nazývaného *diferencialismus*. Podle de Benoista diferencialismus znamená, že každá kultura a civilizace je unikátní a nelze je srovnávat s jinými kulturami nebo civilizacemi na základě univerzálních kritérií. Diferencialismus se tedy staví proti univerzalizmu, který tvrdí, že existuje jednotný standard hodnot a kritérií, který lze aplikovat na všechny kultury a civilizace. Mnozí však upozorňují na to, že v určitých podobách lze diferencialismus považovat za formu rasismu, neboť skupiny jsou posuzovány a hierarchizovány na základě etnických a rasových znaků (Rueda, 2021 str. 219).

De Benoist se domnívá, že každá kultura a civilizace má svou vlastní specifickou historii, tradice a hodnoty, které jsou odlišné od jiných kultur a civilizací. Diferencialismus tedy zdůrazňuje potřebu respektovat a uznávat různorodost a pluralitu kultur a civilizací. Podle de Benoista by měly být kultury a civilizace chráněny a podporovány v jejich unikátnosti a rozmanitosti, a to v opozici ke globalizaci a homogenizaci kultur, které podle něj vede ke ztrátě identit a kulturních hodnot. Každá kultura má dle jeho názoru právo na to se odlišovat a tím tak zachovat svou identitu (Rose, 2021 str. 89) (Benoist, 1999).

V rámci politické teorie de Benoist aplikuje diferencialismus k myšlence federalismu, který by měl umožnit jednotlivým kulturám a regionům více autonomie a samosprávy. Odlišné kultury by dle něj neměly koexistovat v jednom prostoru, neboť každá z nich má jedinečný charakter, který by měl být respektován a uchován (Rueda, 2021).

Identita

De Benoist vnímá identitu dynamicky, dá se podle něj v průběhu života změnit. To, že se člověk narodí jako Francouz nebo Ital ještě nic neznamená. Tato identita je relevantní teprve tehdy, až se stane vnitřně důležitá pro daného člověka (Virchow, 2015 str. 178). Dle jeho názoru je lidská identita vždy zprostředkována skrze skupinu a členství v ní. De Benoist tvrdí, že lidské bytosti neexistují jako pouzí jednotlivci, a to ani ve svých nejsoukromějších sférách života, naopak jsou v symbióze s okolními komunitami, s rodinami, s nimiž sdílí společné dědictví, s národy, které jim udělují občanství, s kulturami a s tradicemi. K těmto myšlenkám ho inspiroval vzor starověké demokracie, a to ne z důvodu, že by si myslel, že ji může být znovu dosaženo, ale proto že zrcadlila zdravé porozumění lidské identity (Rose, 2021 str. 96).

De Benoist tvrdí, že identita závisí na příslušnosti k něčemu a tím pádem také na vyloučení něčeho, to znamená, že dle něj se identita tvoří neustálou konfrontací s tím, co je jiné (Rose, 2021 str. 101). Mezi příčiny, které však ohrožují identitou řadí globalizaci, unifikaci, multikulturalismus, liberalismus a imigraci, které vinní za ztrátu kulturních odlišností a zdůrazňuje význam zachování a ochrany jedinečných identit a kultur. V jeho pohledu je identita základním stavebním kamenem společnosti a politiky (Benoist, 1999). De Benoist se také staví proti univerzalizmu a kosmopolitismu a upřednostňuje myšlenku různorodosti a pluralismu. Zastává názor, že různé kultury mají právo existovat nezávisle na sobě a zachovávat svou jedinečnost. Identitární politika podle něj může sloužit jako prostředek k ochraně a podpoře těchto kulturních identit (Rose, 2021 stránky 89-92).

4.1.2 Guillaume Faye

Guillaume Faye (1949-2019) byl francouzský novinář, spisovatel a politický filozof. Byl známý především svými kontroverzními názory a politickými postoji, které byly často označovány jako extremistické, nacionalistické a rasistické. Faye začal svou kariéru jako novinář a publicista, psal články pro řadu periodik, včetně pravicových *Éléments*, *Nouvelle école*, *Études et recherches* (François, 2019) stal se také nejvíce prodávaným autorem vydavatelství Arktos vydávajícího krajně pravicové publikace, především jeho kniha *Why We Fight: Manifesto of the European Resistance* (česky Proč bojujeme – Manifest evropského odporu) ho proslavila na globální krajně pravicové scéně (Maly, 2022 stránky 1-3).

Faye byl spolu s de Benoistem a Dominique Vennerem mezi lety 1970-1987 hlavní postavou think-tanku GRECE. V roce 1987 oficiálně think tank opustil, neboť se názorově rozešel s jeho tehdejší nejvýraznějším představitelem de Benoistem. Faye byl zastáncem aktivistického až militantního přístupu k politice, kdežto de Benoist se snažil napasovat do role intelektuála a akademika. Po svém odchodu se věnoval práci pro různá francouzská média, a především svými myšlenkami položil základy identitárního hnutí (Camus, 2021 stránky 66-67).

Fayeho kontroverzní politická filozofie a názory vedly k ostré kritice, především ze strany de Benoista a jeho příznivců, a obviněním ze rasismu a xenofobie. De Benoist se poté v roce 2000 zasloužil za to, že byl Faye nadobro vyloučen z GRECE. Následně byl také vyloučen z *Terre et Peuple*, identitárně a nativisticky orientované skupině vedené bývalými zakládajícími členy GRECE Pierre Vialem, Jean Mabirem a Jean Haudrym (François, 2019 str. 94).

Guillaume Faye ovlivnil krajní pravici především svými myšlenkami na téma identitární politiky, multikulturalismu, a konfliktu mezi „bílymi původními obyvateli“ Evropy a

přistěhovalci především z muslimských zemí, čímž má dojít k ochraně evropské identity (Camus, 2021 str. 68). Faye také popularizoval koncept etnopluralismu, což je myšlenka, že každá etnická skupina by měla mít svůj vlastní prostor a zachovávat svou kulturu a identitu, byl také významným teoretikem nativismu, jehož primárním cílem je prosazování a ochrana zájmů původních obyvatel před přistěhovalci (François, 2019 str. 92).

Fayeho práce byly předmětem diskusí a měly velký vliv na aktivisty mimo francouzské území, proto je Faye jedním z nejdůležitějších postav evropské a také americké krajní pravice (François, 2019 str. 91).

Liberalismus

Guillaume Faye byl kritický vůči liberalismu, který podle něj vedl k ochromení evropské kultury a identity. Faye tvrdil, že liberalismus se soustředil pouze na individuální svobody a práva a nezohledňoval potřeby a zájmy skupin a národů. Dle jeho názoru za stav, ve kterém se nyní Evropa nachází, může především radikální osvícenecká modernita, neboť s sebou přináší hodnoty jako rovnost, svobodu, univerzální lidská práva, reprezentativní demokracii a ty nehájí zájmy lidu, ale minorit (Maly, 2022 str. 7) Podle Fayeho se liberalismus soustředil na ekonomickou efektivitu a globalizaci, což vedlo k potlačování kulturní rozmanitosti a kulturní identity. Faye také kritizoval liberální multikulturalismus, který podle něj vedl k narušení sociální soudržnosti a kultury Evropy. Tvrdil, že liberalismus podporuje masovou imigraci a vytváří tím kulturní konflikty, které jsou potenciálně nebezpečné pro evropskou společnost. Faye spatřuje největšího nepřítele v Islámu a označuje jej za nejnebezpečnější monoteistické náboženství současnosti (Faye, 2011 str. 210).

Namísto liberalismu Faye prosazoval myšlenku identitární politiky, která se soustředí na ochranu evropské kultury a identity a jejich rozvoj. Podle Fayeho by se Evropa měla věnovat budování silné a suverénní civilizace, která bude schopna odolávat tlaku globalizace a multikulturalismu. Podle Guillaume Fayeho vedl liberalismus v Evropě k několika negativním důsledkům. Jedním z hlavních problémů, jak již bylo zmíněno, bylo podle něj potlačení kulturní identity a rozmanitosti v Evropě (Maly, 2022).

Ne tak kriticky se Faye vyjadřuje o ekonomickém liberalismu, a to v případě, že je něj regulován a slouží politické vůli v politickém prostoru. Docela pozitivně liberalismus hodnotí díky vytvoření konkurenčního prostředí, což vyvolává ducha zodpovědnosti, účinnosti a také výběrovost (Faye, 2011 str. 185).

Podle Fayeho liberalizace imigračních politik umožnila masovou migraci do Evropy, což vedlo k sociálním a kulturním konfliktům. Liberalismus a s ním spojený globalismus viní za to, že brání rozvoji národů a podporuje uniformitu. Podle něj tím dochází ke ztrátě jedinečnosti a odlišnosti různých evropských národů (Faye, 2011 str. 84).

Celkově lze říci, že Fayeho kritika liberalismu se soustředila na to, jak liberalismus podporuje globalizaci, omezenou demokracii, masovou migraci a multikulturalismus, což mělo negativní dopad na evropskou kulturu a identitu. Fayeho alternativou byla identitární politika, která se soustředí na ochranu a rozvoj kulturní identity a národní suverenity.

Multikulturalismus

Guillaume Faye byl kritikem multikulturalismu, který vnímal jako hrozbu pro evropskou kulturu a civilizaci. Jeho kritika se zakládala na několika základních argumentech.

Ve své knize *Proč bojujeme* zmiňuje Faye koncept diferencialismu, avšak nepohlíží na něj jako na právo menšin se odlišovat. Dle jeho názoru by se mělo dát menšinám minimum práv, měly by být respektovány a výměnou za kooperaci pak mohou získat některá občanská práva. Kritizuje tendence dávat přistěhovalcům stejná práva jako původnímu národu, zvláště pokud se jedná o právo volit, a současně je jim umožněno zachovat si své zvyky a kulturu (Faye, 2011 str. 240).

Místo toho Faye navrhoval, aby se Evropa vrátila k etnopluralismu, což je myšlenka, že každá etnická skupina by měla mít svůj vlastní prostor a zachovávat svou kulturu a identitu. Multikulturalismus dle něj nevyhnutelně vede k sociálnímu konfliktu, které vznikají především na základě rozdílnosti kultur. Heterogenita je tolerována, ale pouze pokud je podřízena organické homogenitě (Faye, 2011 str. 240).

Myšlenka etnodiferencialismu je stěžejní pro Novou pravici a její pohled na fungování světa. Kultury si dle tohoto názoru nejsou rovny, naopak se odlišují. Žádná z kultur/ras není nadřazená jiné, ale každá z kultur má právo na to praktikovat svoje pravidla a zvyky, avšak na jejich vlastním území (Camus, 2021 str. 69).

Etnomasochismus, pojem, který poprvé použil právě Guillaume Faye, je nyní často používán v identitárních kruzích. Jedná se dle nich o negativní vlastnost evropského národa podřizovat se politické korektnosti, znevažovat svou roli ve světových dějinách a přebírat vinu za vše špatné, co se ve světě stalo (např. kolonizace). Ve zkratce by se dalo říct, že Faye shrnul do tohoto pojmu myšlenku „břemene bílého člověka“ a ten se poté stal jádrem identitárního diskurzu (Camus, 2021 str. 73).

Faye přichází s ideou Eurosibiřské Evropy, což má být aliance všech bílých lidí regionu tvořící „etnosféry“, neboli skupiny území, které mají pod kontrolou lidé stejného etnického původu (François, 2019 str. 98). Tento etnokulturní geopolitický blok má bojovat například právě proti etnomasochismu nebo proti kolonizaci jihem. Je dobré však poznamenat, že Faye nebyl v žádném případě zastáncem Evropské unie, která v jeho očích postrádá identitu, podkopává suverenitu a podporuje imigraci a tím jde proti zájmům evropských národů (Maly, 2022 str. 10).

Guillaume Faye se kritice multikulturalismu věnoval v několika svých dílech, Fayeova kritika multikulturalismu je přítomna v mnoha dalších jeho dílech, jako je například *La Colonisation de l'Europe* (Kolonizace Evropy) z roku 2000 nebo *Pourquoi nous combattons* (Proč bojujeme) z roku 2001.

Identita

Jak již bylo zmíněno, Guillaume Faye byl jedním z předních myslitelů identitární politiky a značně ovlivnil identitární hnutí (Camus, 2021 str. 76). Věřil v to, že identitární politika by mohla být způsobem, jak chránit a udržovat kulturní a etnickou identitu Evropy především před muslimskou imigrací. Faye viděl identitární politiku jako způsob, jak sjednotit evropské národy v boji proti globálnímu kapitalismu, multikulturalismu a proti imigraci a udržet tak etnickou a kulturní jednotu jednotlivých národů. Faye také zdůrazňoval význam obrany biologické identity evropských národů a věřil, že identitární politika by měla klást důraz na ochranu rasy a etnicity. Celkově lze tedy říci, že Guillaume Faye identitární politiku vnímal jako způsob, jak ochránit a udržet kulturní a etnickou identitu Evropy a bojovat proti multikulturalismu a globalizaci (François, 2019 str. 96).

Guillaume Faye byl silným zastáncem ochrany evropské identity a podporoval několik konkrétních opatření, která by měla podle něj být přijata k její ochraně, jako navrácení se k tradičním hodnotám, znovu vytvoření homogenních skupin (Maly, 2022 str. 16). Faye věřil, že evropské země by měly omezit imigraci a dát přednost imigrantům, kteří se dokáží integrovat a přijmout evropskou kulturu a hodnoty.

Celkově lze tedy říci, že Faye se domníval, že evropská identita by měla být chráněna prostřednictvím omezení imigrace, ochrany biologické identity, podpory kulturní identity, vzdorování multikulturalismu a zvýšení sebevědomí a hrdosti na svou kulturu (Faye, 2011).

4.1.3 Renaud Camus

Renaud Camus je francouzský spisovatel narozený v roce 1946 ve Francii. Studoval právo, politologii a filozofii. Je autorem mnoha knih, z nichž asi nejvýznamnější je *Le Grand Remplacement* (Velká výměna), v níž obhajuje myšlenku, že Evropa prochází "velkou výměnou" svého obyvatelstva, protože původní obyvatelstvo je nahrazováno migranty z jiných kultur. Tímto dílem významně ovlivnil evropské identitární hnutí a také konspirační scénu. Koncept vznikl jako alternativa ke starším, politicky zdiskreditovaným konceptům (Goetz, 2021).

Camus obecně ovlivnil krajní pravici a její diskurz kritikou multikulturalismu a globalizace, neboť tvrdí, že tyto jevy vedou ke ztrátě kulturní identity a národní suverenity. Často se vyjadřuje proti migraci a islámu, který podle něj představuje hrozbu pro evropskou kulturu a civilizaci (Bergmann, 2021).

Renaud Camus je považován za jednoho z významných myslitelů současné krajní pravice a jeho myšlenky ovlivňují některé politické strany a hnutí v Evropě a jinde ve světě. Jeho koncept „velké výměny“ se stal stěžejním bodem pro mnoho krajně pravicových populistických politiků a politických stran a hnutí, které se zabývají tématy imigrace, multikulturalismu a nacionalismu. Renaud Camus se stal vlivnou postavou pro některé politické strany a hnutí, které se zabývají tématy imigrace, multikulturalismu a nacionalismu, a jeho myšlenky ovlivnily politický diskurz v některých evropských zemích. Tyto strany jsou charakteristické negativním názorem na imigraci, islám a globalizaci a prosazují silnou národní identitu a suverenitu (Ekman, 2022).

Liberalismus

Renaud Camus má kritický postoj k liberalismu a multikulturalismu, vesměs však všechny socio-politické problémy, které společnost má připisuje masové imigraci. V jeho knize *Le Grand Remplacement* popisuje, jakým způsobem multikulturalismus a imigrace ohrožují francouzskou kulturu a identitu. Zároveň však tvrdí, že jeho myšlenky nejsou založeny na nenávisti a rasismu, ale na obraně evropské kultury a identity (Zúquete, 2018). Renaud Camus spatřuje největší ohrožení ze strany liberalismu v problematice spojené rovností a anti-rasismem. Staví se proti názoru, že rasy jsou pouze jazykové konstrukty, které však mají určitý

vliv. On naopak bránil existenci rasy a také reálné nerovnosti, která ve společnosti je. Dle jeho názoru nucená rovnost má katastrofální vliv na morálku společnosti (Önnerfors, 2021).

Camus také kritizuje liberální koncepci tolerance, která podle něj vede k relativismu a neschopnosti vymezit společenské hranice. Tvrdí, že tolerance by neměla být neomezená, ale měla by být určena hranicemi. Kritizuje také liberalistickou snahu o globalizaci, která podle něj vede k homogenizaci společnosti a snižování kulturní rozmanitosti a ztrátě identity. Pro Camuse je tedy největším ohrožením ze strany liberalismu ztráta národní identity a kulturní rozmanitosti v důsledku multikulturalism (Zúquete, 2018).

Celkově lze říci, že Camus má k liberalismu a multikulturalismu kritický postoj a prosazuje ochranu národní identity a kultury. Renaud Camus se věnuje kritice liberalismu v mnoha svých dílech, zvláště v posledních dvou desetiletích.

Multikulturalismus

Renaud Camus je znám svou silnou kritikou multikulturalismu, který podle něj ohrožuje francouzskou a evropskou kulturu a identitu. Jeho hlavní obavou je, že přijímání velkého počtu imigrantů z různých kultur povede k postupnému nahrazování původní evropské kultury a identit novou, multikulturní společností. Dle jeho názoru k nahrazování evropské kultury dochází kvůli demografickým trendu, a to z toho hlediska, že porodnost je v případě přistěhovalců vyšší než u francouzského národa a také kvůli každodennímu násilí páchanému na původním obyvatelstvu stran neasimilovaných společensky nekompatibilních cizinců (Zúquete, 2018). Camus kritizuje multikulturalismus z několika důvodů. Jedním z nich je názor, že multikulturalismus není skutečně možný, protože každá kultura má své vlastní způsoby myšlení a chování a tyto způsoby mohou být vzájemně nekompatibilní. Dalším důvodem jeho kritiky multikulturalismu je již zmíněná z islamizace Evropy, zapříčiněná masivní imigrací z muslimských zemí. Camus popisuje "islamizaci" jako postupné vytlačování francouzské, popřípadě evropské, kultury a hodnoty a tvrdí, že francouzská společnost se musí bránit těmito tendencím (Camus, 2018). Ve svém konceptu „velké výměny“ spekuluje nad myšlenkou, že existuje nějaký plán na nahrazení evropských národů a etnických komunit cizími kulturami, muslimy. Motivací je dle jeho názoru touha po zničení moci národních států a tradičních hodnot (Önnerfors, 2021 str. 76).

Podle něj islamizace vede ke ztrátě evropských hodnot a identity. Camus věří, že multikulturalismus a imigrace jsou důsledkem liberální politiky a globalizace, které podle něj

podkopávají národní identity a kulturní rozmanitost. Způsob, jak zamezit ztrátě identity a chaosu, který multikulturalismus dle něj vyvolává je re-migrace. Jedná se o pokojný a organizovaný návrat velké části migrantů a jejich potomků do jejich země původu (Zúquete, 2018). Celkově lze říci, že Camus ve svých názorech na multikulturalismus spatřoval nebezpečí pro evropskou kulturu a identitu, které podle něj mohou být zachovány pouze silným a sebevědomým státem, který si je vědom svých kořenů a kulturních hodnot.

Identita

Renaud Camus se aktivně zapojil do debaty o identitární politice v Evropě a svým konceptem „velké výměny“ značně ovlivnil identitární hnutí nejen ve Francii. Jak již bylo zmíněno Camusova práce je charakteristická anti-islámskou rétorikou. Z jeho pohledu dochází k nahrazování národní identity a kultury multikulturalismem, omezování kdysi velkých národů etnopluralismem a vytvoření jedné velké „globální vesnice“, kde muslimové usilují o „dobytí“ světa a šíření islámu. „Výměna“ také probíhá ve veřejné debatě, jelikož historické a politické faktory jsou nahrazovány ekonomickými a politickými (Önnerfors, 2021 str. 81).

Camusův koncept identity staví důraz na jedinečnost a neopakovatelnost jednotlivce v rámci své kultury a historického kontextu. Pro Camuse je identita základem lidské existence a je tvořena kulturními, historickými a sociálními faktory, které utvářejí jedinečnou osobnost každého jednotlivce. Identita je pro něj něco, co je třeba chránit a uchovávat, a je základem pro udržení kulturní a sociální kontinuity. Identita je pro něj také zdrojem individuality a svobody, které jsou důležité pro lidskou existenci.

Camusův koncept velké výměny se rovněž dotýká otázky identity. Camus vidí ohrožení existence francouzské, popřípadě evropské identity, strany migrace z afrických muslimských zemí, která pak dále ovlivňuje a mění identitu a kulturu Evropy (Camus, 2021 str. 68). Zpochybňuje to, co nám dle jeho názoru předkládají média a politické elity, a to sice, že když se změní složení obyvatelstva, stále budeme mít stejnou historii, kulturu civilizace, zemi, národ, Francii, Evropu či identitu, ale proti tomu se Camus důrazně ohrazuje a označuje to za „velkou lež“ (Zúquete, 2018).

Nicméně, jako již bylo zmíněno, jeho koncept identity je často kritizován za to, že je nacionalistický a rasistický, a že zpochybňuje možnost multikulturního soužití a tolerance mezi různými kulturami a národy. Camusovo myšlení o multikulturalismu a imigraci vytvářelo důležitý základ pro identitární hnutí.

4.1.4 Dominique Venner

Dominique Venner byl francouzský historik, publicista a politický aktivista a spolu s de Benoistem a Fayem předním myslitelem Nové pravice. Narodil se 16. dubna 1935 ve Francii a zemřel v roce 2013 v katedrále Notre-Dame v Paříži, kde spáchal sebevraždu v důsledku svého politického přesvědčení, na oltáři zanechal dopis, v němž vysvětloval své politické názory a varoval před islamizací Evropy, zároveň se pravděpodobně jednalo o projev nesouhlasu s povolením stejnopohlavních manželství, který vešel v platnost týden před jeho sebevraždou. Jeho sebevražda v katedrále Notre-Dame v roce 2013 a jeho dopis, ve kterém varoval před "islamizací Evropy" a obhajoval myšlenku národního hrdinství, byly vnímány jako symbolický akt, který podnítil diskusi o identitě Evropy a hledání nových forem politického aktivismu na krajní pravici (The Independent, 2013). Dominique Venner byl známý svým pravicovým, nacionalistickým a konzervativním politickým přesvědčením. V mládí byl militantním a aktivistickým, přihlásil se například jako dobrovolník do války v Alžírsku a byl poslán do vězení za zapojení se do pokusu o svržení francouzského prezidenta de Gaulla, a to kvůli jeho postoji k alžírské otázce. Později se věnoval spíše publikování a práci historika, angažoval v rámci rasistického časopisu *Europe-Action*, který založil v roce 1963, vedle něj existovala také organizace pod stejným názvem, do které byli zapojeni další zakladatelé GRECE, mezi nimi Alain de Benoist nebo Pierre Vial. V posledních letech svého života se Venner angažoval v hnutí proti "islamizaci" Evropy a varoval před rostoucím vlivem islámu na západní společnosti (Zúquete, 2018).

Dominique Venner byl významnou postavou pro krajní pravici v Evropě, především vlivem svého politického aktivismu a svých názorů na nacionalismus a identitu Evropy. Jeho myšlenky o národním a kulturním hrdinství, tradicích a boji proti globalizaci a multikulturalismu inspirovaly mnoho krajně pravicových aktivistů a organizací. Dominique Venner zastával krajně pravicové názory a byl kritikem liberální, zastupitelské, kterou chtěl nahradit organickou demokracií fungující na principu hierarchie (Dlouhý, 2016 str. 64).

Liberalismus

Venner byl velmi kritický vůči liberalismu a považoval ho za jednu z největších hrozeb pro evropskou kulturu a identitu. Podle něj liberalismus oslabuje národní suverenitu a podkopává kohezi společnosti. Vennerův postoj k liberalismu vycházel z jeho přesvědčení o důležitosti zachování tradičních hodnot a kulturní identity. Venner viděl liberalismus jako ideologii, která prosazuje individualismus a multikulturalismus (Wollenberg, 2018 str. 2). Podle něj

liberalismus vede k rozpadu tradičních hodnot a morálního konsensu a k relativizaci etických norem. Venner také kritizoval liberalismus jako součást procesu globalizace a evropské integrace, který podle něj ničil kulturní a národní rozmanitost evropských národů. Venner se domníval, že liberalismus a globalizace slouží jako nástroj pro posílení vlivu nadnárodních sil, které chtějí oslabit suverenitu evropských států a zrušit tradiční kulturní a národní rozdíly, tvrdí, že „*pro liberální režimy západu typická velká kasta privilegovaných, agentů finančních skupin, kteří ovládají všechny politické, administrativní a ekonomické páky a jsou sjednoceni svou konečnou spoluvinou. Mohou se spolehnout na gigantický administrativní aparát, který nekompromisně řídí lid, zejména pomocí sociálních služeb. Drží monopol politické a ekonomické moci*“ (Venner, 2012). Celkově lze tedy říci, že Vennerův vztah k liberalismu byl velmi kritický a zdůrazňoval důležitost zachování tradičních hodnot a kulturní identity. Venner se domníval, že liberalismus oslabuje kohezi společnosti a vede k relativizaci etických norem. Pro Vennera představoval liberalismus největší nebezpečí pro evropskou kulturu a identitu z několika důvodů. Za prvé, Venner viděl liberalismus jako ideologii, která prosazuje individualismus a relativismus, což podle něj oslabuje kohezi společnosti a vede k rozkladu tradičních hodnot a morálního konsensu. Za druhé, Venner kritizoval liberalismus jako součást procesu globalizace a evropské integrace, který podle něj ničil kulturní a národní rozmanitost evropských národů. Venner se domníval, že liberalismus a globalizace slouží jako nástroj pro posílení vlivu nadnárodních sil, které chtějí oslabit suverenitu evropských států a zrušit tradiční kulturní a národní rozdíly. Za třetí, Venner varoval, že ekonomický liberalismus vede ke změně, k nekontrolovanému kapitalismu, jehož záměrem je také vytvořit tzv. homo economicus, univerzální homogenního člověka bez vnitřního obsahu, posedlého neomezeným trhem, zbaveného nebo lhostejného ke svým kulturním a etnickým vazbám (Zúquete, 2018). Liberalismus dle něj umožnil vzniku „diktatury mezinárodního kapitalismu“ ve všech západních demokraciích. Moc je v tomto případě v rukou zájmových skupin, které k uspokojení svých potřeb lid vykořisťují. Současné západní demokracie, tvrdí Venner, jsou pod kontrolou mezinárodních finančních skupin (Venner, 2012).

Lze tedy říci, že pro Vennera představoval liberalismus největší nebezpečí pro evropskou kulturu a identitu, protože oslabuje tradiční hodnoty a morální konsens, ničí kulturní a národní rozmanitost a vede k sociálnímu napětí a nespokojenosti, podporuje multikulturalismus a imigraci.

Multikulturalismus

Dominique Venner byl kritikem multikulturalismu a viděl ho jako hrozbu pro evropskou kulturu a identitu. Podle něj multikulturalismus ničí kulturní a národní rozmanitost evropských národů a vede k rozkladu společnosti. Multikulturalismus dle něj vede k nárůstu napětí mezi různými etnickými a národnostními skupinami a narušuje kohezi společnosti. Podle něj multikulturalismus také slouží jako nástroj pro posílení vlivu nadnárodních sil, které chtějí oslabit suverenitu evropských států a vazby na identitu. Venner se zasazoval za ochranu evropské kultury a identity a zdůrazňoval důležitost zachování tradic a hodnot evropského dědictví. Kritizoval proces evropské integrace, který podle něj ničil kulturní a národní rozmanitost evropských národů, a zastával názor, že jednotlivé evropské národy by měly mít právo na svou suverenitu a samosprávu. Dominique Venner byl velmi kritický vůči multikulturalismu a považoval ho za nebezpečný a destruktivní pro evropskou kulturu a identitu. Vennerovo pojetí multikulturalismu vycházelo z jeho přesvědčení o důležitosti zachování kulturní a národní identity evropských národů. Podle Vennera multikulturalismus vede k rozpuštění evropské identity a k rozpadu společnosti. Věřil, že jediný spor, který se kterým si systém nedokáže poradit je spor kultur. Pokud je menšinová kultura „nezkrotná“ a nedokáže se integrovat (Zúquete, 2018). Viděl multikulturalismus jako ideologii, která prosazuje relativismus a oslabuje kohezi společnosti. Venner se domníval, že multikulturalismus vede k vytváření izolovaných etnických a kulturních ghett a k nárůstu napětí mezi různými skupinami obyvatelstva. Kritizoval také imigraci, o které mluví spíše jako o kolonizaci Evropy, jako součást multikulturalismu a považoval ji za hrozbu pro evropskou kulturu a identitu. Podle něj imigrace z jiných kultur nejenže oslabuje kohezi společnosti, ale také snižuje kvalitu života původních obyvatelstev. Venner zdůrazňoval, že evropské národy mají právo na ochranu své identity a na samosprávu, což je podle něj ohroženo multikulturalismem a nadnárodními silami, které chtějí oslabit suverenitu evropských států. Celkově lze tedy říci, že Vennerův postoj k multikulturalismu byl velmi kritický a zastával názor, že multikulturalismus je hrozbou pro evropskou kulturu a identitu. Venner se zasazoval o ochranu evropské identity a zdůrazňoval důležitost zachování tradic a hodnot evropského dědictví (Venner, 2015).

Identita

Venner se domníval, že svět, jak ho znal se rozpadá, pro záchranu své identity musí Evropané zůstat věrni své historické kulturní a integritě. Venner tvrdí, že je to poprvé po tisících letech,

co Evropané nemají kontrolu nad svým vlastním prostorem z hlediska etnického, politického anebo duchovního (Zúquete, 2018).

Venner se zasazoval o ochranu evropské identity, kulturního dědictví a tradic. Podporoval myšlenku, že každý národ a kultura by měly mít právo na sebeurčení a zachování své identity. Chtěl, aby evropská identita sebe samu zbavila přetrvávající viny minulosti a masochismu, neboť právě toto chování umožnilo ostatním kulturám ovlivňovat a narušovat tu evropskou (Zúquete, 2018).

Pro Dominique Vennera byla identita klíčovým prvkem jeho myšlení a politického přesvědčení. Viděl identitu jako základní prvek pro zachování a posílení kulturních, etnických a národních skupin. Venner tvrdil, že Evropa a její hodnoty a identita jsou na úpadku, za svůj život vehementně zdůrazňoval důležitost evropské „bílé“ kultury a dědictví, také proto, kdy podle něj dochází k destrukci rasové, kulturní a nacionální identity Evropy, se rozhodl spáchat sebevraždu. Vennerův akt byl symbolickým protestem, který učinil s úmyslem podnítit rasové vědomí Francouzů a také Evropanů. (Wollenberg, 2018 str. 1).

Venner zdůrazňoval důležitost kulturní identity a tradic, které považoval za nezbytné pro stabilitu a kohezi společnosti. Věřil, že identita je formována dlouhodobým vývojem, historickými událostmi a sdílenými hodnotami a zkušenostmi. Považoval kulturní a etnickou identitu za důležitou součást osobního i kolektivního sebeuvědomění. Venner také zdůrazňoval význam národní identity a stavěl namísto klasického nacionalismu na národní sounáležitosti. Považoval suverenitu národů za klíčový aspekt jejich identity a zastával právo národů na samostatnost a sebeurčení. V jeho pojetí byla národní identita spojena s jazykem, kulturou, historií a společným smyslem pro příslušnost k určitému národu. Za hrozbu pro evropskou identitu považoval Venner multikulturalismus a imigraci. Podle něj příliv imigrantů, zvláště z muslimských zemí, a nárůst etnické a kulturní rozmanitosti oslabuje kohezi společnosti a narušuje tradiční evropské hodnoty a kulturu. V jedné věci, co se týče současného stavu Evropy, však Venner spatřuje mírné pozitivum, a to sice, že duchovní probuzení Evropy bude znamenat znovuobjevování systému hodnot, jako jsou čest, hrdinství, oběť, a který bude v rozporu s materialismem a utilitářstvím dnešní doby (Zúquete, 2018).

Venner se obával, že proces globalizace a ekonomické integrace vede k homogenizaci kultur a ztrátě kulturní rozmanitosti. Zdůrazňoval potřebu ochrany a zachování kulturních tradic, hodnot a rozmanitosti, které považoval za klíčové pro evropskou identitu. Venner kritizoval spojení modernity a liberalismu, neboť dle jeho názoru podporuje individualismus a

multikulturalismus. Považoval liberalismus za hrozbu pro tradiční hodnoty a morální konsens, které jsou podle něj klíčové pro evropskou identitu (Wollenberg, 2018 stránky 1-3).

Venner varoval před ztrátou historické paměti a zapomínáním na kulturní dědictví a tradice, které jsou podle něj nezbytné pro udržení evropské identity. Sám jakožto historik, zdůrazňoval důležitost znalosti a ocenění historie jako prostředku k posílení kolektivní identity.

4.2 Německá škola

Kapitola, která se věnuje německy mluvícím krajně pravicovým myslitelům Götz Kubitschekovi, Markusovi Willingerovi a Arminu Mohlerovi, je důležitým tématem v kontextu současné krajní pravice v Evropě. Tyto myslitelé jsou považováni za klíčové postavy v procesu radikalizace a intelektualizace krajně pravicových hnutí v Německu a dalších zemích. Jejich největší přínos spočívá v propagaci konzervativních a nacionalistických myšlenek, které se zaměřují na ochranu národní identity, kultury a tradice. Kubitschek, Willinger a Mohler se věnují otázkám, které jsou pro krajně pravicové hnutí klíčové, jako je imigrace, multikulturalismus, islamismus, globální elity a globalizace.

Kubitschek je znám jako zakladatel konzervativního nakladatelství Antaios a zakladatel think tanku *Institut für Staatspolitik*. Willinger je autorem knihy *Generace identita*, která se stala biblí evropského krajně pravicového hnutí a Mohler je známý pro svůj koncept „konzervativní revoluce“, který spojuje konzervativní a radikální myšlenky. Pro současnou krajní pravici jsou Kubitschek, Willinger a Mohler významní, protože poskytují teoretickou základnu a ideologii pro hnutí, která se snaží získat politickou moc a ovlivňovat veřejné mínění. Jejich myšlenky jsou zdrojem inspirace pro krajně pravicové strany a hnutí v celé Evropě, které usilují o ochranu národní identity a kritizují liberální demokracii, globalizaci a multikulturalismus. Tato kapitola se bude věnovat životu, myšlenkám a vlivu Kubitscheka, Willingera a Mohlera na současnou krajní pravici v Německu a dalších zemích. Budou představeny jejich teoretické koncepty, ideologie a strategie, které poskytují klíčové poznatky pro porozumění současnému politickému klimatu v Evropě. Němečtí myslitelé Götz Kubitschek, Markus Willinger a Armin Mohler se věnovali mnoha tématům, která jsou důležitá pro krajně pravicové hnutí. Mezi nejdůležitější koncepty, které považovali za klíčové, patří například národní identita, která je klíčovým faktorem pro zachování kultury, tradice a způsobu života daného národa. Podle nich by měla být ochrana národní identity prioritou a všemi prostředky se bránit před vlivem globalizace a multikulturalismu. Dále také konzervatismus, myslitelé věří, že konzervatismus je důležitý pro

ochranu tradičních hodnot a institucí, jako je rodina, církev a stát. Mohlerův koncept „konzervativní revoluce“ spojuje konzervativní a radikální myšlenky jako reakci na rozpad tradičních hodnot a společenských struktur. Kritizují liberalismus, který podporuje multikulturalismus a globalizaci a který vede ke kultuře jednotnosti a rovnosti, což ohrožuje národní identity. což způsobuje ztrátu vlastní identity. Všichni tři myslitelé kritizují multikulturalismus a imigraci jako ohrožení národní identity a bezpečnosti. Věří, že imigrace a multikulturalismus vedou ke kulturní a etnické homogenizaci společnosti a oslabení národní identity.

Tyto koncepty jsou důležité pro porozumění myšlenkám německých krajně pravicových intelektuálů a ideologii krajně pravicových hnutí v Evropě.

4.2.1 Götz Kubitschek

Götz Kubitschek je německý konzervativní aktivista, publicista, mnohými považován za nejvýznamnější a nejvlivnější postavu Neue Rechte (Nové pravice) v Německu (Dahl, 2023 str. 48). Narodil se v roce 1970 v Bádensku-Württembersku v Německu a je známý pro své konzervativní a pravicové názory. Kubitschek je znám jako jeden ze zakladatelů a ředitel Institutu pro státní politiku (Institut für Staatspolitik), nezávislého think-tanku, který se zaměřuje na národní konzervatismus a kritiku multikulturalismu. Institut se také věnuje propagaci evropského nacionalismu a obhajuje konzervativní hodnoty a tradice (Dahl, 2023). Institut je rovněž spojován s politickou stranou Alternativa pro Německo (Alternative für Deutschland, zkr. AfD), strana využívala institut například k projednávání strategií, a dokonce sám Kubitschek požádal, neúspěšně, o členství ve straně, avšak jeho manželka členkou je (Dahl, 2023 str. 48) (Pautz, 2020). Kubitschek také vlastní nakladatelství Antaios, které se zaměřuje na vydávání knih o konzervativní politice, historii, filozofii a kultuře (Dahl, 2023). K institutu a nakladatelství je také přidružen časopis *Sezession*, jehož je Kubitschek šéfredaktorem. Jsou vydávány knihy jak německých, tak zahraničních autorů, včetně francouzského teoretika Nové pravice Alaina de Benoista a dalších, pro krajní pravici významných, autorů, jakou jsou Renaud Camus, Hermann Heidegger, Armin Mohler.

Kubitschek je považován za kontroverzní postavu v německé politice kvůli jeho konzervativním a nacionalistickým názorům a kontroverzním vztahům s krajně pravicovými skupinami a stranami. Kubitschek je považován za jednu z nejvlivnějších osobností v německém konzervativním a nacionalistickém hnutí Nové pravice, jeho působení se zakládá na mísení intelektualismu a politického aktivismu. Kubitschekův Institut pro státní politiku a

nakladatelství Antaios byly klíčovými institucemi v konzervativním a nacionalistickém hnutí v Německu, které zahrnují různé skupiny od tradičních konzervativců až po radikální nacionalisty, nejmarkantnější vliv měli na německé a rakouské identitární hnutí (Pautz, 2020 str. 61). Kubitschek a jeho instituce propagují, nacionalismus, konzervativní hodnoty a kritizují multikulturalismus a liberalismus, což jsou hlavní body programu mnoha krajně pravicových skupin, jsou to také hlavní témata publikací a autorů, které vydává jejich nakladatelství. Nicméně, Kubitschek se distancuje od krajně pravicových skupin, které propagují rasistické a xenofobní názory. Kubitschek tvrdí, že jeho konzervativní a nacionalistické postoje jsou založeny na zásadách národní suverenity, kulturní identity a evropské tradice a především nacionalismu, a nikoliv na rasových nebo xenofobních motivačních faktorech.

Mimo to Kubitschek a institut pořádá na své farmě ve východním Německu mládežnickou akademii, kde vybraným mladým nadšeným lidem přednáší on mnohé další osobnosti z prostředí krajní pravice o politickém aktivismu (McAdams, 2021 str. 95).

Liberalismus

Götz Kubitschek je známý svým kritickým postojem k liberalismu, který považuje za jednu z hlavních příčin kulturní a politické krize v Německu a v Evropě.

Kubitschek tvrdí, že liberalismus podporuje individualismus, relativismus a dekadenci, což oslabuje tradiční hodnoty a instituce a vede k rozpadu společnosti (McAdams, 2021 str. 96). Kubitschek se staví proti liberalismu jako ideologii, která podkopává národní a kulturní identitu, zničila tradiční rodinu a náboženství, a nahradila je multikulturalismem a politickou korektností. Věří, že liberalismus vede k ochromení společnosti a oslabení státu, jeho cílem je propagace silné státní moci, která chrání národní a kulturní zájmy. Kubitschekova kritika liberalismu se vztahuje k celé řadě témat, včetně ekonomického liberalismu, sociálního liberalismu a kulturního liberalismu. Kubitschek se domnívá, že liberalismus podporuje globalizaci na úkor národních zájmů (McAdams, 2021).

Götz Kubitschek kritizuje liberalismus za to, že podporuje individualismus a relativismus, které oslabují společnost a rodiny, a vedou ke ztrátě tradičních hodnot. Kubitschekova kritika liberalismu je tedy především kulturní a morální, ale má také politické a ekonomické prvky. Jedním z hlavních problémů, který Kubitschek vidí v liberalismu, je globalizace. Kubitschek tvrdí, že globalizace, kterou liberalismus podporuje, způsobuje, že místní společenství a národy ztrácejí kontrolu nad svými vlastními záležitostmi. To podle Kubitscheka oslabuje národní suverenu a narušuje kulturní a sociální soudržnost. Dalším bodem Kubitschekovy kritiky

liberalismu je jeho podpora multikulturalismu a politické korektnosti, podle něj je multikulturalismus nebezpečný a vede k oslabení tradičních národních a kulturních identit v Evropě. Kubitschekova kritika liberalismu také souvisí s jeho postojem k migraci. Kubitschek považuje masovou migraci za nebezpečí pro národní a kulturní identity zemí a vyzývá k omezení imigrace. Celkově lze říci, že Kubitschekova kritika liberalismu se týká jeho vlivu na kulturu, ekonomii a politiku Evropy. Podle Kubitscheka vedly liberální hodnoty k oslabení tradičních hodnot, oslabení národních a kulturních identit a ohrožení národní suverenity (McAdams, 2021).

Liberalismus s sebou přináší také modernitu, která je charakteristická konzumerismem a ztrátou křesťanské víry, což on jako katolík velmi kritizoval (Fawcett, 2020 str. 374).

Multikulturalismus

Kubitschek kritizoval multikulturalismus za to, že vede ke ztrátě tradičních národních identit a kulturní soudržnosti. Podle něj rozptýlení společnosti různými kulturami a hodnotami vede k rozbití společenského konsensu a zhoršení sociální soudržnosti, ke ztrátě identity. Dle něj je multikulturalismu rovněž hrozbou pro německou demokracii a německý lid, neboť hrozí, že pomocí jejich principů „cizí“ kultury tak budou kontrolovat a mít rozhodující hlas nad tím „německým“ (McAdams, 2021 str. 96).

Kubitschek tvrdil, že multikulturalismus často přináší kulturní a hodnotové konflikty mezi různými kulturami a etnickými skupinami. Podle něj jsou rozdílné kultury často nekompatibilní a pokus o jejich nucené slučování může vést k napětí a konfliktům. Vyjadřoval obavy, že multikulturalismus může ohrozit tradiční hodnoty a zvyklosti společnosti. Tvrdil, že importování cizích kultur může vést ke ztrátě nebo marginalizaci tradičních hodnot a zpochybnění základních principů a institucí společnosti. Dle jeho názoru velká míra imigrace komplikuje cíl, ke kterému společnost směřuje, a to je sebevědomé Německo se svými rozmanitými regiony a katolicismus a protestantismus (Dahl, 2023 str. 49).

Tvrdil, že v důsledku multikulturalismu je společnost pod tlakem, aby omezila svobodu projevu a odsoudila jakékoli kritické názory na přistěhovalectví nebo cizí kultury. Prohlašoval, že jejich cílem není účastnit se jakékoli diskuse a nacházet společné kompromisy s jinými kulturami a je tedy jasné, že jakékoli otevřenost cizím kulturám a jejich projevům pro něj neexistuje (McAdams, 2021 str. 97).

Kubitschek věnoval pozornost také otázce masové migrace, kterou multikulturalismus podporuje. Vyjadřoval obavy ohledně sociální, ekonomické a kulturní integrace migrantů, dle

jeho nárazu ohrožuje Němce imigrace z hlediska počtu přistěhovalců, ale také jaké nebezpečí představují pro národní identitu a hodnoty (McAdams, 2021 stránky 96-97).

Kubitschekova kritika multikulturalismu se tedy zakládala na obavách ztráty identity a kulturní soudržnosti, kulturních konfliktů, ohrožení tradičních hodnot a zvyklostí, politické korektnosti a problémech s integrací migrantů. Kubitschek zpochybňuje myšlenku, že různé kultury mohou harmonicky koexistovat, a argumentuje, že multikulturalismus vede ke ztrátě kulturní rozmanitosti a soudržnosti.

Identita

Götz Kubitschek je aktivním zastáncem identitární politiky a vnímal ji jako důležitý prostředek pro ochranu a posílení kulturních, etnických a národních identit. Kubitschek tvrdí, že německá identita byla zvláště po druhé světové válce degradována a neustále o sobě pochybovala, byly zde úvahy, zda by měla nadále existovat. Nyní je však dle jeho názoru čas na to zapomenout na minulost a začít upřednostňovat vlastní identitu navzdory vnějším i vnitřním hrozbám (McAdams, 2021 str. 97). Kubitschek považoval identitární politiku za nutnou reakci na výzvy globalizace, multikulturalismu a migrace, které podle něj ohrožují tradiční kulturní a národní hodnoty. Věřil, že ochrana a udržování identit je klíčovým prvkem zachování kulturní rozmanitosti a soudržnosti ve společnosti. Podle Kubitscheka by měla identitární politika klást důraz na udržování tradičních kulturních, etnických a národních hodnot prostřednictvím vzdělávání, ochrany kultury, tradic a zvyklostí. Podobně jako de Benoist rozvíjí Kubitschek koncept entopluralismu, tedy práva každé kultury na to, aby byla respektována a právo na to odlišovat se a dále ji posouvat, když nabádá k obraně vlastní identity. On také věřil tomu, že identita se dá během života změnit, ale člověk musí udělat vše pro svou novou zemi a identifikovat se s ní (McAdams, 2021 str. 96). V jeho očích bylo důležité přijímat opatření a politiky, které by podporovaly uchování a posílení identit, a to včetně způsobů, jak se vyrovnat s migrací a multikulturalismem, jako je například bojovat proti milionům „údajných“ uprchlíků (McAdams, 2021 str. 97).

Kubitschek přikládal důležitost zachování a posílení identit v kontextu zachování kulturní rozmanitosti a pluralismu. Domníval se, že ochrana evropské identity vyžaduje opatření na několika úrovních, například ochrana kulturního dědictví, což zahrnuje uchování a podporu evropského umění, literatury, hudby a architektury a jazyka které jsou klíčovými součástmi evropské kultury, a to pomocí vzdělávání, studia evropské historie a tradic, slavení tradičních svátků. Dalším způsobem, jako by měla být chráněna evropská identita je omezení imigrace, která by dle jeho názoru měla být řízená a selektivní, aby se zajistilo, že přistěhovalci sdílejí a

respektují evropské hodnoty a jsou schopni respektovat původní identitu a být schopni se integrovat. Němci by měli začít upřednostňovat vlastní národní identitu, najít to, co je identitárně spojuje a nesoustředit se na rozdíly. Němci by podle něj měli zapomenout na minulost, zde má na mysli především zkušenost s nacismem, a měli by začít budovat unitární národ (McAdams, 2021 str. 97).

Dle Kubitscheka tedy existuje jediný způsob, jak se očistit od „ideologického odpadu“, po kterým má na mysli multikulturalismus a liberalismus, a to tak, že je potřeba jednat na základě své identity v rámci příslušných etnických, rasových a národnostních komunit (McAdams, 2021 str. 96).

4.2.2 Markus Willinger

Markus Willinger je rakouský spisovatel a politický aktivista. Narodil se v roce 1992 a proslavil se jako autor knihy nazvané *Generace identity: Vyhlášení války*. Tato kniha, vydaná v roce 2013, se zabývá identitou a kulturními otázkami, zejména s ohledem na migraci a multikulturalismus. Kniha obžalovává předchozí generace, že, dle jeho názoru, špatně hodnotově definovali současnou společnost, což nynější generaci staví do nevýhodné pozice a nutí je bojovat o přežití vlastní identity (Dlouhý, 2016 str. 65). Willinger je také známý jako jeden z vůdců hnutí *Generace identity*, které vzniklo v roce 2012 a které se zaměřuje na obhajobu a ochranu evropské identity a kultury. Hnutí má několik poboček v různých evropských zemích a získalo určitou popularitu a kontroverze. Markus Willinger je známý svými názory a publikacemi, které naléhavě zdůrazňují a hájí identitu a kulturu Evropy. Jeho kniha a jeho úsilí jako vůdce hnutí *Generace identity* měly určitý vliv na krajní pravici. Willingerovy názory, které kritizují migraci, multikulturalismus a globalizaci, jsou přijímány určitou částí krajní pravice, která sdílí obavy ztráty národní identity, suverenity a kulturních hodnot. Jeho práce je především zaměřena na ty, kteří se cítí ohroženi sociálními, ekonomickými a kulturními změnami, které s migrací a globalizací souvisí.

Liberalismus

Podle Willingera liberalismus představuje ideologii, která klade důraz na individualismus, volný trh, občanské svobody a omezenou roli státu. Willinger tvrdí, že liberalismus klade přílišný důraz na jednotlivce a jejich práva na úkor kolektivní identity a společenské soudržnosti. Tvrdí, že silný důraz na individualismus může vést k odcizení a ztrátě smyslu pro

společné hodnoty a cíle. Kritizuje individualismus, a naopak zdůrazňuje význam společenských hodnot a kolektivního citění.

Willinger vyjadřuje obavy z dopadu liberalismu na společnost a kulturu. Kritizuje globalizaci a odcizení, které podle něj liberalismus může přinést, a tvrdí, že to může vést ke ztrátě kulturní identity a soudržnosti, vytvoření multikulturních metropolí, univerzálních svobod a forem vlády, které budou pro všechny stejné a tím úplně potlačí jedinečné identity.

Willinger také kritizuje liberalismus za omezení svobody projevu a myšlení v důsledku politické korektnosti a snahy o potlačování názorů, které jsou v rozporu s liberálním mainstreamem. Podle něj liberalismus brání svobodné diskusi a pluralitě názorů.

Willinger argumentuje, že liberalismus, zejména ve své sociální podobě, podkopává tradiční hodnoty a instituce, které jsou klíčové pro udržení společenského řádu a stability. Kritizuje liberalizaci společnosti v oblastech jako je rodina, manželství, náboženství a kulturní tradice, liberalismu, který zdůrazňuje rovnost, genderové a sexuální práva může mít dle jeho názoru ohrožovat tradiční hodnoty a instituce.

Multikulturalismus

Markus Willinger je známý svými velmi kritickými postoji vůči multikulturalismu. Ve své knize *Generace identity: Vyhlášení války* vyjadřuje obavy z negativních dopadů, které podle něj multikulturalismus a s ním spojená imigrace přináší. Tato kniha, vydaná v roce 2013, se zaměřuje na otázky týkající se identity, kultury a migrace. Willinger v ní argumentuje proti masové migraci a přílišnému důrazu na multikulturalismus, které podle něj ohrožují národní identitu a soudržnost společnosti. V knize se zabývá negativními dopady multikulturalismu, jak je podle něj vnímáno ve společnosti. Willinger se zaměřuje na obavy z rozpouštění společných kulturních hodnot a ztráty soudržnosti ve společnosti, které považuje za důsledky multikulturalismu.

Willinger argumentuje, že multikulturalismus může vést ke ztrátě národní identity, společenského soudržnosti a kulturního dědictví. Multikulturalismus dle jeho názoru nefunguje, kritizuje politiky, které podporují masovou migraci a integraci různých kultur, protože tvrdí, že vedou k rozdělení společnosti a konfliktům mezi etnickými a kulturními skupinami. Dle jeho názoru jednotlivé kultury potřebují svůj vlastní prostor k růstu, pokud však umožníme soužití více kultur v jednom prostoru zapříčiní to „*ty nejkrvavější války*“ (Willinger, 2017 stránky 53-54). Podle Markuse Willingera multikulturalismus ohrožuje národní identitu z několika důvodů, jedním z nich je ztráta kulturní soudržnosti. Willinger tvrdí, že multikulturalismus vede

k rozpouštění společné kultury a hodnot, které jsou spojeny s určitou národní identitou. Podle něj může přílišná diverzita kultur a tradic vést k rozptýlení společenské soudržnosti a vytvářet pocit odcizení mezi jednotlivými skupinami obyvatelstva. Willinger také argumentuje, že multikulturalismus může přinést konflikty mezi různými etnickými a kulturními skupinami, neboť každá skupina má své specifické rysy, proto je potřeba odlišnosti každé kultury chránit a zajistit pokojné soužití ne však spolu, ale vedle sebe. Tvrdí, že kulturní rozdíly mohou vést k napětí a nesnázím ve společnosti, protože jednotlivé skupiny mohou mít odlišné hodnoty, zvyky a normy (Willinger, 2017 str. 53). Willinger se obává, že multikulturalismus může vést ke ztrátě suverenity a kontroly nad vlastním osudem. Věřící, že politiky podporující masovou migraci a multikulturalismus jsou ohrožením národních hranic, kultury a tradic. Podle něj by měla společnost mít kontrolu nad svou vlastní identitou a rozhodovat o tom, jaké hodnoty a normy přijímá (Willinger, 2017).

Willinger tvrdí, že multikulturalismus paradoxně povede ke ztrátě identity a vytvoření jedné kultury, aplikováním „západních“ hodnot a lidských práv, jak je formulujeme docílíme vytvoření jedné formy vládnutí. Vzniknout tak univerzální globalizované metropole, a to vše dle něj ohrožuje identitu. Proti multikulturalismu staví etnopluralismus a představu, že jednotlivé kultury chce zachovat a odlišovat (Willinger, 2017 stránky 26-27).

Identita

Markus Willinger je významným představitelem hnutí Generace identity, které se zaměřuje na obhajobu evropské identity a kultury. Je tedy jasné, že podporuje a sdílí ideje identitární politiky, která klade důraz na ochranu a posílení národní a kulturní identity. Identitární politika se obecně zaměřuje na důraz na zachování a ochranu kulturní a etnické identity před vnějšími vlivy a globalizací.

Podporovatelé identitární politiky často zdůrazňují význam ochrany a posílení vlastního kulturního dědictví, národních tradic a hodnot. Podle Markuse Willingera by se měla evropská identita chránit několika způsoby, jako je například omezování masové migrace, snížením přílivu migrantů, která dle něj nejvíce ohrožuje evropskou identitu a kulturu. Dalším ze způsobů, kterým chránit identitu je ochranou svých hranic a s tím spojený i multikulturalismus, neboť Willinger tvrdí, že každá kultura potřebuje k životu prostor, proto když žije vícero kultur v jednom prostoru, dochází k potlačení rysů, zájmů a tradic původní kultury. Proto je dle jeho názoru důležitá sociální soudržnost a uchovávání tradičních hodnot skrze vzdělávání a ochrany kulturního dědictví. Faktory ohrožující evropskou identitu pramení z kroků, které činila

revoluční generace osmašedesátníků, mezi ně se řadí globalizace, liberalizace a samozřejmě přílišná otevřenost imigraci.

Na rozdíl od Kubitscheka nebo de Benoista Willinger zásadně odmítá, že by mohlo dojít k osvojení si nové identity. Varuje před pokusy o míchání identit nebo o implementování cizích identit (Willinger, 2017 str. 21).

Další publikací, která se zaměřuje na otázky identity, kultury, imigrace a sociální situace v Evropě je *Evropa národů* (2014). V této publikaci se Willinger zaměřuje na politické lídry Evropy, ze široka v ní kritizuje EU, za ignorování zájmů svých národních států. Největší problém spatřuje ve snaze EU integrovat i mimoevropské státy (Turecko), ale také ve volném pohybu zboží, osob a služeb, což je v rozporu se zájmy jednotlivých evropských národů (Richards, 2022 str. 36).

Jak již bylo zmíněno, kniha *Generace Identity: Vyhlášení války* je základním dílem Willingera, ve kterém se podrobněji zabývá otázkou identity a kultury v evropském kontextu. V knize se Markus Willinger zaměřuje na otázku identity z evropské perspektivy a obhajuje její ochranu a posílení. Willinger zdůrazňuje důležitost kulturní identity a jejího zachování. Podle něj je kulturní identita klíčovým prvkem pro rozpoznání a uchování evropského dědictví. V knize se zabývá unikátností a hodnotami evropské kultury a vyjadřuje obavy z jejího útlaku.

I když Willinger konkrétně nezmiňuje způsob, jakým proti všem vyjmenovaným problémům bojovat, dalo by se říct, že není přímo nenabádá k násilí, ale spíše k politickému aktivismu. Mnohé aktivity Generaci Identity se odehrávají v online prostředí, kde ke způsobům, jak chránit a zviditelnit evropskou identitu slouží především sociální sítě, blogy, publikace a fóra (Richards, 2022 stránky 38-42).

V kontextu identity však Willinger rovněž zmiňuje prvky osobní identity a obviňuje předešlou generaci za zbavení se náboženství, ohrožování kulturní identity multikulturalismem, univerzalismem a globalizací, ale také například za útok na pohlaví (Willinger, 2017 stránky 64-65).

4.2.3 Armin Mohler

Armin Mohler byl německý historik, publicista a politický myslitel, jeden z nevlivnějších neofašistických intelektuálů. Narodil roku 1920 v ve Švýcarsku a zemřel v roce 2003 v Německu. Mohler byl významnou postavou v oblasti konzervativního myšlení a politické

teorie. Původně byl levicově orientovaným studentem, ale později přijal pravicové názory a stal se jedním z předních intelektuálů hnutí Nová pravice v Německu. Je známý svou disertační prací s názvem *Konservative Revolution in Deutschland 1918-1932*, která byla publikována v roce 1950 a představovala jeho hlavní politický manifest. V této práci Mohler zdůrazňuje důležitost tradičních institucí a struktur ve společnosti a kritizuje jak levicové, tak pravicové ideologie, které podle něj ohrožují stabilitu a kontinuitu (Collins, 2020 stránky 55-56). Mohler se v této práci pokouší propojit skrze společnou konzervativní identitu mnoho osobností, které ne nutně vždy zastávaly stejné myšlenkové proudy, jako byly Carl Schmitt Martin Heidegger, Julius Evola či Oswald Spengler. Hnutí mělo představovat revoltu vůči bolševismu, jeho představitelé nejdříve sympatizovali s nacismem, ale později, po roce 1933 se od hnutí odvrátili a někteří z nich byli nacistickým režimem pronásledováni. která se snažila kombinovat konzervativní a revoluční prvky a kritizovala modernitu a liberální demokracii. Byl také ovlivněn myšlenkami filosofa a politického teoretika Carla Schmitta (Neaman, 2019 str. 24) (Griffin, 2000 stránky 38-39).

Hnutí Konzervativní revoluce mělo za cíl vytvoření nové kultury nebo chcete-li kontrakultury a jak již bylo zmíněno, i když šlo o heterogenní skupinu s mnoha názorovými proudy a autory, tato skupina německých meziválečných intelektuálů chtěla zamezit nově se formujícím liberálním základům země. A přestože základy tohoto hnutí vycházely z tradice a konzervatismu, neusilovali o znovunastolení toho, co bylo, ale o nový. Revoluční začátek (Dahl, 2023 stránky 8-9).

Mohler se také zajímal o evropský nacionalismus, přičemž byl kritikem liberální demokracie a globalizace. V jeho myšlení se odrážely odkazy na filozofy jako Carl Schmitt a Martin Heidegger, kritika liberální demokracie, globalizace a masové společnosti.

Armin Mohler ovlivňoval krajní pravici v Německu prostřednictvím svých myšlenek a svého působení v hnutí Nová pravice ve druhé polovině 20. století. I když Mohler odmítal být považován za krajně pravicového politika, jeho konzervativní a nacionalistické názory přitahovaly přívržence krajní pravice.

Mohler sympatizoval s fašismem a ultra-nacionalismem, byl proti liberalismu a socialismu (Bar-On, 2011 str. 220).

Mohlerova práce poskytla intelektuální základy pro hnutí Nová pravice. Jeho analýza kritiky liberální demokracie a zastávání konzervativních hodnot našla odezvu mezi přívrženci krajní pravice. Mohlerův důraz na význam tradičních institucí, kultury a národní identity odpovídal

názorům krajně pravicových skupin, které se snaží chránit a uchovat specifickou etnickou nebo kulturní identitu.

V případě multikulturalismus a identity bohužel nelze u Mohlera jednoznačně vyhodnotit jeho postoj k problematice. Armin Mohler byl známý svými konzervativními, pravicovými názory a kritikou moderních politických a kulturních trendů, avšak není známo, že by se výslovně vyjadřoval k identitární politice, která se stala více výraznou v evropském politickém diskurzu až v pozdějších letech. To stejné platí pro multikulturalismus, neměl vyloženě zaměřený postoj k této otázce v tom smyslu, jak byl termín používán později. Identitární politika obecně zdůrazňuje důraz na udržení a ochranu kulturní identity, často v kontextu národní identity a odmítání globalizace. Mohler byl znám svou kritikou liberalismu, demokracie a masové společnosti. Jeho konzervativní perspektiva zahrnovala obhajobu tradičních hodnot a kritiku změn, které považoval za oslabující kulturní a sociální kohezi. Mohlerova díla se zaměřovala na analýzu historických a filozofických témat, ačkoli jeho konzervativní perspektiva by mohla obsahovat některé prvky, které se překrývají s některými myšlenkami identitární politiky. Jeho obhajoba tradičních hodnot a kritika moderních společenských a kulturních trendů rezonují s některými aspekty identitární politiky a v tomto ohledu i s kritikou multikulturalismu.

Je důležité poznamenat, že Mohler nežil v období, kdy se identitární politika stala významným politickým tématem. Jeho postoje a názory jsou nejlépe chápány v rámci jeho vlastní doby a kontextu, a nikoli jako explicitní podpora nebo odmítnutí identitární politiky, která se vyvinula v následujících letech. Jeho postoje k otázkám multikulturalismu a identity by bylo třeba interpretovat zejména v kontextu jeho obecných konzervativních a tradicionalistických názorů.

Liberalismus

Jak napovídá samotný název nejvýznamnější práce Armina Mohlera měl k liberalismu kritický postoj a vyjadřoval své námitky vůči aspektům liberálního myšlení. Ve svých pracích a projevech se Mohler zaměřoval na kritiku některých základních principů liberalismu a jeho dopadu na společnost. Mohler kritizoval liberální individualismus, který podle něj vedl k rozkladu tradičních hodnot a společnosti (Mohler, 2020).

Je zřejmé, že Mohlerovo politické myšlení velmi výrazně vychází z německé nenacistické formy fašismu. (Griffin, 2000 str. 39).

Mohler, stejně jako Evola, věřil v cyklení dějin, kde kultury prochází nejdříve procesem zrození, pak následným úpadkem, ze kterého se znovuzrodí nová kultura, a tak pořád dokola.

Současný moderní svět se vlivem liberalismu, sekularizace a individualismu nachází ve fázi úpadku (Griffin, 2000 str. 40).

Odmítal představu, že individuální svoboda je neomezená a neřízená, a zdůrazňoval důležitost sociálních vazeb a tradic. Kritizoval individualismus, v jeho pojetí ideální fungování zahrnuje kontrolu státu i nad soukromým aspektem života jedince. Mohler zpochybňoval liberální myšlenku pluralismu a odmítal, že různé hodnoty a zájmy by měly mít stejnou váhu a legitimnost ve společnosti. Upřednostňoval myšlenku hierarchie hodnot, oproti egalitářství a zdůrazňoval potřebu tradičního řádu a autority, které současná modernita, technokracie a globalizace ničí (Griffin, 2000).

Mohler tvrdil, že liberální hodnoty, jako je důraz na individuální svobodu a emancipaci, vedly k morálnímu rozkladu a dekadenci ve společnosti. Podle něj se společnost odvrátila od tradičních morálních hodnot a propadla sebeuspokojování a relativismu. Mohler kritizoval liberalismus za podporu multikulturalismu a nedostatek důrazu na ochranu a uchování národních a kulturních identit. Podle něj vedlo toto opomíjení k rozpadu společenské soudržnosti a vytvoření kulturní krize. Mohler tvrdil, že liberální společnost podporuje masovost a uniformitu, což vede ke ztrátě individuality a autenticity. Odmítal přístup k rovnosti a rovnocennosti všech názorů, což podle něj brání vzniku silné společnosti s jasnými hodnotami. Mohler věřil, že liberalismus oslabuje autoritu a politický řád ve prospěch neomezené individuální svobody. Podle něj to vede k politické nestabilitě a ztrátě společenského řádu. Zastával názor, že liberalismus přinesl mnoho negativních důsledků, které podle něj oslabily a poškodily evropskou společnost a kulturu. Armin Mohler byl kritický vůči liberalismu a vyjadřoval několik hlavních obav ohledně dopadu liberálních hodnot na Evropu, dle jeho názoru modernita zničila „zdravé“ hodnoty, které je třeba znovuobjevit (Cyprian Blamires, 2006 str. 472).

4.3 Příklady dalších evropských autorů

Kapitola, které se budeme věnovat, představuje pohled na tři významné evropské krajně pravicové myslitele – Alexandra Dugina, Franca Fredu a Tomislava Suniće. Tito intelektuálové a političtí aktivisté hráli důležitou roli v evropském krajně pravicovém myšlení, ačkoli jejich názory a přístupy se mohou v některých ohledech lišit.

Alexander Dugin, ruský politolog a filozof, je známý jako teoretik eurasiatismu a geopolitiky. Jeho myšlenky jsou ovlivněny ruským nacionalismem a tradicionalismem. Dugin prosazuje

myšlenku multipolárního světa a odmítá hegemonii Západu. Duginova ideologie byla kritizována pro své autoritářské a imperialistické tendence. Duginovo myšlení, zejména jeho eurasijská teorie, poskytuje alternativu k liberálnímu uspořádání světa a protiváhu k dominantnímu postavení Západu. Jeho myšlenky mohou sloužit jako intelektuální opora pro ty, kteří se snaží ospravedlnit a prosazovat silnou a autoritářskou vládu ve jménu ruského nacionalismu. Jeho přístup také může sloužit jako podpora pro imperiální ambice Ruska a jeho roli ve světě.

Franco Freda, italský intelektuál a aktivista, byl členem radikálního pravicového hnutí v Itálii. Freda byl spojen s neofašistickou a teroristickou organizací NAR (Neofašistická revoluční akce). Jeho názory spočívaly ve snaze obnovit moc fašistického režimu a bojoval proti demokratickým institucím. Freda byl odsouzen za účast na teroristických činech, které si vyžádaly lidské životy. Jeho myšlenky a činy jsou příkladem extrémního krajního pravicového smýšlení a jeho nebezpečných dopadů na společnost. Freda je považován za jednoho z představitelů radikálního italského neofašismu. Jeho příklad může sloužit jako inspirace pro ty, kteří sdílejí jeho přesvědčení o obnově fašistického režimu a silné autoritářské vlády. Freda mohl také hrát roli v rozšiřování teroristických strategií a taktik mezi extrémistickými skupinami.

Tomislav Sunić, chorvatský spisovatel, filozof a bývalý diplomat, se stal významným představitelem evropského krajního pravicového myšlení. Jeho názory byly silně protiimigrační a antiliberální. Sunić kritizoval multikulturalismus a globalizaci a prosazoval konzervativní hodnoty a kulturní identitu. Jeho myšlenky byly často spojovány s etnonacionalismem a rasovou nadřazeností, což vyvolávalo kontroverze a kritiku. porozumět rozsahu a dopadům evropského krajně pravicového myšlení v současné době. Sunić byl známý pro své protiimigrační a antiliberální názory. Jeho myšlenky mohou sloužit jako zdroj argumentů a propagace konzervativních hodnot a kultury především mezi těmi, kteří se obávají změn způsobených globalizací a multikulturalismem.

Tato kapitola se bude zabývat představením myšlenek a ideologií těchto tří krajně pravicových myslitelů. Zahrne jejich politické kontexty, ideové základy a vliv na evropskou společnost. Přístupem bude kritické zhodnocení jejich myšlenek, aby bylo možné lépe.

4.3.1 Alexander Dugin

Alexander Dugin, narozený v roce 1962 v Moskvě, je ruský krajně pravicový politický filosof a spisovatel. V 90. letech byl disidentem v komunistickém Rusku a po rozpadu Sovětského

svazu se spolu s Eduardem Limonovem podílel na založení Nacionálně bolševické strany Ruska hlásící se k nacionálnímu bolševismu, (Laruelle, 2019 str. 156).

Dugin se stal významnou postavou v ruské politické scéně působil jako vyučující na Moskevské státní univerzitě a v rámci sociologické katedry založil Centrum pro konzervativní výzkum. Jeho názory a kritika Vladimira Putina ho však později stáli místo na univerzitě (Zúquete, 2018).

Duginova politická filozofie se vyznačuje svojí, řekněme, flexibilitou, dokáže adaptovat svůj diskurz v závislosti na povaze publika. Dugin ve své politické filozofii zdůrazňuje důležitost geopolitických faktorů, jako jsou zeměpisné pozice, etnické skupiny a regionální mocenské rovnováhy. Zastává myšlenku, že Rusko by mělo být silnou, nezávislou a sebevědomou velmocí, která hájí své zájmy na globální scéně. Duginova politická ideologie se také přibližuje pravoslavnému nacionalismu v kombinaci s kritikou liberalismu a globalizace. Je známý svou podporou pro ruský nacionalismus a euroskepticismus. Jeho myšlenky mají vliv na některé politické skupiny a jednotlivé politiky v Rusku, kteří čtou jeho publikace, ale obecně nelze říci, že má přímý vliv na Kreml, Putina nebo tvorbu oficiální politiky (Laruelle, 2019 stránky 157-158).

Dugin díky svému politickému myšlení stal populárním v krajně pravicových a identitárních hnutích. Má vazby na francouzskou Novou pravici a konkrétně s Alainem de Benoistem. Díky svým názorům ho mnozí označují za předního krajně pravicového ideologa alternativní pravice, on to však odmítá a sám sebe vidí spíše jako konzervativního revolucionáře (Dahl, 2023 str. 56).

Dugin ve své politickém myšlení spojuje různé ideologie a doktríny jako jsou okultismus, tradicionalismus, konzervativní revoluce myšlenky francouzské Nové pravice euroasijského hnutí a otevřeně volá po obnovení ruské nacionalistické doktríny (Laruelle, 2019 str. 155).

Dugin nejvíce ovlivnil krajně pravicovou scénu svým eurasijským konceptem, kterému se věnuje například ve své knize *Čtvrtá politická teorie* (Dahl, 2023 str. 57).

Alexander Dugin měl určitý vliv na krajní pravici, zejména ve východní Evropě a Rusku. Jeho myšlenky a ideologie byly přijaty některými přívrženci extrémní pravice a nacionalistických skupin. Duginova teorie geopolitiky, která zdůrazňuje důležitost regionálních mocenských rovnováh a vlivu na světovou politiku, mohla nalézt odraz u některých krajně pravicových skupin, které se snaží prosazovat své národní zájmy a hegemonii. Koncept eurasijského hnutí,

kteřý Dugin prosazuje, propojuje ruskou identitu s Eurasii jako protiváhou Západu. Dugin se ve svých spisech často zabýval pravoslavným nacionalismem a obhajoval tradicionalistické hodnoty.

Liberalismus

Alexander Dugin má k liberalismu velmi kritický postoj. Považuje liberalismus za hlavní nepřitele ruského národa a civilizace a označuje ho za destruktivní ideologii. Dugin argumentuje, že se jedná o individualistickou teorii, materialismem a kosmopolitismem, které jsou podle něj v rozporu s ruskou tradicí a hodnotami. Vidí liberalismus jako ideologii, která se snaží zničit tradiční hodnoty, identitu ve prospěch globalizace vytvoření univerzální společnosti a homogenizace světa. Jeho koncept neo-euroasianismu se má pokusit o vytvoření nové politické ideologie kompletně zbavené liberalismu (Dugin, 2014).

Podle Dugina je liberalismus v mnoha ohledech totalitární ideologií, kvůli jeho absolutnímu normativnímu charakteru. Kritizuje ho za falešnou rovnost a svobodu, která vede k rozpadu společnosti a hierarchií. Odmítá rovnost mezi národy a kultury a prosazuje univerzální hodnoty a normy na úkor specifických kultur a tradic. Dugin tvrdí, že liberalismus je podvodný a nebezpečný, a že jeho cílem je oslabit a zničit ruskou civilizaci. Dugin také kritizuje liberální demokracii jako nedemokratický systém, který omezuje skutečnou svobodu a upřednostňuje moc a zájmy oligarchů a elit. Namísto liberální demokracie prosazuje Dugin autoritativní model, který kombinuje silný stát s určitými tradičními hodnotami a důrazem na národní identitu (Laruelle, 2019).

Alexander Dugin, jako někdo, pro koho je tradicionalismus zásadním, vidí v liberalismu a modernismu ohrožení tradičních hodnot, zvyků a náboženství. Dugin tvrdí, že liberalismus v Rusku a ve světě podporuje dekonstrukci národní identity a tradic. Podle něj se liberální hodnoty, jako je individualismus a kosmopolitismus, snaží oslabit ruskou kulturu a národní státnost tím, že podporují multikulturalismus a nadnárodní instituce. Dugin kritizuje liberalismus za šíření materialismu a konzumerismu, které podle něj vyprazdňují duchovní hodnoty a vedou k ztrátě morálního kompasu. Podle Dugina liberalismus slouží jako nástroj pro prosazování západního kulturního a politického imperialismu. Tvrdí, že liberální hodnoty, které jsou spojeny se Západem, byly vnuceny Rusku a ostatním zemím, což oslabuje jejich vlastní kultury a suverenitu. Dugin kritizuje liberální systémy za vytváření prostředí, ve kterém se prosazuje politická korupce a vzniká oligarchie. Tvrdí, že liberální demokracie v Rusku umožnila koncentraci moci do rukou bohatých elit a podkopává skutečnou demokracii. Dugin má specifický pohled na to, jak by měla vypadat "skutečná demokracie" jeho představa se

výrazně liší od tradičního západního chápání demokracie. Hierarchii a autoritu považuje za důležité prvky skutečné demokracie. Namísto liberálního důrazu na individuální svobodu a rovnost zdůrazňuje potřebu silné autority a hierarchie, která by zajišťovala stabilitu a řád ve společnosti. V jeho představě demokracie by měla umožňovat významnou roli etnickým národům a měla by být založena na zachování národní identity. Proto byl Dugin zastáncem tzv. organické demokracie, kde by v ideálním případě měl stát sloužit národnímu společenství. Takový druh demokracie by se vyznačoval jednomyslností v politických otázkách a také návratu k přirozené hierarchii, avšak také v určitém druhu korporativismu, který by omezil prostor pro jednotlivce mimo kolektiv (Laruelle, 2006 stránky 13-14).

Dugin tvrdí, že liberální hodnoty a ideologie způsobily ve společnosti Ruska rozpad tradičních institucí, ztrátu morálních hodnot a oslabení národní identity. Podle něj se Rusko stalo zranitelným vůči vnějším vlivům a ztratilo schopnost prosazovat své vlastní zájmy (Laruelle, 2019).

Multikulturalismus

Kritika multikulturalismu není v Duginově případě tak výrazná, jako kritika liberalismu. Neo-urasianismus dle něj apeluje na kulturní a etnické rozdíly a pluralitu hodnot. Velmi kriticky se Dugin vyjadřuje na úkor univerzalizmu, a to ať už liberálního, sociálního nebo západního. Dugin nesouhlasí s tvrzením, že mnohočetnost kultur nutně znamená konflikt, ten dle něj vyvolávají právě globalizace a americká hegemonie. Podle jeho názoru má každá kultura právo na to zachovat svou identitu, což univerzalizmus nedovoluje (Dugin, 2014).

Dugin upozorňuje na možnost konfliktů mezi různými etnickými a kulturními skupinami, které vznikají v důsledku multikulturalismu a největší hrozbu považuje masovou imigraci, konkrétně z muslimských zemí (Dahl, 2023 str. 60). Jeho stanovisko reflektuje také jeho preference pro etnonacionalismus a důraz na ochranu národní suverenity a tradic.

Koncept eurasijského geopolitického uspořádání si Dugin představoval jako rozšíření ruského impéria do oblastí východní Evropy, které by měly zachovanou určitou míru autonomie a také by byly respektovány regionální a etnická specifika. Vytvořil by se tak prostor, který by mohl konkurovat globální strategii liberálního USA podporovat všechny globální kapitalistické země. Toto konkrétní Duginovo vidění světa nesdílí všichni identitáři, i když měl obecně na hnutí velký vliv, mnozí z nich jsou ultranacionalističtí anebo si představují sdružení evropských národů bez EU, jiní mají představu rozdělení Evropy na jednotlivé regiony (Dahl, 2023 stránky 58-60).

Identita

Alexander Dugin se zabýval identitární politikou a měl k ní specifický pohled. V jeho myšlení identitární politika hraje důležitou roli a je spojena s jeho konceptem eurasijské ideologie.

Dugin pokládal za důležité a ochraňovat národní a kulturní identitu. V jeho přesvědčení je identita základem pro stabilitu a kohezi společnosti, kterou dle něj narušuje universalismus a globalismus. Tvrdí, že liberální individualismus, kde fungují atomizovaní jedinci místo soudržných kolektivních struktur uchovávací kulturu, zvyky a jazyk, maří snahy o zachování identity (Dugin, 2014).

Dugin preferuje myšlenku etnonacionalismu, který dává důraz na suverenitu jednotlivých etnických skupin a jejich právo na samosprávu. V rámci eurasijské ideologie prosazuje také regionální identitu a spolupráci mezi různými regiony na základě jejich specifických historických, kulturních a geografických podmínek (Dahl, 2023 str. 58).

Dugin ve svém politickém myšlení přichází s alternativou k z jeho strany tak kritizovanému liberalismu a také ke komunismu a nacionalismu, což je radikální konzervatismus s velkým důrazem na etnickou a náboženskou tradici (Dahl, 2023).

Dugin preferuje etnopluralismus jako způsob ochrany evropské identity před útoky globalizace a kosmopolitismu. Dugin ostře kritizuje multikulturalismus a imigraci, podle něj oslabují evropskou identitu, zvláště velké riziko pak spatřuje v masové imigraci muslimů, kteří dle nejen ohrožují etnické složení Evropy, ale také vznikají náboženské spory (Dahl, 2023). Místo univerzalizmu prosazuje respekt k rozmanitosti evropských kultur a jejich harmonickou koexistenci. V jeho pojetí by měla být zachována jednota evropských národů a jejich kulturních tradic.

Dugin vyzývá k posílení spolupráce mezi evropskými státy. V rámci eurasijské ideologie navrhuje vytvoření nového politického uspořádání, které by umožnilo spolupráci a sdílení hodnot mezi evropskými národy a státy. Tato spolupráce by měla chránit a posilovat evropskou identitu.

4.3.2 Franco Freda

Franco Freda je italský extremistický politický aktivista a hlavní postava neonacistické a neofašistické italské poválečné krajně pravicové scény. Narodil se v roce 1942 v italském městě Padova a byl členem krajně pravicového hnutí Ordine Nuovo (Nový řád). Franco Freda je

významnou postavou pro krajně pravicovou scénu v Itálii a je spojován s radikálně nacionalistickými a neofašistickými hnutími. Jeho angažmá v italské krajně pravicové scéně bylo založeno na extrémním nacionalismu, rasismu a antiliberálním. Založil nakladatelství *Edizioni di Ar* (Ferraresi, 1996).

Freda se nechvalně proslavil svou účastí na teroristických aktivitách v 60. a 70. letech 20. století. Byl zapojen do bombového útoku v Piazza Fontana v roce 1969, při kterém bylo zabito 16 lidí. Útok provedla neofašistická organizace Ordine Nuovo (Nový řád), jejíž byl Freda jedním z představitelů (Ferraresi, 1996 str. 90). Organizaci založil někdy kolem roku 1960 novinář Pino Rauti a byla neofašistickým hnutím, které usilovalo o obnovení fašistického režimu v Itálii. Ve spolupráci s Ordine Nuovo sehrál Freda důležitou roli při radikalizaci a mobilizaci krajně pravicových sil v zemi. Skupina v 70. a 80. letech provedla organizace řadu dalších teroristických útoků, například na antifašistický pochod, ale nejznámější se odehrál v roce 1980, kdy odnož Ordine Nuovo, *Nuclei Armati Rivoluzionari*, provedla bombový útok na vlakové nádraží v Boloni, při kterém zemřelo 80 lidí (McHugh, 2011 stránky 451-452). Skrze svoji ideologii šířili nacionalismus, xenofobii a antisemitismus a byli zapojeni do organizování extremistických akcí. Jejich aktivismus a teroristické útoky, jako například bombové útoky, měly za cíl destabilizovat společnost a vyvolat chaos. Tím se snažili podpořit své politické cíle a prosadit návrat k autoritářskému režimu.

Liberalismus

Jako radikální nacionalista a neofašista se Freda postavil proti liberalismu jako politickému směru a ideologii. Liberalismus je založen na principu individuálních svobod a obhajuje omezenou roli státu, ochranu lidských práv a ekonomickou svobodu. Fredova představa ideálního státu odpovídala totalitní společnosti, kde stát zasahuje i do soukromé sféry života občanů (Freda, 2014).

Je potřeba si uvědomit, že Fredovy postoje jsou formovány z pohledu někoho, kdo se absolutně nedokáže ztotožnit se systémem, ve kterém se nachází, a který je dle něj nespravedlivý.

Freda vyzdvihuje roli fašismu, který dle něj má schopnost zvrátit proud západních dějin, a „vyléčit“ lidstvo z demokratismu a osvícenectví. Freda v současné Itálii spatřuje úpadek národně politického života, dle něj oligarchové ovládající společnost pouze sledují vlastní zájmy a vykořisťují lid. Itálie dle jeho názoru je v dnešní době pouze „kolonií“ USA a řešením tohoto problému by byla osvobozující kulturní revoluce, která by poté přešla do revoluce politické (Freda, 2019).

Freda a další krajně pravicoví aktivisté obvykle považují liberalismus za slabý a destruktivní. Kritizují ho za to, že podporuje pluralismus, multikulturalismus a globalizaci, které jsou v rozporu s jejich nacionalistickými a etnocentrickými ideály. Freda a jeho stoupenci byli příznivci autoritářství a silného státu, který by hájil "čistotu" a "jednotu" národa.

Multikulturalismus

Problematicke multikulturalismu se Freda příliš ve svém politickém myšlení nevyjadřuje. Avšak z několika jeho myšlenek lze odvodit, jakým způsobem se stavěl k problematice soužití vícero etnik a kultur. Otevřeně se označuje za rasistu, když prohlašuje, že:

„My z Národní fronty jsme rasisté: upřímní a zjevní. Vyznávaná doktrína morfologického rasismu pro nás znamená zůstat věrnými naší rasové formě, přičemž respektujeme rasové formy odlišné od naší. Těm přiznáváme rovné právo rozvíjet se ve vlastních zemích, podle zvláštních charakteristik života čili života odlišného od našeho. Jsme opravdu otevřenými a důslednými stoupenci multirasového světa, jistě nepatříme k těm, kdo pomocí míšení chtějí různé lidské rasové druhy smontovat do jediné humanoidní entity, podrobené světovému kapitalismu.“

Z Fredova prohlášení vyplývá, že určitým způsobem respektuje cizí kultury a rasy, avšak pouze za předpokladu, že se drží ve vlastních hranicích a nedochází k pronikání do cizích kultur. Na otázku, jak se obyčejný člověk má postavit k rasové otázce, Freda odpověděl: *„nebude nadšeně tleskat černé hudbě nebo boxerům nebo fotbalistům, nebude se spojovat se senegalskou ani s káhirskou prostitutkou – stejně tak nebude využívat, aby ušetřil peníze, maghrebského zahradníka“*. Obecněji požadoval uzavření hranic neevropským národům, zrušení občanství neevropanům, kteří ho drží a jejich repatriaci.

Freda tvrdí, že v Evropě skončilo období kulturních válek a začíná období rasových válek způsobených mohutnou imigrací, což dle něho rozloží evropské národy (Freda, 2019 stránky 11-12).

Identita

Franco Freda prosazoval radikální nacionalistickou ideologii zdůrazňuje kolektivní identitu a silný pocit příslušnosti k určitému etniku, kultuře nebo národu. Freda a jeho stoupenci byli zastánci myšlenky, že identita jednotlivce by měla být pevně spojena s národní identitou a že zachování a posílení této identity je klíčové pro stabilitu a kontinuitu společnosti.

„všechny by bylo lepší, kdyby Evropané zůstali v Evropě, Afričané v Africe, islámští fundamentalisté ve svých zemích“ (Freda, 2019).

Freda byl také otevřeným antisemitou. Přesné a podrobné vyjádření Franca Fredy ke konceptu identity nejsou snadno dostupné, jelikož se jako radikální nacionalista a neofašista vyjadřoval spíše k tématům jako rasa, totalitní stát a nacionalismus, avšak lze očekávat, že jeho přístup k tématu identity byl pravděpodobně silně propojen s jeho nacionalistickými ideologiemi. Freda byl zastáncem silné a jednotné národní identity. Zdůrazňoval důležitost ochrany a posílení národní identity jako klíčového faktoru pro udržení kulturního dědictví a společenské soudržnosti. Freda a neofašisté obecně obvykle zdůrazňují kolektivní identitu nad individuální a kladou důraz na příslušnost k určitému etniku, kultuře nebo národu.

4.3.3 Tomislav Sunić

Narodil se v roce 1953 ve Splitu v Jugoslávii (dnešní Chorvatsko) je chorvatský diplomat, akademik, spisovatel a politický aktivista. Sunić získal doktorát z politologie na University of California, Santa Barbara a učil jako vysokoškolský profesor na různých univerzitách napříč USA. V době jeho působení v USA vydal svou první knihu *Evropská nová pravice. Proti liberalismu a egalitářství* v 90. letech pracoval v tiskovém oddělení chorvatského ministerstva zahraničí, poté jako diplomat v Londýně, Bruselu či Kodani. Sunić publikoval a psal pro mnoho médií, ať už otevřeně krajně pravicových nebo mezinárodně respektovaných, například *Le Monde* nebo *Washington Post*. Jeho dílo bylo citováno a diskutováno mezi příznivci krajní pravice, kteří sdílejí jeho kritický pohled na moderní liberalismus, multikulturalismus a globalizaci (Balleck, 2018 str. 352).

Je známý svými nacionalistickými a konzervativními názory a byl členem několika organizací a think-tanků, udržoval kontakty s osobnostmi a organizacemi krajně pravicové scény, jako jsou *Ku Klux Klan*, skupiny popírající holokaust a s mnoha identitárními skupinami v Evropě a USA (Dahl, 2023 str. 45). Jeho dílo se zaměřovalo na témata jako kultura, etnicita, migrace, multikulturalismus a globalizace. Sunić je kritický vůči modernímu liberalismu a multikulturalismu, a upozorňoval na důsledky masové migrace a kulturních změn pro evropskou společnost. Tomislav Sunić je známý svými nacionalistickými a konzervativními názory, které měly vliv na některé krajně pravicové skupiny a organizace. Jeho dílo se soustředí na témata, která oslovují krajně pravicové a nacionalistické ideologie, jako je etnicita, migrace, multikulturalismus a globalizace (Balleck, 2018 stránky 352-353).

Liberalismus

Tomislav Sunić měl kritický pohled na liberalismus a vyjadřoval se proti některým jeho aspektům. Považoval moderní liberalismus za destruktivní a nebezpečný pro společnost. Sunić kritizoval liberální hodnoty, jako je individuální svoboda a rovnost, a tvrdil, že tyto hodnoty vedou k rozkladu tradičních sociálních struktur a kulturních kořenů. Věřil, že liberalismus podporuje materialismus, hedonismus a egoismus na úkor společenského soudržnosti a morálních hodnot. Zaměřoval se také na politickou korektnost a multikulturalismus, které považoval za negativní důsledky liberálního myšlení. Sunić tvrdil, že liberalismus vede k potlačování svobody projevu a názorů, protože brání vyjádření odlišných názorů a kritiky. Kritizoval také multikulturalismus, který podle něj ohrožuje kulturní identitu a jednotu společnosti (Sunic, 2011).

Tomislav Sunić věřil, že liberalismus a jeho hodnoty přinesly několik negativních důsledků do Evropy. Sunić tvrdil, že liberální hodnoty, jako je individuální svoboda a rovnost, vedou ke kulturnímu rozkladu, dle jeho názoru liberalismus znamená rovnost před zákonem, ale není možné dosáhnout rovnosti mezi rasami, lidskou biologii či hostií. Podle něj byly tyto hodnoty vnuceny na tradiční společnosti a kořeny Evropy, což vede ke ztrátě kulturní identity a tradic. Sunić byl kritický vůči multikulturalismu, který považoval za důsledek liberálního myšlení. Podle něj multikulturalismus ničí společenskou soudržnost a ohrožuje kulturní jednotu Evropy. Tvrdil, že multikulturalismus vytváří etnické a kulturní konflikty a zabraňuje integraci přistěhovalců. Tvrdil, že důraz na individuální svobodu a sebeuspokojení vede k materialismu, hédonismu a oslabení morálních hodnot. Podle něj se Evropa stala zotročenou konzumní společností, vyznačující se nedostatkem tradičních morálních principů (Sunic, 2011).

Multikulturalismus

Sunić tvrdil, že multikulturalismus vede k postupné ztrátě kulturní identity společnosti. Podle něj rozmanitost kultur a etnických skupin vede k oslabení kulturních kořenů a soudržnosti společnosti. Považoval to za hrozbu pro tradiční kulturní hodnoty a kulturní dědictví Evropy. Největší nebezpečí spatřoval ze strany Islámu. Kritizoval především vítání uprchlíků a tzv. „welcome culture“, která dle jeho názoru podporuje probíhající „demografický džihád“ (Dahl, 2023).

Sunić rovněž upozorňuje, že v multikulturních a multirasových zemích, kde se většinová a původní společnost cítí ohrožení své národní a historické identity ze strany menšin, je vyskytuje násilná forma nacionalismu a rasismu. Větší národ, který koexistuje s etnickou menšinou v rámci stejného politického uspořádání, má neustálý strach o svou historickou a národní

identitu, která by mohla být stran cizích kultur, neochotných přijmout tuto identitu, vymazána (Sunic, 2011).

Sunic upozorňoval na možnost vzniku etnických a kulturních konfliktů v důsledku multikulturalismu. Podle něj rozdílné kultury, hodnoty a zvyklosti vedou ke vzájemnému neporozumění a konfliktům mezi různými skupinami. Považoval to za destabilizující prvek společnosti. Sunic tvrdil, že multikulturalismus brání procesu integrace nových přistěhovalců do hostitelské společnosti. Podle něj multikulturalismus podporuje udržování oddělených etnických a kulturních enkláv, což vede k nedostatku přizpůsobení a vzájemného porozumění mezi různými skupinami. Sunic varoval, že multikulturalismus ohrožuje tradiční hodnoty a normy společnosti. Tvrdil, že se v důsledku multikulturalismu a s ním spojením masová imigrace z chudých, přelidněných regionů do západních bohatších zemí, atraktivní svým spotřebitelsky orientovaným způsobem života destruuje původní kultury. Zodpovědnost za současný stav imigrace nesou dle něj průmyslové společnosti, které svým materialistickým způsobem fungování zredukovali člověka na úroveň zboží, které lze snadno přemístit (Sunic, 2011).

Identita

Tomislav Sunic byl významnou postavou pro identitární hnutí. Sunic zdůrazňoval důležitost kulturní identity a kritizoval trendy, které podle něj vedly ke ztrátě kulturních kořenů a identit v moderní společnosti. Ohrožení identity viděl v multikulturalismu, ale především v globalismu, který se snažil vytvořit jeden globální systém na základě stejnosti a tak se snaží o potlačování jednotlivých identit (Sunic, 2011 str. 27) Věřil, že udržení a posílení etnických a kulturních tradic je klíčové pro zachování soudržnosti a kontinuity společnosti. Sunic sdílel tento pohled a obhajoval právo každé kultury na sebeurčení a zachování své jedinečnosti. Obviňoval židovskou a křesťanskou nauku, především v otázkách rovnosti a obětování, ale také vytvoření základů pro liberalismus a komunismus, za problémy, které ve spojení s globalismem vidí, jako jsou nyní krize identity (Dahl, 2023 str. 45).

Globalizace a westernizace dle Sunice změnili způsob vnímání světa. I když se Západ snaží přetvořit svět k obrazu svému, žijeme nyní v době, která je specifická tím, že etnické, historické, jazykové a kulturní rozdíly koexistují vedle sebe s vědomím rozdílnosti. Poprvé v historii je dosaženo to, co Sunic nazývá *pluriversum*, multipolární uspořádání, kde v globálním měřítku dochází ke konfrontaci mezi velkými kulturními skupinami (Sunic, 2011).

Sunić zdůrazňoval důležitost kulturního sebevědomí Evropanů. Považoval za klíčové, aby Evropané byli hrdí na svou kulturní dědictví, tradice a hodnoty a vybízel, aby etnokulturní identita již nebyla pouze záležitostí soukromé sféry, ale aby se domáhala uznání ve veřejné sféře. Podporoval povědomí o kulturních kořenech a jejich uznání jako klíčových prvků evropské identity. Tvrdil, že otázka identity bude v nadcházejících desetiletích stále více aktuálnější. Sunić se stavěl za ochranu tradičních hodnot Evropy, jako jsou rodina, náboženství, jazyk a kultura. Tvrdil, že tyto hodnoty by měly být aktivně podporovány a chráněny před vnějším vlivem a negativními důsledky modernizace. Modernita dle jeho názoru podkopává sociální systémy, které dávaly jednotlivci jasné místo ve společnosti, a podněcuje zpochybňování vlastní identity (Sunić, 2011). Sunić byl kritický vůči masové migraci a jejím dopadům na evropskou identitu. Považoval nekontrolovaný příliv přistěhovalců za hrozbu pro kulturní jednotu Evropy a navrhoval omezování migrace jako prostředek ochrany evropské identity. Sunić zastával tradicionalistický přístup, který zdůrazňoval důležitost zachování tradičních společenských a kulturních institucí. Podporoval zdravý rozvoj komunit a společností, která by chránila a podporovala evropskou identitu.

Závěr

Po skončení druhé světové války byla krajní pravice silně diskreditována kvůli spojení s fašistickými a nacistickými režimy. Totalitní režimy ve světě a jejich hrůzné zločiny, včetně holocaustu, zanechaly trvalé stigmatizace na krajně pravicových ideologiích. Krajně pravicové politické strany byly zakázány a postaveny mimo zákon v mnoha zemích, což oslabilo jejich vliv. Vlády a politické elity se snažily předejít opakování hrůz druhé světové války a zabránit rozmachu nových extremistických hnutí. Svět se zaměřil na budování demokracie, ochranu lidských práv a mezinárodní spolupráci, což odporovalo myšlenkám krajní pravice.

Od 60. let 20. století se krajně pravicové hnutí začalo ideologicky přeformulovávat. Snahou některých myslitelů bylo distancovat myšlenky a koncepty krajní pravice od nacistického dědictví, spojeného mimo jiné například s radikální rasismem. Noví intelektuálové se snažili prezentovat krajní pravici jako „obhájce západních hodnot“ nebo „zachránce tradiční kultury“. Vznikla nová generace krajně pravicových myslitelů, kteří se soustředili na masovou imigraci, multikulturalismus a globalizaci jako hlavní hrozby pro národní státy a tradiční identitu. Tito intelektuálové používali sofistikované argumenty, aby získali legitimní status ve společnosti a unikli přímému spojení s nacistickými zločiny.

Ve 21. století se krajní pravice znovu začala prosazovat v politickém prostoru. Globalizace, migrační krize, ekonomické nerovnosti a sociální napětí vyvolaly nejistotu a obavy mezi lidmi, což poskytlo krajně pravicovým hnutím vhodné podmínky pro opětovný vzestup. Noví lídři a strany na krajní pravici se naučili používat moderní komunikační technologie, zejména sociální média, k mobilizaci svých stoupenců a šíření svých myšlenek. Některé z těchto hnutí získaly parlamentní zastoupení, a dokonce vstoupily do vlád některých zemí. Krajní pravice dnes nabízí pestrou škálu ideologií, od nacionalismu až po identitární politiku. Mezi hlavní témata patří omezení imigrace, ochrana národní kultury a tradic, odpor vůči globalistickým institucím a obavy ohledně národní bezpečnosti.

Z analýzy publikací a sekundární literatury týkající se těchto osobností vyplynulo, že intelektuální krajně pravicová scéna prošla komplexním procesem transformace od období poválečné stigmatizace a izolace k postupné snaze získat společenskou a politickou akceptaci. První poválečné období bylo charakterizováno potlačováním krajně pravicových myšlenek a často s sebou neslo ostrakizaci jednotlivců spojených s touto ideologií. Nicméně postupem času došlo k postupné revizi strategie a zdůraznění měkčích forem prezentace myšlenek.

V průběhu let se tito myslitelé pokoušeli prezentovat své názory a postoje v rámci akademického diskurzu, využívali intelektuální jazyk a argumentaci, aby ospravedlňovali své postoje. Zároveň docházelo k přesunu důrazu od rasismu a extremismu k tématům jako kultura, identita, multikulturalismus a otázky globalizace. Tato nová témata byla prezentována jako klíčové prvky ve snaze nalézt shodu se širokým spektrem společnosti. V procesu přizpůsobování a hledání shody se společností se někteří myslitelé krajní pravice zaměřili na konkrétní témata a otázky, které byly vnímány jako relevantní pro širší veřejnost jako například kultura, identity, multikulturalismu či globalizace.

Zvláštní pozornost byla věnována otázce, jak se krajně pravicová scéna snažila ospravedlňovat své názory v rámci demokratických a právních hodnot, které jsou základem poválečného evropského politického systému. Některí myslitelé zdůrazňovali právo na svobodu projevu a názoru, zatímco jiní hledali spojení mezi svými idejemi a tradicemi demokratických hodnot.

Celkově lze konstatovat, že intelektuální krajně pravicová scéna prošla výrazným vývojem, přičemž se snažila adaptovat svou ideologii tak, aby se stala přijatelnou ve společnosti a politickém prostředí po druhé světové válce. Je zřejmé, že tito myslitelé usilovali o vytvoření obrazu, který by odpovídal normám demokratického politického systému, a tím získání větší

společenské a politické legitimacy. Zároveň však zůstává otázkou, nakolik byly tyto snahy úspěšné a zda byly schopny zcela eliminovat odpor vůči ideologii krajní pravice ve společnosti.

Všichni v této práci představení myslitelé se zaměřují na zachování a posílení národní identity a etnických kořenů. Věří, že multikulturalismus a globalizace ohrožují tradiční hodnoty a kulturu Evropy. Tyto osobnosti sdílejí kritický postoj k liberalistickým a levicovým ideologiím, které podle nich oslabují národní státy a snižují kulturní soudržnost. Většina z nich je skeptická nebo odmítavá vůči Evropské unii. Považují ji za symbol nadnárodního byrokratického aparátu, který narušuje suverenitu národních států. Rovněž sdílí touhu po obnově a udržení tradičních společenských, kulturních a náboženských hodnot. Tyto myšlenky jim umožňují odporovat sociálním a kulturním změnám, které považují za destruktivní. Někteří z těchto myslitelů vyzdvihují důležitost silného vedení a autoritářské vlády, aby se zajistila stabilita a řád v společnosti.

Mezi krajně pravicovými autory však ne vždy panuje shoda a také se mohou rozcházet v tom, co pokládají za hlavní problémy současné společnosti. Někteří myslitelé jako Guillaume Faye a Alexander Dugin se více zaměřují na geopolitiku a národní zájmy, zatímco Alain de Benoist se soustředí spíše na etnopluralismus a multikulturalismus. I když někteří z těchto myslitelů vyjadřují kritiku vůči imigraci, někteří, jako je Renaud Camus, byli spojováni s rasistickými a xenofobními názory, zatímco jiní se snaží zdůraznit kulturní rozdíly a podporují mírovou spoluexistenci. Dominique Venner zdůrazňuje důležitost křesťanských kořenů, zatímco Alexander Dugin preferuje návrat k tradici starověké slovanské víry a podporuje pravoslavné křesťanství. Někteří myslitelé, jako Tomislav Sunić, mohou být kritičtější vůči Evropské unii z důvodu její byrokracie a centralizované moci, zatímco jiní, jako Armin Mohler, se mohou více zaměřovat na ekonomickou a politickou integraci. Götz Kubitschek se snaží hledat nové formy konzervatismu a pravicové politiky, zatímco Franco Freda, mohou vycházet ze starších myšlenek a ideologií, jako je fašismus.

Analýza ukázala, že i přes pestrost pohledů mezi jednotlivými autory existují určité společné znaky a témata, která se pravidelně objevují v jejich myšlení ohledně těchto klíčových politických témat. Společným prvkem politického myšlení představených intelektuálů je především kritický postoj vůči liberalismu. Vidí ho jako ideologii, která vede k morálnímu relativismu, oslabení národních hodnot a ztrátě identity. Liberalismus je často vnímán jako faktor rozkladu tradičních společenských struktur, proto je zdůrazňována potřeba ochrany a udržení národní identity a kulturního dědictví. To může zahrnovat omezení masové migrace, zvýšenou kontrolu hranic a posílení národní kultury jako součásti jejich požadavků. Věří, že

národní identita a kultura jsou klíčové pro stabilitu a samostatnost států a že tyto hodnoty jsou ohroženy masovou migrací, multikulturalismem a globalizací, jedním z hlavních cílů těchto osobností krajně pravicové scény je zachování národní identity. S tím souvisí jejich společná kritika multikulturalismu, který je v jejich očích hrozbou pro národní identitu. Mělo by tak dojít k návratu kultur do svých původních geografických podmínek. Výše zmínění myslitelé viní globalismus a multikulturalismus za mísení etnik a kultur, což dle jejich názoru vede ke konfliktům ve společnosti a za rozpadu sociální soudržnosti. Argumentují „právem na to se odlišovat“, a proto prosazují, aby se cizí etnika a kultury vrátili do svých původních hranic a zachovali tak svou kulturu a tradice. Různá etnika a kultury mají v jejich očích práva na existenci a autonomii, avšak měly by existovat odděleně a nevměšovat se do záležitostí ostatních. Tito krajně pravicový myslitelé jsou rovněž zastánci konzervativního směru, společným prvkem v jejich politickém myšlení je tak odpor k modernitě, neboť znemožňuje zachování tradičních hodnot a institucí, včetně tradiční rodiny a náboženství. Zajímavým společným prvkem, který prostupuje politickým myšlením vybraných autorů je shoda na odmítání politické korektnosti. Vidí ji jako omezující svobodu slova a myšlení, brzdící schopnost kriticky zkoumat společenské otázky a formovat alternativní názory.

V názorech na téma liberalismu, multikulturalismu nebo identity u vybraných autorů však lze také pozorovat rozdíly, a ne vždy mezi jejich přístupy panuje shoda. Liberalismus, jako klíčový prvek západní politické tradice, se stal terčem kritiky těchto autorů, kteří ho považují za destruktivní sílu, která ohrožuje tradiční hodnoty a sociální struktury. Alain de Benoist zdůrazňuje nebezpečí uniformity a ztráty autentičnosti v důsledku liberální globalizace. Guillaume Faye a Renaud Camus se zaměřují na kritiku multikulturalismu spojeného s liberální politikou, přičemž zdůrazňují hrozbu, kterou vidí ve ztrátě kulturní identity a homogenity. Identita je pro tyto myslitele klíčovým tématem, a to jak na individuální, tak na kolektivní úrovni. Dominique Venner a Götz Kubitschek se snaží obhájit tradiční hodnoty a kulturní dědictví, které považují za ohrožené liberalizací a multikulturalismem. Markus Willinger a Armin Mohler se zabývají otázkou identity v kontextu evropské kultury a civilizace, zatímco Alexandra Dugin přináší perspektivu ruského eurasijismu.

Celkově lze konstatovat, že vybraní autoři společně tvoří pestrou a komplexní mozaiku myšlenek, které jsou spojeny s krajní pravíci. Jejich kritika liberalismu, multikulturalismu a důraz na národní identitu představují klíčové prvky jejich politické filozofie. Přesto však rozdílné názory na konkrétní otázky ukazují na bohatství a pluralitu myšlení v rámci tohoto politického spektra.

Tito krajně pravicoví myslitelé reprezentují rozmanitost názorů a přístupů, ale současně spojuje jejich obava o budoucnost Evropy a touha po zachování tradičních hodnot. Je důležité analyzovat jejich myšlenky s kritickým pohledem, porozumět kontextu, ve kterém jejich ideologie vznikají, a věnovat pozornost možným rizikům, která tato politická směřování přinášejí. Studium těchto myslitelů může poskytnout užitečný vhled do politického spektra a aktuálních výzev, kterým čelíme ve společnosti, a může nám pomoci lépe porozumět dynamice moderního politického myšlení v Evropě.

Summary

After the end of Second World War, the far right was heavily discredited due to its association with fascist and Nazi regimes. Totalitarian regimes in the world and their terrible crimes, including the Holocaust, have left permanent stigmas on far-right ideologies. Far-right political parties were banned and outlawed in many countries, weakening their influence. Governments and political elites tried to prevent a repeat of the horrors of the Second World War and maintain the momentum of new extremist movements. The world is about building international democracy, protecting human rights and cooperation, which contradicted the ideas of the regional right.

From the 1960s, the far-right movement began to ideologically reformulate. The effort of some thinkers was to distance the ideas and concepts of the extreme right from the Nazi legacy, connected, among other things, to radical racism. New intellectuals tried to present the extreme right as "defenders of Western values" or "saviors of traditional culture". A new generation of far-right thinkers emerged who focused on mass immigration, multiculturalism and globalization as the main threats to nation-states and traditional identity. These intellectuals used sophisticated arguments to gain legitimate status in society and escape direct association with Nazi crimes.

In the 21st century, the extreme right again began to assert itself in the political space. Globalization, the migration crisis, economic inequalities and social tensions have created insecurity and fear among people, which has provided the right conditions for far-right movements to rise again. New leaders and parties on the extreme right have learned to use modern communication technologies, especially social media, to mobilize their followers and spread their ideas. Some of these movements have gained parliamentary representation and even entered the governments of some countries. Today, the extreme right offers a diverse range of ideologies, from nationalism to identity politics. Major topics include immigration

restrictions, the protection of national culture and traditions, resistance to globalist institutions, and national security concerns.

The analysis of publications and secondary literature related to these personalities showed that the intellectual far-right scene went through a complex process of transformation from a period of post-war stigmatization and isolation to a gradual effort to gain social and political acceptance. The first post-war period was characterized by the suppression of extreme right-wing ideas and often entailed the ostracism of individuals associated with this ideology. However, over time there was a gradual revision of the strategy and an emphasis on softer forms of presentation of ideas.

Over the years, these thinkers have attempted to present their views and positions within academic discourse, using intellectual language and argumentation to justify their positions. At the same time, there was a shift in emphasis from racism and extremism to topics such as culture, identity, multiculturalism and issues of globalization. These new themes were presented as key elements in an effort to find agreement with a broad spectrum of society. In the process of adapting and finding harmony with society, some far-right thinkers focused on specific topics and questions that were perceived as relevant to the wider public, such as culture, identity, multiculturalism or globalization.

Special attention was paid to the question of how the far-right scene tried to justify its views within the democratic and legal values that are the basis of the post-war European political system. Some thinkers emphasized the right to freedom of expression and opinion, while others sought a connection between their ideas and traditions of democratic values.

Overall, it can be stated that the far-right intellectual scene has undergone significant development, trying to adapt its ideology in order to become acceptable in the social and political environment after the Second World War. It is obvious that these thinkers sought to create an image that would correspond to the norms of a democratic political system, thereby gaining greater social and political legitimacy. At the same time, however, the question remains as to how successful these efforts were and whether they were able to completely eliminate resistance to the far-right ideology in society.

All the thinkers presented in this work focus on preserving and strengthening national identity and ethnic roots. He believes that multiculturalism and globalization threaten the traditional values and culture of Europe. These figures share a critical attitude towards liberal and left-wing ideologies, which, according to them, weaken nation-states and reduce cultural cohesion.

Most of them are sceptical or rejecting the European Union. They consider it a symbol of a transnational bureaucratic apparatus that violates the sovereignty of nation states. It also shares the desire to restore and maintain traditional social, cultural and religious values. These ideas allow them to oppose social and cultural changes that they see as destructive. Some of these thinkers emphasize the importance of strong leadership and authoritarian rule to ensure stability and order in society.

However, far-right authors do not always agree, and I can also differ on what they consider to be the main problems of contemporary society. Some thinkers like Guillaume Faye and Alexander Dugin focus more on geopolitics and national interests, while Alain de Benoist focuses more on ethnopluralism and multiculturalism. Although some of these thinkers express criticism towards immigration, some, such as Renaud Camus, have been associated with racist and xenophobic views, while others seek to emphasize cultural differences and promote peaceful coexistence. Dominique Venner emphasizes the importance of Christian roots, while Alexander Dugin prefers a return to the tradition of the ancient Slavic faith and supports Orthodox Christianity. Some thinkers, like Tomislav Sunić, may be more critical of the European Union because of its bureaucracy and centralized power, while others, like Armin Mohler, may focus more on economic and political integration. Götz Kubitschek tries to find new forms of conservatism and right-wing politics, while Franco Freda, may be based on older ideas and ideologies, such as fascism.

The analysis showed that, despite the diversity of views among the individual authors, there are certain common features and themes that regularly appear in their thinking regarding these key political issues. The common element of the political thinking of the intellectuals presented is above all a critical attitude towards liberalism. He sees it as an ideology that leads to moral relativism, weakening of national values and loss of identity. Liberalism is often perceived as a factor in the disintegration of traditional social structures, therefore the need to protect and maintain national identity and cultural heritage is emphasized. This may include curbing mass migration, increased border control and strengthening national culture as part of their demands. They believe that national identity and culture are key to the stability and independence of states and that these values are threatened by mass migration, multiculturalism and globalization, one of the main goals of these personalities of the far-right scene is the preservation of national identity. This is related to their common criticism of multiculturalism, which in their eyes is a threat to national identity. This should lead to a return of cultures to their original geographical conditions. The above-mentioned thinkers blame globalism and multiculturalism for the mixing

of ethnicities and cultures, which in their opinion leads to conflicts in society and the breakdown of social cohesion. Arguing the "right to be different", they advocate for foreign ethnicities and cultures to return to their original borders and thus preserve their culture and traditions. In their eyes, different ethnicities and cultures have rights to existence and autonomy, but they should exist separately and not interfere in the affairs of others. These far-right thinkers are also supporters of the conservative trend, a common element in their political thinking is opposition to modernity, as it makes it impossible to preserve traditional values and institutions, including the traditional family and religion. An interesting common element that pervades the political thinking of the selected authors is a consensus on the rejection of political correctness. He sees it as limiting freedom of speech and thought, inhibiting the ability to critically examine social issues and form alternative opinions.

However, differences can also be observed in the opinions on the subject of liberalism, multiculturalism or indention among the selected authors, and there is not always agreement between their approaches. Liberalism, as a key element of the Western political tradition, has been criticized by these authors, who see it as a destructive force that threatens traditional values and social structures. Alain de Benoist emphasizes the danger of uniformity and loss of authenticity as a result of liberal globalization. Guillaume Faye and Renaud Camus focus on the critique of multiculturalism associated with liberal politics, emphasizing the threat they see in the loss of cultural identity and homogeneity. Identity is a key theme for these thinkers, both on an individual and a collective level. Dominique Venner and Götz Kubitschek are trying to defend traditional values and cultural heritage, which they consider threatened by liberalization and multiculturalism. Markus Willinger and Armin Mohler address the question of identity in the context of European culture and civilization, while Alexandra Dugin brings a perspective of Russian Eurasianism.

Overall, it can be concluded that the selected authors together form a varied and complex mosaic of ideas that are associated with the extreme right. Their critique of liberalism, multiculturalism and emphasis on national identity are key elements of their political philosophy. Nevertheless, differing opinions on specific issues point to the richness and plurality of thinking within this political spectrum.

These far-right thinkers represent a diversity of opinions and approaches, but at the same time they are united by their concern for the future of Europe and the desire to preserve traditional values. It is important to analyse their ideas with a critical eye, to understand the context in which their ideologies arise and to pay attention to the possible risks that these political

directions bring. Studying these thinkers can provide useful insight into the political spectrum and current challenges we face in society and can help us better understand the dynamics of modern political thought in Europe.

Použitá literatura

Art, David. 2011. *Inside the Radical Right : The Development of Anti-Immigrant Parties in Western Europe*. New York : Cambridge University Press, 2011. p. 272. 9780521720328.

Balleck, Barry J. 2018. *Modern American Extremism and Domestic Terrorism : An Encyclopedia of Extremists and Extremist Groups*. místo neznámé : Bloomsbury Publishing USA, 2018. 9798216118374.

Bar-On, Tamir. 2011. Transnationalism and the French Nouvelle Droite. *Patterns of Prejudice*. 2011, Sv. 3, 45.

Bauböck, Rainer. 2001. Cherishing diversity and promoting political community. *Ethnicities*. 2001, Sv. 1, 1.

Bauman, Zygmunt. 2011. From Pilgrim to Tourist – or a Short History of Identity. [autor knihy] Paul du Gay Stuart Hall. *Questions of Cultural Identity*. místo neznámé : SAGE Publications Ltd, 2011.

Bell, Duncan. 2014. What Is Liberalism? *Political Theory*. 2014, Sv. 6, 42.

Benoist, Alain de. 1999. What is Racism? *Telos*. Winter, 1999, 1999.

—. 1999. What is Sovereignty? *Telos*. Summer, 1999, 1999 .

Bergmann, Eirikur. 2021. The Eurabia conspiracy theory. [autor knihy] Andreas Önnarfors a André Krouwel. *Europe: Continent of Conspiracies*. místo neznámé : Taylor & Francis Group, 2021.

Bhikhu, Parekh. 2006. *Rethinking Multiculturalism: Cultural Diversity and Political Theory*. Hampshire : PALGRAVE MACMILLAN, 2006. 978-0-230-20425-6.

Bini, Elisabetta, Garavini, Giuliano a Romero, Federico. 2016. *Oil shock: The 1973 crisis and its economic legacy*. London : I.B. Tauris & Co. Ltd., 2016. str. 336. 9781784535568.

BJØRGO, Tore a MAREŠ, Miroslav. 2019. *Vigilantism against migrants and minorities*. Abingdon : Oxon: Routledge, 2019. str. 371. ISBN 0-429-93925-6.

Camus, Jean-Yves. 2021. Guillaume Faye, from New Right intellectual to prophet of the racial civil war. [autor knihy] Alejandro Castrillon James A. McAdams. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. London : Routledge, 2021.

- Camus, Renaud. 2018. *You Will Not Replace Us!* místo neznámé : Chez l'auteur, 2018. 979-10-91687-57-5.
- Casadio, Massimiliano Capra. 2014. The New Right and Metapolitics in France and Italy. *Journal for the Study of Radicalism*. 2014, Sv. 1, 8.
- Castelli Gattinara, Pietro a Pirro, Andrea L. P. 2019. The far right as social movement. *European Societies*. 2019, Sv. 4, 21, stránky 447-462.
- Castelli Gattinara, Pietro, Leidig, Eviane a Ravndal, Jacob Aasland. 2020. *What characterizes the far right scene in Europe and beyond?* 2020. C-REX - Center for Research on Extremism.
- Collins, Jacob. 2020. *The Anthropological Turn: French Political Thought After 1968*. místo neznámé : University of Pennsylvania Press, 2020. str. 284. 9780812297027.
- Cyprian Blamires, Paul Jackson. 2006. *World Fascism: A Historical Encyclopedia*. místo neznámé : ABC-CLIO, 2006. 1-57607-941-4.
- Dahl, Göran. 2023. *The Nature of Identitarianism*. Milton : Taylor & Francis Group, 2023. 9780429595837.
- Dlouhý, Miloš. 2016. Generace identity jako případ soudobé revitalizované krajní pravice v České republice. *Central European Journal of Politics*. 2016, Sv. 2, 2.
- . 2016. Nová evropská krajní pravice: Návrat a znovuoživení krajní pravice v soudobé Evropě. *Současná Evropa*. 2016, Sv. 21, 2, stránky 52-67.
- Dugin, Alexander. 2014. *Eurasian Mission: An Introduction to Neo-Eurasianism*. místo neznámé : ARKTO, 2014. 978-1-910524-24-4.
- ECHO24.cz. 2016. *Ódinovi vojáci dorazili do Čech ,chránit‘ obyvatele před muslimy*. 2016.
- Ekman, Mattias. 2022. The great replacement: Strategic mainstreaming of far-right conspiracy claims. *Convergence*. 2022, Sv. 4, 28.
- Evola, Julius. 2018. *Revolt Against the Modern World: Politics, Religion, and Social Order in the Kali Yuga*. místo neznámé : Simon and Schuster, 2018.
- . 2018. *Ride the Tiger: A Survival Manual for the Aristocrats of the Soul*. místo neznámé : Simon and Schuster, 2018. str. 256. 9781620558508.

Falter, Jürgen W. a Siegfried, Siegfried. 1988. Affinity Towards Right-Wing Extremism in Western Europe. *West European Politics*. 1988, Sv. 11, 2.

Fawcett, Edmund. 2020. *Conservatism : the fight for a tradition*. místo neznámé : Princeton University Press, 2020. 9780691207773.

—. 2020. *Conservatism: The Fight for a Tradition*. místo neznámé : Princeton University Press, 2020. 9780691207773.

Faye, Guillaume. 2011. *Why We Fight: Manifesto of the European Resistance*. místo neznámé : Arktos, 2011. 9781907166181.

Ferraresi, Franco. 1987. JULIUS EVOLA: TRADITION, REACTION, AND THE RADICAL RIGHT. *European Journal of Sociology / Archives Européennes de Sociologie / Europäisches Archiv für Soziologie*. 1987, Sv. 28, 1, stránky 107-151.

—. 1996. *Threats to Democracy : The Radical Right in Italy After the War*. Princeton : Princeton University Press, 1996. 9780691044996.

Fielitz, Maik a Laloire, Laura Lotte. 2016. *Trouble on the Far Right: Contemporary Right-Wing Strategies and Practices in Europe*. místo neznámé : transcript, 2016. 978-3-8376-3720-5.

François, Stéphane. 2019. Guillaume Faye and Archeofuturism. [autor knihy] Mark Sedgwick. *Key Thinkers of the Radical Right : Behind the New Threat to Liberal Democracy*. New York, NY : Oxford University Press, 2019.

Freda, Franco G. 2019. Monology (dvěma hlasy). *Fascikly*. 2019, 7.

—. 2014. *Rozmetání systému*. Praha : Délský potápěč, 2014. 978-80-260-6403-9.

Geof, Harris. 1990. *The dark side of Europe : the extreme right today*. místo neznámé : Savage, Md.: Barnes & Noble, 1990. 0389209244.

Goetz, Judith. 2021. 'The Great Replacement' – Reproduction and population. *DiGeSt Journal of Diversity and Gender Studies*. 2021, Sv. 1, 8.

Göpffarth, Julian. 2023. Giving the Heimat a New Home: National Belonging and Ethnopluralism on the German Far Right. [autor knihy] Ramsey McGlazer Joshua Branciforte. *Ethnonationalism, Reaction Formations: The Subject of*. místo neznámé : Fordham University Press, 2023.

- Griffin, Roger. 2000. Between metapolitics and apoliteia : The Nouvelle Droite's strategy for conserving the fascist vision in the 'interregnum'. *Modern & Contemporary France*. 2000, Sv. 1, 8.
- . 2017. Interregnum or endgame? The radical right in the 'post-facist' era. [autor knihy] Cas Mudde. *The Populist Radical Right*. London : Routledge, 2017.
- Gutmann, Amy a Taylor, Charles. 1994. *Multiculturalism: examining the politics of recognition*. Princeton : Princeton University Press, 1994. 0-691-03779-5.
- Hall, Stuart. 2011. Introduction: Who Needs 'Identity'? [autor knihy] Paul du Gay Stuart Hall. *Questions of Cultural Identity*. Los Angeles : SAGE Publications Ltd., 2011.
- Havertz, Ralf. 2023. Ethnopluralism and its ambiguities: racism with and without race. *Journal of Political Ideologies*. 2023.
- Heywood, Andrew. 2021. *Political Ideologies : An Introduction*. London : Bloomsbury Academic, 2021. 9781352011838.
- . 2019. *Politics*. 5. místo neznámé : Bloomsbury Publishing PLC, 2019. 9781352005455.
- Hobhouse, L. T. 1964. *Liberalism*. London : Oxford University Press, 1964. 9780195003321.
- Charvát, Jan. 2007. *Současný politický extremismus a radikalismus*. Praha : Portál, 2007. 9788073670986.
- Jacobson, Arthur a Schlink, Bernhard. 2000. *Weimar: A Jurisprudence of Crisis*. Berkeley : University of California Press, 2000. 9780520236813.
- Jamin, Jérôme. 2021. Pat Buchanan, far-right thinking, ethnic loyalty, and liberal democracy. [autor knihy] Alejandro Castrillon James A. McAdams. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. London : Routledge, 2021.
- Jean-François Drolet, Michael C Williams. 2018. Radical conservatism and global order: international theory and the new right. *International Theory*. 2018, Sv. 10, 3, stránky 285 - 313.
- Kopeček, Lubomír. 2007. The Far Right in Europe: A summary of attempts to define the concept, analyze its identity, and compare the Western European and Central European far right. *Středoevropské politické studie*. 2007, Sv. 9, 4.
- Kymlicka, Wil. 2002. *Contemporary political philosophy: An introduction*. New York : Oxford University Press Inc., 2002. 0198782748.

Laruelle, Marlene. 2006. *Aleksandr Dugin: A Russian Version of the European Radical Right?* místo neznámé : Kennan Institute, 2006. stránky 1-25, Occasional Paper 294.

—. 2019. Alexander Dugin and Eurasianism. [autor knihy] Mark Sedgwick. *Key Thinkers of the Radical Right : Behind the New Threat to Liberal Democracy*. New York : Oxford University Press, 2019.

Maly, Ico. 2022. Guillaume Faye's legacy: the alt-right and Generation Identity. *JOURNAL OF POLITICAL IDEOLOGIES*. 2022, Sv. 28, 1.

McAdams, A. James a Castrillon, Alejandro. 2021. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. místo neznámé : Taylor & Francis Group, 2021. 9781000431964.

McAdams, James A. 2021. Contemporary far-right thinkers in the era of liberal-democratic crisis. [autor knihy] Alejandro Castrillon James A. McAdams. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. London : Routledge, 2021.

—. 2021. Making the case for “difference”: From the Nouvelle droite to the Identitarians . [autor knihy] Alejandro Castrillon James A. McAdams. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. Londýn : Routledge, 2021.

McHugh, Richard. 2011. Ordine Nuovo. [autor knihy] Martin Gus. *The SAGE Encyclopedia of Terrorism, Second Edition*. Thousand Oaks : SAGE Publications, 2011.

McMahon, Darrin M. 2002. *Enemies of the Enlightenment : The French Counter-Enlightenment and the Making of Modernity*. New York : Oxford University Press, 2002. 9780195158939.

Merkel, Peter H. a Weinberg, Leonard. 2003. *Right-wing Extremism in the Twenty-first Century*. London : Routledge, 2003. 9780203608548.

Mohler, Armin. 2020.

https://www.academia.edu/41660771/Interview_with_Armin_Mohler_1994_. 2020.

Mudde, Cas. 2019. *The Far Right Today*. místo neznámé : Polity, 2019. 9781509536849.

—. 2019. *The Far Right Today*. Cambridge : Polity Press, 2019. 9781509536856.

- Neaman, Elliot. 2019. Ernst Jünger and Storms of Steel. [autor knihy] Mark Sedgwick. *Key Thinkers of the Radical Right : Behind the New Threat to Liberal Democracy*. New York : Oxford University Press, 2019.
- O'Sullivan, Noël. 1993. Conservatism. [autor knihy] Anthony Wright Roger Eatwell. *Contemporary Political Ideologies*. London : Printer Publishers, 1993.
- Önnerfors, Andreas. 2021. Der Grosse Austausch: Conspiratorial frames of terrorist violence in Germany. [autor knihy] André Krouwel Andreas Önnerfors. *Europe: Continent of Conspiracies*. místo neznámé : Taylor & Francis Group, 2021.
- Pautz, Hartwig. 2020. The German New Right and Its Think Tanks. *German Politics & Society*. 2020, Sv. 4, 38.
- Rawls, John. 1995. *Teorie spravedlnosti*. Praha : Victoria Publishing, 1995. 80-85605-89-9.
- Reuters. 2017. *Far-right millennials set out to sea to 'defend Europe' from migrants*. 2017.
- Richards, Imogen. 2022. A Philosophical and Historical Analysis of “Generation Identity”: Fascism, Online Media, and the European New Right. *Terrorism and Political Violence* . 2022, Sv. 24, 1.
- Rose, Matthew. 2021. *A world after liberalism: philosophers of the radical right*. New Haven : Yale University Press, 2021. 9780300243116.
- Rueda, Daniel. 2021. Alain de Benoist, ethnopluralism and the cultural turn in racism. *Patterns of Prejudice*. 2021, Sv. 55, 3, stránky 213–235.
- Sedgwick, Mark. 2019. *Key Thinkers of the Radical Right: Behind the New Threat to Liberal Democracy*. New York : Oxford University Press, 2019. str. 325. 9780190877590.
- Shurts, Sarah. 2021. Far-right intellectuals and the illiberal discourses of identity. [autor knihy] Alejandro Castrillon James A. McAdams. *Contemporary Far-Right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. London : Routledge, 2021, 2.
- Schmitt, Carl. 2013. *Pojem politična: text z r. 1932 s předmluvou a se třemi korolárii*. [překl.] Otakar Vochoč. 2. Praha : OIKOYMENH, 2013. 9788072984916.
- Slováček, Petr. 2016. Kritika tzv. moderního člověka u Carla Schmitta a její přesahy. *E-LOGOS – Electronic Journal for Philosophy*. 2016, Sv. 1, 23, stránky 53-68.

—. 2016. TEORIE POLITIČNA CARLA SCHMITTA A JEJÍ ANTROPOLOGICKÉ A THEOLOGICKÉ PŘEDPOKLADY. *FILOZOFIA*. 2016, Sv. 71, 10, stránky 821-831 .

Spektorowski, Alberto. 2012. The French New Right: multiculturalism of the right and the recognition/exclusionism syndrome. *Journal of Global Ethics*. 2012, Sv. 8, 1, stránky 41-61.

—. 2003. The New Right: ethno-regionalism, ethno-pluralism and the emergence of a neo-fascist 'Third Way'. *Journal of Political Ideologies*. 2003, Sv. 8, 1, stránky 111–130.

Spengler, Oswald. 2010. *Zánik Západu: Obrysy morfologie světových dějin*. Praha : Academia, 2010. 9788020018861.

Stimely, Keith. 1998. Oswald Spengler: An introduction to his life and ideas. *The Journal of Historical Review*. 1998, Vol. 17, 2.

Sulcová, Michaela. 2007. Carl Schmitt: Pojem politična. *Politologický časopis*. 2007, Sv. 14, 3.

Sunic, Tomislav. 2011. *Against Democracy and Equality: The European New Right*. místo neznámé : Arktos, 2011. 978-1-907166-25-9.

Šulcová, Michaela. 2007. Pojem politična. *POLITOLOGICKÝ ČASOPIS/CZECH JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE*. 1, 2007, 3, stránky 270-272.

The Independent. 2013. *Far-right French historian, 78-year-old Dominique Venner, commits suicide in Notre Dame in protest against gay marriage*. 2013.

Urválek, Aleš. 2009. *Dějiny německého a rakouského konzervativního myšlení*. Olomouc : Nakladatelství Olomouc, 2009. 9788071822523.

Venner, Dominique. 2015. *The Shock of History: Religion, Memory, Identity*. London : Arktos, 2015. ISBN 978-1-910524-44-2.

—. 2012. *Za pozitivní kritiku*. místo neznámé : Dělský potápěč, 2012.

Vincent, Andrew. 2010. *Modern Political Ideologies*. místo neznámé : Wiley-Blackwell, 2010. 9781444311051.

Virchow, Fabian. 2015. The "Identitarian Movement". [autor knihy] Helga Druxes Patricia Anne Simpson. *Digital Media Strategies of the Far Right in Europe and the United*. místo neznámé : Lexington Books/Fortress Academic, 2015.

- Von Mises, Ludwig. 2019. *Liberalismus*. Praha : Liberální institut, 2019. 978-80-86389-62-2.
- Willinger, Markus. 2017. *Generace identity: Vyhlášení války*. Londýn : Arktos, 2017. 978-1-912079-65-0.
- Wollenberg, Daniel. 2018. *Medieval Imagery in Today's Politics*. Leeds : Arc Humanities Press, 2018. 9781942401407.
- Zúquete, José Pedro. 2018. *The identitarians : the movement against globalism and Islam in Europe*. Notre Dame, Indiana : University of Notre Dame Press, 2018. 978-0-268-10424-5.

Teze diplomové práce

Předpokládaný název práce: Současní myslitelé evropské krajní pravice: komparativní analýza

Zdůvodnění tématu: Moderní globalizovaný svět otevřel mimo jiné dveře kritice ze strany subjektů vyskytujících se v prostředí krajní pravice, tyto skupiny otevřeně odmítají principy liberální zastupitelské demokracie, odmítají multikulturalismus, modernismus či materialismus. Současná krajní pravice striktně vymezuje vůči imigraci a případnému míšení kultur a etnik, které podle nich ničí základy, na nichž byly zbudovány moderní evropské národy.

Myšlenky jako jsou sociální darwinismus, princip etnické homogenity nebo snaha uzavřít se do tzv. pevnosti Evropy charakterizují současnou krajní pravici, která viní multikulturalismus a globalismus za destrukci tradičních hodnot a snaží se loajalitu či veškerou pozornost jedince obrátit k regionu, národu a nakonec původní „bílé“ Evropě. Toto je současná krajní pravice, kterou ovlivnili svými aktivitami, publikacemi a myšlenkami mnozí myslitelé, vlivné osobnosti, kteří jsou předmětem výzkumu této diplomové práce.

Předpokládaný cíl:

Cílem diplomové práce je přinést ucelený a komplexní přehled nejvýraznějších osob a tvůrců ideologických pilířů v prostředí evropské krajní pravice. Diplomová práce se bude nejdříve věnovat ideologickým základům krajní pravice, vymezení pojmů a také stručnému vývoji událostí, které se během posledních desetiletí odehrály v prostředí extrémní pravice. Především vznik Nové pravice a postupná evoluce myšlenek tohoto hnutí směrem k mladší generaci, tzv. Generaci identity až k současnému stavu či aktivitám. Dále se bude práce věnovat ideologickým základům krajně pravicového myšlení, které položily mimo jiné Carl Schmidt nebo Julius Evola. V praktické části budou podrobněji rozebrány díla a myšlenky několika hlavních postav evropské krajní pravice. Komparovány budou především dvě hlavní „školy“ – francouzská a německá. Vybraní autoři z francouzského a německého prostředí budou komparováni a pozornost bude především upřena na jejich názory a myšlenky, které vyslovily a dají se zařadit do předem zvolených kategorií analýzy – rovnost, etnopluralismus/identita, multikulturalismus a migrace a nakonec vztah k liberalismu.

Práce má za cíl pomocí komparace postojů hlavních představitelů evropské krajní pravice ukázat hlavní rozdíly v chápání stěžejních témat extrémní pravice, dále ilustrovat evoluci myšlenek a názorů, až do současnosti.

Metodologie práce:

Tato diplomová práce bude používat metodu komparativní analýzy, kdy budou objektivně porovnávány tvorby, publikace a výroky vybraných myslitelů současné krajní pravice. Dojde ke specifikaci předmětu zkoumání, následnému vytyčení srovnávacích znaků, poté dojde k použití samotné metody komparace, a nakonec k vyhodnocení získaných informací.

Základní charakteristika tématu:

Pomalý vzestup krajní pravice v Evropě, jež byla po druhé světové válce zdiskreditována, můžeme pozorovat už v 60. letech, kdy se generace mladých aktivistů snaží obnovit myšlenky autoritářství, národa a vůdcovství. Tato skutečnost se stala patrnou především v šedesátých a sedmdesátých letech, v reakci na sílící levicový aktivismus se krajní pravice přesunula na pole ideologické a kulturní, u tohoto posunu stáli především francouzští ideologové Alain de Benoist a Dominique Venner. V této době vzniká ve Francii tzv. Nová pravice, jejíž myšlenky se postupně rozšířily do dalších evropských zemí a největšího vrcholu dostáhla v sedmdesátých a osmdesátých letech. Významným milníkem té doby bylo založení think tanku GRECE (v překladu Sdružení pro výzkum a studium evropské civilizace). Texty vznikající v rámci GRECE byly silně proti liberalismu a levicovým hodnotám, zároveň zastávaly myšlenky sociálního darwinismu, antiegalitářství, podle této koncepce existují přirozené, genetické rozdíly mezi lidmi, které vyúsťují v odlišnosti celých kultur. Dalším významným znakem se stal etnopluralismus, jehož základem je přesvědčení, že existuje mnoho různých kultur či národů, avšak nemělo by docházet k jejich mísení, každá entita by měla existovat na svém vlastním území. Zastánci Nové Pravice se stali odpůrci multikulturalismu, a především kritiky univerzalizmu, který se podle nich snaží o unifikaci různých kultur, čím by podle nich mohlo dojít k jejich destrukci.

Po malá odmlce v devadesátých letech se ve Francii zrodilo další významné ideologické hnutí čerpající z myšlenek nové pravice – Generace identity. Skupina mladých aktivistů v roce 2012 symbolicky obsadila mešitu ve městě Poitiers a požadovala po vládě mimo jiné zastavení imigrace do Francie. Generace identity se ideologicky vymezila vůči generaci „osmašedesátníků“, tedy vůči generaci vlastních rodičů a prarodičů, kteří svou imigrační politikou a politikou multikulturalismu zavinili rozvrat evropské kultury. Došlo k úpadku tradičních hodnot, na kterých byly moderní státy Evropy postaveny a mladá generace se tak musí potýkat s následky jako jsou například rasismus namířený proti bílé populaci, destrukce tradičních hodnot, špatná ekonomická situace atd. Důležitým ve vývoji hnutí se stal manifest

rakouského studenta Markuse Willingera vydaný v roce 2013 Generace identity – Vyhlášení války osmašedesátníkům, ve kterém shrnuje všechny důležité myšlenky Generace identity.

Předpokládaná struktura práce:

Úvod

1. Teoretická část

Krajní pravice

Vymezení pojmů

Ideologické základy krajní pravice

„Otcové zakladatelé“ krajně pravicového myšlení

2. Metodologie

3. Francouzská škola

Alain de Benoist

Guillaume Faye

Renaud Camus

Dominique Venner

4. Německá škola

Götz Kubitschek

Markus Willinger

Armin Mohler

5. Příklady dalších evropských autorů

Alexander Dugin

Franco Freda

Tomislav Sunić

Zhodnocení analýzy

Závěr

Přehled základní literatury a využitých zdrojů:

BASTL, Martin, MAREŠ, Miroslav, SMOLÍK, Josef, VEJVODOVÁ, Petra. *Krajní pravice a krajní levice v ČR*. Praha: Nakladatelství Grada Publishing, 2011. ISBN 978-80-247-3797-3

BEINER, Ronald, 2021. *Dangerous minds in dangerous times*. Sage Journals [online]. 163(1) [cit. 2021-9-14]. Dostupné z: doi:<https://doi.org/10.1177/07255136211005989>

BENOIST, Alain de, 2019. *Za horizontem lidských práv*. Zvolen: Sol Noctis. ISBN 978-80-973292-4-2.

CAMUS, Renaud, 2020. *Velká výměna: Vyhlášení války*. V Praze: Dauphin. ISBN 978-80-7272-681-3.

DLOUHÝ, Miloš. *The new European far-right: The return and revival of the far-right in contemporary Europe*. *World Economy and Policy*, 2016, vol. 2016, iss. 2, p. 52-67.

EVOLA, Julius, 2020. *Vzpouora proti modernímu světu*. Zvolen: Sol Noctis. ISBN 978-80-973292-5-9.

FAYE, Guillaume, [2016]. *Proč bojujeme: manifest evropského odporu : metapolitický slovník*. Praha: Délský potápěč. ISBN 978-80-906390-0-3.

FIELITZ, Maik a Laura Lotte LALOIRE, 2016. *Trouble on the Far Right: Contemporary Right-Wing Strategies and Practices in Europe*. 39. 1. Bielefeld: transcript. ISBN 9783837637205.

MCADAMS, A. James; CASTRILLON, Alejandro (ed.). *Contemporary Far-right Thinkers and the Future of Liberal Democracy*. Routledge, 2021.

RATAJ, Jan, Miloš DLOUHÝ a Antonín HÁKA, 2020. *Proti systému!: český radikální konzervativismus, fašismus a nacionální socialismus 20. a 21. století*. Praha: Auditorium. ISBN 978-80-87284-84-1.

ROSE, Matthew, 2021. *A World after Liberalism: Philosophers of the Radical Right*. Yale University Press. <https://doi.org/10.2307/j.ctv1s5nzjp>.

SEDGWICK, Mark, 2019. *Key Thinkers of the Radical Right: Behind the New Threat to Liberal Democracy*. ISBN 9780190877583.

SPENGLER, Oswald, 2017. *Zánik Západu: obrysy morfologie světových dějin*. Vydání 2. Praha: Academia. Europa (Academia). ISBN 978-80-200-2666-8.

VIRCHOW, Fabian, 2017. Post-Fascist Right-Wing Social Movements. BERGER, Stefan a Holger NEHRING. The history of social movements in global perspective. Londýn: Palgrave Macmillan, s. 619-648. ISBN 9781137304254.

VIRCHOW, Fabian, 2019. Globalization, Crisis, and Right-Wing Populism in Context. FISCHER, Jörg a Kerry DUNN. Stifled Progress – International Perspectives on Social Work and Social Policy in the Era of Right-Wing Populism. 1. Verlag Barbara Budrich, s. 59-70.

WILLINGER, Markus, 2017. Generace identity: Vyhlášení války. Arktos. ISBN 978-1-912079-65-0.